

Giáp Phương Lão Đại Ất Phương Lưu Mạnh

Contents

Giáp Phương Lão Đại Ất Phương Lưu Mạnh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	7
4. Chương 4	8
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	12
8. Chương 8	13
9. Chương 9	17
10. Chương 10	20
11. Chương 11	21
12. Chương 12	23
13. Chương 13	24
14. Chương 14	25
15. Chương 15	27
16. Chương 16	30
17. Chương 17	33
18. Chương 18	35
19. Chương 19	36
20. Chương 20	38
21. Chương 21	39
22. Chương 22	41
23. Chương 23	44
24. Chương 24	46
25. Chương 25	48
26. Chương 26	50
27. Chương 27	52
28. Chương 28	55
29. Chương 29	58
30. Chương 30	59
31. Chương 31	62
32. Chương 32	65
33. Chương 33	67
34. Chương 34: Phiên Ngoại 1 : Chuyện Nam Chuyện Bắc Cửa Đồi Cầu Nam Nam	70
35. Chương 35: Phiên Ngoại 2 : Chuyện Nam Chuyện Bắc Cửa Đồi Cầu Nam Nam	72
36. Chương 36: Phiên Ngoại 3 : Tướng Tài	73
37. Chương 37: Phiên Ngoại 4 : Tướng Tài	75

Giáp Phương Lão Đại Ất Phương Lưu Manh

Giới thiệu

Edit: Lavender Thể loại: Hiện đại, hắc bang, mỹ công x lưu manh trắng thụ, có phản công, 1x1, HET

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giap-phuong-lao-dai-at-phuong-luu-manh>

1. Chương 1

“Hoa ca, Sênh ca nói, phụ trái tử thường, đệ trái huynh thường, đồ trái nhục thường...”

Hoa Nam dấm mạnh vào tường, miệng ngậm điều thuốc nghiêng mắt nhìn tiểu đệ đến truyền lời: “Nghĩa là gì, nói cho tôi một lần nữa xem nào?”

Tiểu đệ hít sâu một hơi: “Chính là Sênh ca coi trọng anh, Sênh ca nói chỉ cần anh chịu nhục thường Sênh ca sẽ không so đo chuyện cha anh thiếu tiền vay nặng lãi, em trai anh đập câu lạc bộ đêm. Nhưng nếu anh không chịu thì tiền nợ của cha anh và em trai anh đều sẽ tính lãi ba phần, thiếu một đồng liền xẻo một khắc thịt trên người bọn họ, nếu thiếu một đồng còn không trả liền mời anh ăn sủi cảo!”

Tiểu đệ cứng rắn nói xong, lại sợ hãi bổ sung: “... nhân thịt người.”

Hoa Nam tức giận ngược lại trở nên vui vẻ, cậu ôm cổ tiểu đệ kia kéo đến trước người mình, sờ mặt hỏi: “Nhìn tao giống đàn bà?”

Tiểu đệ hoảng sợ lắc đầu.

“Nghĩa là tao rất đẹp trai?”

Tiểu đệ nghĩ nghĩ, thực lòng nói: “Hoa ca quả thật rất có hương vị đàn ông!”

Đây là lời nói thật. Hoa Nam từ lúc kết thúc 9 năm giáo dục bắt buộc liền xuống đường thành du côn, không vài năm liền theo Siêu ca ở Nam Thành, xem như là du côn được vào biên chế. Mỗi ngày cùng lão đại thu tiền tranh địa bàn, đánh tới đánh lui liền đánh ra được cả người cơ bắp, sáu khối cơ bụng sắp hàng ngay ngắn chỉnh tề, chân dài vai rộng chỉ cần đứng trên đường liền đủ hấp dẫn một hàng dài các chị em hâm mộ cậu.

Giờ sợ là do một chút thịt này khiến cho đại ca nhớ thương, điểm danh muốn đâm mông cậu, khiến cậu có chút thụ sủng nhục kinh.

Phân nửa người Nam Thành đều biết, ba người nhà họ Hoa đều không phải là loại tốt đẹp gì. Cha là dân cờ bạc, con lớn là du côn, con nhỏ là kẻ nghiện. Cha và đứa con nhỏ đều là người chỉ biết đem tiền đổ ra bên ngoài, nhưng nhờ có đứa con lớn hung thần ác sát trấn áp nên cũng chưa làm ra việc gì lớn.

Nhưng mà cờ bạc nghiện ngập một khi dính vào làm gì có ai không mất nửa cái mạng, dù cho Hoa Nam có trông giữ hai người như trông giữ chó thì hai người kia vẫn có thể nghĩ biện pháp lén lút chạy đi vay tiền, thích đủ liền chạy về nhà xin xỏ nịnh bợ để Hoa Nam trả nợ cho hai người.

Ban đầu Hoa Nam còn quản, sau này mức độ nghiện của hai người càng lúc càng lớn, vì thế cậu liền đập cả hai cha con kia, lại nói rất nặng lời, sau đó áp giải em trai đi trung tâm cai nghiện, chặt một ngón út của ông già, hai cha con lúc này mới yên tĩnh trở lại, nghe theo lời của Hoa Nam, thành thật cai nghiện cai đánh bạc.

Nhưng mà qua 3 – 4 tháng, Hoa Nam liền thấy có chút không đúng: Cha và em ngoan quá mức, em trai cai nghiện xong thậm chí còn tìm được việc làm tại XX nhân gian* làm nhân viên tạp vụ, nói rằng muốn một lần nữa làm người; ông già cũng ở nhà nấu cơm quét dọn, tu thân dưỡng tính không nhìn ra đến một chút điên rồ nào của trước đây. Trong lòng Hoa Nam có chuông báo rung lên ầm ầm, nhanh chóng tìm anh em chuyên làm cho vay nặng lãi tìm hiểu tin tức, hỏi hết cũng không phát hiện được hai cha con kia có vay tiền ai liền an tâm, suy nghĩ có lẽ hai người bị mình đánh nên ngoan, nhà họ Hoa nói không chừng thật sự có thể xoay người, coi như cậu không làm thất vọng mẹ mình.

Clb đêm ở đây có những hoạt động đa số là phi pháp được tổ chức ngầm dành cho giới giàu có

Ai ngờ, cậu yên tâm chưa đến 2 tháng thì hai cha con đã đồng loạt về nhà kêu cứu mạng. Một nói là thiếu tiền đánh bạc vay nặng lãi, hiện tại đã lên tới 7 con số, một nói là ở XX nhân gian uống thuốc high quá xảy ra xung đột với một quyền nhị đại, quyền nhị đại tức giận đập đại sảnh nơi đó, còn tuyên bố muốn em trai chết không có chỗ chôn. Ông chủ vì tình cảm tốt nên giúp đỡ, nhưng tiền đi quan hệ cùng với sửa chữa đều tính vào đầu em trai, tính tính, cũng ngót nghét 7 con số.

Trùng hợp là, chủ nợ của cha cậu và ông chủ XX nhân gian lại cùng một người, Sênh ca.

Sênh ca là lão đại của Siêu ca, Hoa Nam một lính tôm lính tép đương nhiên không quen biết gì. Nghe nói tổ truyền của Sênh ca là xã hội đen, cả ngày nói “Bao vây lại, giết!” không biết phải nói bao nhiêu lần, một khi đã muốn mạng người thì chắc chắn sẽ không để lại cho nhau đường sống. Hoa Nam trong lòng dù hận lại không thể khiến cho hai cha con kia cứ như thế mất mạng. Hơn nữa cậu cũng không ngốc, cha mình vay nặng lãi đến 7 con số mới để cậu biết, chắc chắn là có ý.

Hoa Nam không dám trì hoãn, lập tức gọi điện thoại nhờ Siêu ca bắc cầu giật dây, Siêu ca bắt đắc dĩ đáp ứng, bảo cậu chờ đợi tin tức, ai biết lại chờ đến tin tức nhục thường này.

Hoa Nam hút liên tiếp mấy điếu thuốc, thăm tính mấy năm nay dưới trướng của Siêu ca tích góp mới được mấy chục ngàn, liền tính là mông bằng vàng bốn số 9 cũng không đủ để trả nợ. Hiện giờ người ta cho một con đường sống, nếu còn không nghe chính là không biết điều, có đáp ứng hay không cũng đều phải tự mình gặp Sênh ca nói cho rõ ràng mới tính sau.

Hoa Nam ngậm thuốc khoát tay ý bảo tiểu đệ đợi cậu trong chốc lát, chính mình tìm một cái kìm đi vào phòng ngủ, nhìn ông già và em trai híp mắt cười.

Hai cha con ngày hôm qua trở về liền bị cậu bịt miệng, trói lại một đông một tây. Hai con nghiện sớm đã vết sạch sức khỏe của mình, lúc này ngồi phịch dưới sàn, nhìn thấy Hoa Nam liền vội vàng ngồi thẳng, ngửa mặt lộ vẻ khẩn cầu.

Hoa Nam ngồi xổm ở giữa hai người, cầm kìm tung lên tung xuống: “Lão súc sinh, lần trước tôi chặt một ngón tay của ông, vẫn chưa đủ phải không?”

Hoa cha run run người, ô ô kêu lên.

Hoa Nam lại nhìn em trai mình: “Còn mày, có muốn tao cũng bẻ một ngón của mày, cho mày nhớ lâu không?”

Hoa đệ cố gắng rụt người lại, toàn thân run lẩy bẩy.

Hoa Nam ném kìm xuống, cười lạnh: “Lão tử vừa đi, không biết còn có thể còn sống trở về hay không. Nếu lão tử chết, xem như hai người gặp may. Nếu lão tử còn sống, lão tử vì hai người ăn bao nhiêu khổ, trở về liền xẻo ngắn đầy thịt của hai người, không cần nhiều, không lấy ít. Nếu nhận được khổ quá, liền mời hai người ăn sủi cảo.”

Dừng một chút, lại bổ sung: “Sủi cảo nhân thịt người nha.”

Dứt lời liền đứng dậy, mặc áo ngoắc ngoắc tiểu đệ, ra đến trước cửa còn soi gương nhìn nhìn, lão tử đứng là đẹp trai nhất.

Hoa Nam bị tiểu đệ dẫn vào phòng, bên trong người đứng người ngồi chen hơn phân nửa phòng ở, đèn tuyến không thấy rõ là ai. Hoa Nam có chút khấn trương, đứng ở trước cửa gọi: “Sênh ca!”

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn cậu, lại đồng loạt mở đường, lộ ra một người ngồi trên sô pha.

Người nọ mặc tây trang cầm ly rượu vang, cổ tay áo còn lộ ra một nửa mặt đồng hồ sáng long lanh, không giống như đại ca xã hội đen tìm đến việc vui mà giống như là một tinh anh trong thương giới đang chụp ảnh bìa cho tạp chí.

Hoa Nam liếm liếm môi, quy củ đi đến trước mặt người kia, cúi đầu chào: “Sênh ca.”

Sau đó liền không biết nên nói gì.

Đội ơn ngài xem trọng tôi, cho phép tôi đổ trái nhục thường?

Hay là việc làm ăn lấy anh tình tôi nguyện làm đầu, tôi đến bàn giá mông của tôi?

Hoa Nam đành phải cúi đầu chờ người ta mở miệng.

May mắn Sênh ca còn chừa cho cậu chút mặt mũi, phát phát tay đuổi người ra ngoài, còn mình thì bật đèn trong phòng, nâng ly rượu cười nhìn cậu: “Ái chà, tới rồi?”

Lại nói: “Cúi đầu làm gì, tìm tiền?”

Hoa Nam cười gượng, ngẩng đầu đứng đối diện với Sênh ca.

Trong bụng cậu thầm huyết sáo, lòng nói thế đạo thay đổi, người như vậy còn phải mua mông làm, nếu cậu thực sự bán thật nói không chừng còn phải trả thêm tiền.

Hoa Nam nhìn chằm chằm đôi mắt hoa đào của Sênh ca phát ngốc một lát, rồi như nhớ tới cái gì đó, vội vàng lấy ví tiền trong túi quần ra, hai tay cung kính đưa cho Sênh ca: “Sênh ca ngài xem, đây là ảnh chụp em trai của tôi lúc mới ra khỏi trung tâm cai nghiện. Kì thật nó xinh đẹp hơn tôi, chỉ là bị thuốc phiện làm hư. Hơn nữa nó vốn là con, đi đường này quen thuộc, rõ ràng hơn tôi, tôi chỉ biết đánh nhau, sẽ không biết hầu hạ người khác.”

Cậu vụng trộm nhìn mặt Sênh ca, liếm liếm môi, tiếp tục nói: “Sênh ca ngài xem như vậy được không, em trai tôi theo ngài chơi, tôi theo ngài bán mạng, vào nước vào lửa, tôi Hoa Nam tuyệt đối không chớp mắt!”

Sênh ca trầm mặc một hồi, cười phá lên: “Nếu tôi không cần cậu vào nước vào lửa, chỉ cần cậu ở trên giường đợi thì làm sao?”

Cái gọi là chỉ cần không tu thành chính quả, mối tình đầu của mỗi người đều là khó quên mà khắc cốt minh tâm. Trong ngực Lương Sênh cũng có một nốt ruồi son*.

Đó là vào năm anh 17 tuổi tốt đẹp và sáng lạn, Lương Sênh đi đến giai đoạn mà mỗi học trò ‘nhị đại’ đều phải trải qua – giai đoạn trốn nhà đi bụi. Số mệnh an bài anh rời nhà trốn đi, số mệnh an bài ví tiền của anh bị người đánh cắp, số mệnh an bài anh bị một đám tiểu lưu manh chặn dồn vào ngõ nhỏ, số mệnh an bài anh bị một tiểu lưu manh khác anh hùng cứu mỹ nhân.

Tiểu lưu manh ấy thu anh làm tiểu đệ, mang anh cùng đi khắp nơi gây chuyện, nhưng khi có nguy hiểm thực sự xảy ra tiểu lưu manh kia lại luôn bảo vệ đưa anh đứng sau lưng mình, về mặt cà lơ phất phơ cảnh cáo anh: “Đừng quấy rối, xem ca ca bọc lộ tài năng!”

Lúc đó Lương Sênh sẽ nhìn thân hình tam giác ngược cùng với mông nhỏ của người ta ngẩn người.

Thường xuyên qua lại, tâm tư của Lương Sênh tự nhiên sẽ không đơn thuần. Sau này, thừa dịp say rượu, anh run cầm cập thay tiểu lưu manh thổi một lần, tiểu lưu manh thích xong liền đá bụng anh một cái: “Lăn! Để tao gặp lại mày một lần thì sẽ đánh một lần!”

Lương Sênh phản kháng không có kết quả, chỉ có thể buồn tủi lẫn đi, chờ anh mang theo tiểu đệ của cha anh ngênh ngang trở về thì tiểu lưu manh đã vì thay đại ca của mình chấn đao mà chết.

Mối tình đầu đẹp dễ còn chưa bắt đầu đã chết non, cứ việc trong lòng Lương Sênh đau đớn nhưng mặt ngoài vẫn đầy bình tĩnh. Anh thành thật ở nhà làm con ngoan, ra sức làm việc, tiếp nhận địa bàn. Trên giường anh đến đến đi đi không ít người, có nam có nữ, nhưng tất cả đều là loại hình tinh tế nhu nhược, không có ai giống với tiểu lưu manh.

Không phải do phẩm vị của Lương Sênh thay đổi mà là anh cảm giác bản chính đã chết, nhìn đồ dờm chẳng qua là tự tìm tội cho bản thân. Bắp thịt căng phồng chính là ánh trăng bên ngoài cửa sổ* của anh, chỉ để hoài niệm không thể tiết độ.

Vào cái lúc mà anh tưởng rằng mình chỉ có thể nhìn ánh trăng hoài niệm một đời, anh thấy được Hoa Nam.

Lúc ấy Lương Sênh đang cùng mấy anh em bên dưới uống rượu, vừa ngẩng đầu liền thấy Hoa Nam gập eo xuống kê tai nói nhỏ với Siêu ca, cắn lỗ tai xong lại ôm lấy đầu nhanh chóng lui ra ngoài, phục vụ sinh bên ngoài đóng cửa hơi chậm, khiến anh vừa vặn nhìn thấy Hoa Nam đứng thẳng sau đó lười biếng đuổi em.

Lúc ấy Tiểu Lương liền đứng dậy chào.

Lương Sênh uống một ngụm rượu, thầm nghĩ đây hẳn là hàng giả cao cấp.

Sênh ca muốn tìm người dễ như chơi. Đầu này vừa ra lệnh, chỉ vài giờ sau, chiều cao cân nặng số đo ba vòng ngày sinh tháng đẻ tình huống gia đình vân vân mây mây, tất cả về Hoa Nam đều đã được đặt lên bàn anh, còn tặng kèm một đoạn video quay lén chất lượng cao. Lương Sênh vừa xem video vừa thẩn thức, giống, thật là giống con mẹ nó giống, xem thân hình tam giác ngược, xem mông nhỏ, người này quá tuyệt vời!

Lương Sênh vừa xem vừa kéo cờ, lòng nói ta đã bỏ lỡ thái dương cũng không thể bỏ lỡ ánh sao, hàng giả cao cấp thì hàng giả cao cấp, lão tử phải xuống nước.

Nhưng mà lúc này Lương Sênh đã 32 tuổi, theo đuổi ai cũng không có thể tiếp tục thừa dịp nguyệt hắc phong cao run cầm cập thổi sáo cho nhau nữa, hướng chi người này vẫn là tiểu đệ của tiểu đệ mình. Vì thế Lương Sênh gọi tướng tài đặc lực của mình đến, chỉ ảnh chụp của Hoa Nam ra lệnh: Đem người này lên giường của tôi, động tĩnh phải thấp, tác dụng phụ phải nhỏ!

Tướng Tài lật lật tài liệu, bĩu môi oán giận, việc nhỏ thế này còn để lão tử xuất mã, sau đó lấy hồ sơ đi.

Hai tháng sau, Tướng Tài đem tài liệu trở về, nói đã xong, buổi tối ngài có thể thấy người.

Tướng Tài nói không sai, buổi tối Lương Sênh quả nhiên liền thấy người, vẻ mặt cúi đầu dẫn mối em trai của mình khiến Lương Sênh suýt nữa cười ra, anh chậm rì rì nói “Nếu tôi chỉ cần cậu ở trên giường đợi thì làm sao” sau đó liền cầm chén rượu chờ, trong lòng nói con hổ con xòe móng vuốt cho ta xem nào, lão tử thích kiên cường đấy.

*Nốt ruồi son:

Theo tiểu thuyết của nhà văn Trương Ái Linh – Hoa Hồng Đỏ, Hoa Hồng Trắng có nói:

Một người đàn ông có thể gặp được hai người phụ nữ, một người là hoa hồng trắng, người kia hoa hồng đỏ. Một người là vợ hiền hoàn hảo, người kia là tình nhân đam mê.

Cưới một đóa hoa hồng đỏ và cuối cùng nàng sẽ là vết máu muối trên vách, trong khi hoa hồng trắng là “trắng treo ngoài song cửa.” Cưới một đóa hồng trắng, và chẳng bao lâu nàng sẽ là cơm nếp dính trên áo; hoa hồng đỏ, lúc ấy, là nốt ruồi son ở gần bên trái tim.

Mối tình đầu của Lương Sênh cũng chính là đóa hoa hồng đỏ anh không có được và trở thành nốt ruồi son khiến anh nhớ mãi.

2. Chương 2

Hoa Nam cúi đầu suy nghĩ, thành thật trả lời: “Ngài là đại ca của đại ca tôi, cha và em tôi thiếu tiền ngài cũng là sự thật, ngài nếu coi trọng tôi, tôi cũng không dám nói không. Nhưng mà...”

Cậu nhanh chóng liếc mắt nhìn về phía Lương Sênh, liếm liếm môi: “Sênh ca, tôi là người thành thật, ngài nói muốn nhục thường, chúng ta trước hết nói chuyện trả như thế nào. Nếu không nhiều thiếu ra làm sao, về sau không nói rõ lại khiến ngài thêm phiền toái.”

Nói đến đây cậu dừng một chút, thấy Lương Sênh không nói gì chỉ phải dẫn dắt tiếp: “Sênh ca ngài xem tính toán thế nào thì thích hợp, chúng ta tính theo tháng, theo tổng số hay là theo thời gian làm việc?”

Lương Sênh sững sốt, thầm nói đây là lấy ở đâu ra vậy? Một cậu trai thẳng cao lớn thô kệch, thẹn thùng bất an gì đó anh cũng không đòi hỏi gì, nhưng lại như bây giờ bình thản vô ba theo anh nói điều kiện nào giống tân thủ?

Vừa muốn mở miệng lại nghĩ đến trong hồ sơ viết tên nhóc này từng giúp A Siêu trông coi quán net nửa năm, có lẽ tính tiền theo tháng theo tổng số theo thời gian làm việc là được học lúc ấy.

May mà tên nhóc này chưa nói tính lưu lượng, bằng không anh thật đúng là sợ mỗi lần làm xong phải lấy ống đo dung lượng.

Trong lòng Lương Sênh cười, cảm giác sự khôn khéo lại lộ ra nhị ngốc giống tiểu lưu manh năm đó ra phết. Nói là sợ anh thấy phiền, còn không phải sợ anh dùng thân phận chủ nợ giữ lấy một đời.

Cũng thế, tên nhóc này là thẳng, đương nhiên không có khả năng cam tâm tình nguyện nâng mông cho anh làm, trước nói rõ điều kiện làm thuốc an thần cũng được. Anh cũng không tin bộ cánh cam như anh không chui vào được cái mông gỗ của Hoa Nam, thời gian đến dù anh có cho đi không biết chừng tên nhóc này còn phải chạy theo mông anh ấy chứ.

Lương Sênh chậm rãi bỏ ly rượu xuống, phẩy phẩy tay áo, nhìn Hoa Nam: “Mấy thứ cậu vừa nói rất phiền toái, vẫn là theo quy củ cũ đi, theo năm. Cha và em cậu thiếu tiền không ít, nếu tôi tùy tiện 1 – 2 năm về sau cũng ảnh hưởng quy củ — cậu năm nay cũng 25 nhỉ? Tính 5 năm đi, đến lúc cậu tròn 30 chúng ta liền thanh toán xong.

Dừng một chút lại nói: “Kí ngày lành, đêm nay bắt đầu.”

Hoa Nam sững sốt, Lương Sênh liền giương mắt nhìn cậu: “Như thế nào, còn có vương bận?”

Hoa Nam thầm nói đương nhiên là có vương bận, ống dẫn khí trong nhà còn xích hai tai họa đâu, cũng không thể khiến hai người đối chết.

Cậu nghĩ nghĩ, khép nép thương lượng với Lương Sênh: “Không đối gạt Sênh ca, cha và em tôi đều bị tôi khóa ở trong nhà, vốn tôi nghĩ thương lượng xong với ngài lại đi giải quyết hai người bọn họ, nhưng nếu Sênh ca đã nói, đương nhiên là tôi vẫn làm theo ý của ngài.”

Lương Sênh đã đoán trước, cười cười hỏi: “Muốn an trí như thế nào?”

Hoa Nam nói: “Đưa em tôi về trung tâm cai nghiện, cho cha tôi vào bệnh viện tâm thần, nhốt trong phòng đơn, cho thuốc hay không không quan trọng.”

Lương Sênh ho nhẹ một tiếng: “Trung tâm cai nghiện không thành vấn đề, bệnh viện tâm thần là sao thế này?”

Hoa Nam cười khổ nhún vai: “Hai người kia một nghiện hút một cờ bạc, không xem nhẹ được, lần này làm ra chuyện lớn như vậy tôi bán mông trả nợ, lần sau không có cái khác để bán, cũng chỉ có thể bán nhân bánh. Lúc trước tôi đã hứa với mẹ khiến một nhà ba người đều sống, tôi thay bọn họ chết cũng không được. Hai người kia tôi không quản nổi nữa, giao cho quốc gia đi.”

Trong lòng cậu rõ ràng, nợ của hai người kia có hơn phân nửa là do Sênh ca. Nhưng cũng là do cha với em cậu không cố gắng, người khác ném cho khúc xương liền xông lên cắn, cắn cũng không cắn nổi.

Nhưng dù cậu có bất mãn cỡ nào cũng chỉ dám nói như thế, nói hơn sợ Lương Sênh không cần mông, trực tiếp xẻo thịt làm sủi chảo ăn.

Hoa Nam nghĩ thông suốt, bị người ta đâm mông tuy rằng không phải chuyện tốt, nhưng có thể sống vẫn phải sống. Bán mông cái gì, coi như là mỗi ngày làm nội soi ruột, dần ông dần an sợ sệt cái gì, nhần nhần liền qua.

Lương Sênh gật đầu, lại nâng ly rượu lên, phát tay ý bảo cậu có thể lặn: “Cứ theo ý của cậu đi. Đi ra ngoài tìm Hàn Tổ, ngày mai tôi tìm cậu.”

3. Chương 3

Hàn Tổ sớm tại cửa chờ cậu. Người này bộ dạng nhỏ thó lại gầy tong teo, đeo kính đen mặc một bộ casual suit bó lấy cả người, trên tay đeo một chiếc vòng da, nói chuyện chậm rì rì, Hoa Nam vừa nhìn liền biết người này giống thẳng em nhà mình.

Có lẽ mai này cậu sẽ giống tên này, có ý muốn làm quen bắt chuyện lại không biết phải mở miệng như thế nào, chỉ phải trầm mặc đi theo sau mông người ta, vừa đi vừa nghĩ có lẽ đây là thầy giáo mà Sênh ca phải đến cho cậu cũng nên? Liệu cậu có cần phải vừa đi đường vừa lắc mông như thế không? Vừa đi vừa nghĩ cũng không để ý việc Hàn Tổ dẫn cậu lên xe xong liền đưa cậu đi đâu, thẳng đến Hàn Tổ vỗ vỗ bả vai nói đến nơi cậu mới giật mình nhìn lại, vội vàng theo xuống xe, đi vào bên trong, là một bộ biệt thự cỡ nhỏ nhìn rất đẹp.

Hàn Tổ mở cửa cho cậu, chậm rãi giải thích, “Sênh ca có rất nhiều bất động sản, tại anh ấy không nói rõ nên chúng tôi trước hết cho anh ở lại đây, có lẽ về sau còn phải đổi sang nơi khác.” Vừa nói vừa giới thiệu từng phòng ngủ một cho cậu, ngôn từ thành thạo hơn cả nhân viên môi giới nhà ở. Phòng ngủ chính và phòng ngủ cho khách không nói, dưới tầng hầm là rạp chiếu phim mini, đỉnh tầng hơn phân nửa là phòng tập thể thao, một nửa là thư phòng với mái là thủy tinh. Nhưng Hoa Nam vẫn thích nhất là phòng bếp có một cái tủ lạnh hai cánh vô cùng lớn, bên trong chứa đầy đồ ăn và rượu, dù có tận thế cũng có thể ôm tủ lạnh sống 1 tháng.

Hàn Tổ giới thiệu xong xuôi, lại lôi ra từ trong chiếc ví nữ của mình một cái USB, một hộp áo mưa, một chiếc hộp được gói kín cho cậu: “Anh là lần đầu có lẽ còn không biết cách. Trong USB tôi đưa cho anh có mấy video, đêm nay anh tự nhìn mà học tập. Buổi tối cơm nước xong xuôi nhớ tẩy rửa đường ruột trước cho mình, đây là bản hướng dẫn.”

Hoa Nam sửng sốt, không nghĩ tới đi đường này còn có nhiều chuyện như vậy, muốn bị người khác đâm còn phải trước tự đâm mình một lần, trong đầu có chút không được tự nhiên, bởi vậy mà phản ứng trên mặt cũng không được đẹp để cho lắm: “Cần phải làm như thế sao?”

Hàn Tổ nhìn cậu, lắc lắc đầu: “Cũng không nhất định phải làm.”

Sau đó, không đợi cậu thả lỏng, lại chậm rì rì nói tiếp: “Nếu như anh muốn bị đâm ra phân thì thôi.”

Cuối cùng Hoa Nam vẫn không nhìn video trong USB.

Trong suy nghĩ của cậu, chỗ đó chính là cửa thoát, giờ đem cửa thoát biến thành cửa vào rất ghê tởm, chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy rất áp lực. Nghĩ nghĩ, việc này không thể biết quá nhiều, vẫn là không biết không thấy sợ tốt hơn, nhắm mắt lại coi như bị chém một phát là được. Rồi sau đó lại nghĩ, Sênh ca không hổ là lão đại, như thế cũng có thể cứng lên được, quả nhiên là người làm việc lớn.

Nhưng mà Hoa Nam cũng không dám thực sự khiến Sênh ca làm đến việc lớn của cậu. Ăn xong cơm chiều, cảm giác mình đã tiêu hóa được gần hết liền dựa theo hướng dẫn rửa đường ruột cho mình. Lần đầu tiên làm, quá trình đương nhiên vô cùng thê thảm, ghê tởm nhìn thứ mình vừa bài tiết ra, tắm rửa tỉ mỉ một hồi liền đứng trước gương nhìn phát ngốc một lát.

Không phải anh chưa từng thấy qua thổ nhĩ gia*, trong nhà từng có qua vài đứa đến cho cậu quan sát, thằng em cậu trước khi hít thuốc phiện cũng không ít lần dẫn người về nhà. Nhưng đều cùng một loại hình như Hàn Tổ, đi đường lê chân, nói chuyện dài giọng, xem người liếc dài mắt, đi đến đâu cũng xách theo túi.

*Âm chỉ đồng tính nam.

Cậu không giống bọn họ một chút nào cả, Sênh ca coi trọng cậu ở điểm nào?

Hoa Nam nhìn gương ngoắc ngoắc ngón tay, thiếu chút nữa nôn mửa. Cậu khó chịu cuộn khăn tắm đi ra ngoài, đi thẳng đến tủ lạnh lấy ra mấy chai rượu vang.

Liên cứ thế đi, không phải có câu rượu sau loạn tính sao, uống chút rượu ít nhất không đau.

Lương Sênh nâng chén rượu mặt tươi cười như hoa, trong bụng lại đang mắng chửi người ngồi trước mặt mình.

Ủy viên ban Kiểm tra kỉ luật ngồi cùng bàn ăn cơm với xã hội đen, giống như thể chuyện cười về con cáo và vịt ngồi cùng bàn với nhau vậy. Lương Sênh biết chính mình bị coi thành vũ khí nâng đi ra ngoài làm uy hiếp, cũng biết bữa ăn này chẳng liên quan gì đến anh, lại không thể không tham dự. Bình thường anh còn có thể bình tĩnh đối phó, nhưng hôm nay chính là ngày lành động phòng hoa chúc của anh, Hoa Nam nói không chừng đã rửa mộng chờ. Vừa nghĩ đến cặp mộng nhỏ kia run rẩy nâng lên, Lương Sênh liền cảm giác ngồi không nổi, Tiểu Lương hưng phấn ngẩng đầu.

Lương Sênh lại kính một chén rượu, giống như vô tình nhìn về phía đồng hồ trên cổ tay, thầm nói sau bữa này còn có tăng nữa, đến lúc về chỉ sợ đã qua nửa đêm. Muốn đi ra ngoài gọi điện thoại sửa thời gian xang ngày mai, nhưng lại không đành lòng kéo dài.

Lương Sênh xì một tiếng, chẳng phải đang thiếu tiền lão tử sao, sau nửa đêm đã làm sao, anh đợi không kịp thì lại như thế nào? Miếng thịt đợi mười mấy năm, còn không để cho anh thừa dịp còn nóng hổi ăn nhanh cho sướng?

Anh lại quét mắt nhìn đồng hồ, thầm nói nhóc con đợi mệnh đi, dù kéo dài đến 4 – 5h sáng lão tử cũng phải về ăn bằng sạch cho nóng mới được.

4. Chương 4

Hoa Nam uống rượu khá nhiều, đầu nặng trĩu bước chân lại nhẹ bẫng thế nhưng vẫn không quên phải chải răng, sau đó liền nằm phịch xuống giường không hoạt động.

Cậu suy nghĩ, đi lên con đường này có lẽ không khác phá trình đàn bà là bao, lúc đầu sẽ đau muốn chết, sau này dù có đâm đến lỏng ra cũng sẽ như thế. Cho nên muốn lừa dối được bao nhiêu thì cố gắng bấy nhiêu đi, Sênh ca nếu có hứng thú với mộng cậu có lẽ chỉ cần cậu cởi quần phơi mộng ra là được, không cần quan tâm cậu say hay tỉnh. Đợi ngày hôm sau gạo nấu thành cơm, coi như là cậu đã qua được một kiếp, chuyện về sau về sau hẵng tính.

Cậu nằm xuống gối chờ người về, đợi một hồi lâu liền buồn ngủ, cũng không chờ nữa mà xoay người ngủ mê mết.

Cũng không biết là tác dụng tâm lý hay là thao tác sai lầm, Hoa Nam ngủ một lúc liền cảm giác bên dưới ẩm ướt ngứa ngáy vô cùng khó chịu, như là có dầu chảy ra. Vươn tay tìm giấy lau, một lúc sau lại cảm giác có gì đó trượt ra ngoài. Cứ thế nhiều lần, Hoa Nam tức giận không ngủ nữa, tìm quần bò dưới sàn lấy ra bao thuốc và bật lửa, ỷ vào cửa sổ ban công, trong phòng không bật đèn, cứ thế phơi mộng đi ra ngoài cửa sổ, mở một khe nhỏ hút thuốc.

Đến giờ này còn chưa thấy, có lẽ là không đến?

Hoa Nam híp mắt mơ màng nghĩ, lại phun điều thuốc ra: Mẹ, lừ nói muốn đâm lão tử, giờ lại biến đâu đi mất!

Lương Sênh vừa vào cửa liền nhìn thấy hai cánh mông trắng nõn giữa đêm tối đang chớp chớp kêu gọi sự chú ý của anh. Những chỗ khác của Hoa Nam đều bị phơi nắng sạm lại, chỉ có chỗ mặc quần lót là trắng, trong phòng không bật đèn cảm giác lại càng rõ ràng hơn.

Lương Sênh trong lòng thầm chửi, nói nếu anh chịu được liền thành thánh con mẹ nó rồi, bữa cơm nóng này ăn quá đúng lúc. Vừa nghĩ vừa cởi quần áo, cởi xong cravat liền tiến lên ôm chặt lấy người, xoay Hoa Nam lại bắt đầu một nụ hôn.

Hoa Nam vốn đang buồn bực hút thuốc, thành linh bị người ôm từ phía sau, khuỷu tay theo bản năng muốn đánh, được một nửa lại nghĩ đến ngoại trừ Sênh ca ra thì còn ai có thể nửa đêm đi vào ôm lấy cần mình, nghĩ vậy liền nhanh chóng thu tay. Nhưng khuỷu tay vẫn là đụng đến bụng của Lương Sênh. Trong lòng Hoa Nam kêu thầm, mồ hôi lạnh ứa ra, rượu tỉnh hơn phân nửa.

Lương Sênh dường như đoán được cậu có chiêu này, vừa hôn lưỡi càn quét khoang miệng của cậu, đồng thời dễ dàng xoay cánh tay của Hoa Nam ra sau, đến khi hôn đủ mới nở nụ cười tràn ngập mùi rượu: “Móng vuốt cứng ghê, đợi về sau anh dạy em mấy chiêu chính thống.” Sau đó liền ném Hoa Nam lên giường, chính mình cũng nhanh chóng đè lên.

Lương Sênh vỗ vỗ mông cậu, động tác quen thuộc cầm lấy đầu bôi trơn trên tử đầu giường, cắn lỗ tai Hoa Nam nỉ non: “Lần đầu tiên anh không mang bảo hiểm, yên tâm, xong việc anh giúp em rửa.”

Hoa Nam thở dốc ập ừ vài tiếng, cũng không biết là đồng ý hay không. Lương Sênh mặc kệ, lấy một chút dầu bôi trơn liền vội vàng đâm một ngón tay vào.

Hoa Nam hét lớn lên, hai cánh mông theo bản năng kẹp chặt, cả người chôn vào gối đầu lui về phía trước, Lương Sênh nhanh chóng đè lại bả vai cậu kéo về, vừa cắn gáy cậu vừa an ủi: “Đừng nhúc nhích, một chốc nữa sẽ ổn.”

Hoa Nam lại ưm một tiếng, giọng điệu cao hơn một chút so với vừa nãy bị cắn lỗ tai, vô cùng gợi cảm. Lương Sênh giật mình, lại xoay người liếm lên đầu vú, Hoa Nam lúc này lại mở miệng a một tiếng. Lương Sênh thầm nói đây là nốt si, vừa rồi là nốt đô và nốt mi.

Phía dưới anh lại đưa thêm một ngón tay vào, đồng thời không ngừng tìm nốt nhạc trên người Hoa Nam, đợi đến lúc đô – rê – mi – pha – son – la – si đều tìm đủ, phía dưới cũng thành công nhét vào 3 ngón. Lương Sênh một lần nữa xoay người, ấn bả vai Hoa Nam chậm rãi đâm vào, lại cắn cắn bắp thịt trên bả vai cậu cười: “Đến hát khúc Khải hoàn ca cho anh đi.”

Hoa Nam ô một tiếng, phát ra giọng rê trưởng (D major).

5. Chương 5

Hoa Nam vừa gào lên, Lương Sênh thiếu chút nữa liền cống hiến lưu lượng. Anh vội vàng ấn bả vai của Hoa Nam hít sâu mấy hơi, đợi Tiểu Lương bình tĩnh lại một chút mới dám tiếp tục chậm rãi cọ xát trong thiên đường kia. Vừa cọ xát anh vừa cắn cơ bắp sau lưng Hoa Nam, cắn rồi lại liếm, ép buộc khiến Hoa Nam kêu càng lúc càng lớn, gào lên cuối cùng mang theo run run, khiến eo của Lương Sênh cũng phải run rẩy theo.

Lương Sênh cắn răng, thầm nói bình tĩnh bình tĩnh, không biết chừng tên nhóc này cố ý muốn cho anh sớm giao mằm móng sớm tan cuộc. Ấn tượng đầu tiên rất quan trọng, lần đầu tiên không khiến cậu thích về sau liền khó cho lão tử làm việc. Anh phải khiến cho cái mông gỗ này chỉ cần chạm vào bộ cánh cam của anh liền sẽ không nhịn được phun nước.

Lương Sênh một tay chống giường một tay thay Hoa Nam sờ sờ, bộ cánh cam bên dưới cũng chậm rãi điều chỉnh góc độ cần cần. Hoa Nam nằm trên giường hai mắt ngập tràn hơi nước, mày hơi cau lại, không biết

là đau hay là thích, chỉ là kêu lên theo tiết tấu cường độ làm việc của Lương Sênh, cuối cùng kêu lại chuyển chuyển mấy nốt, độ khó rất cao, cảm giác như đang nghe biểu diễn trực tiếp.

Lương Sênh vui mừng, nhanh chóng lặp lại góc độ vừa rồi đẩy mạnh mấy cái, Hoa Nam kêu lên vài tiếng du dương, Tiểu Hoa cũng run rẩy gật đầu. Lương Sênh thầm nói chính là đây, thừa thắng xông lên vội vàng truy kích, phía sau càng thêm đa dạng, phía trước cũng sờ lui tới không ngừng, quả nhiên, chỉ vài phút sau Hoa Nam liền run rẩy tiết ra, Lương Sênh cũng không miễn cưỡng, đẩy mạnh vài cái liền tiết ra ngoài.

Lương Sênh thích xong mới nghĩ đến quần áo mình còn chưa cởi hết, chỉ mới cởi áo khoác, lại đưa Tiểu Lương ra ngoài liền vội vàng lên sân khấu. Cũng may tiền hí làm rất tốt, cuối cùng Hoa Nam cũng bắn, cuộc gặp mặt cuối cùng không tính quá thất bại.

Anh vui vẻ cởi áo sơ mi để ở một bên, lại cởi nốt bên dưới, cả người trần trụi ôm lấy Hoa Nam từ phía sau đi vào phòng tắm, đặt lên bồn cầu bảo Hoa Nam tự mình lấy mấy thứ bên trong ra, còn anh thì xoay người điều chỉnh nước ấm đổ vào bồn, sau đó dựa vào bồn rửa mặt chậm rãi đánh răng rửa mặt cho tỉnh rượu.

Đến khi anh chải răng rửa mặt xong xuôi, xoay người vẫn thấy Hoa Nam ỉu xiu gục vào bồn cầu, mặt liền dài ra.

Làm cũng đều đã làm, giờ mới hối hận là sao thế này?

Lương Sênh dù sao đã không phải là thiếu niên của mười mấy năm trước, làm lão đại trong xã hội đen đã nhiều năm, dù cho trong lòng suy nghĩ đối xử với Hoa Nam phải ảm áp như ánh nắng mùa xuân, dùng đức thu phục người, tính tình lại không khống chế được mà bốc lên ngọn lửa giận dữ nhỏ. Anh bước nhanh đến, túm lấy tóc Hoa Nam kéo mạnh lên, miệng gần từng chữ một: “Như thế nào, làm...”

Nói còn chưa hết liền cười khổ: Nhóc con mặt đỏ bừng như quả cà chua thế này, ánh mắt nửa mở nửa khép, rõ ràng là đang say còn mờ mịt.

Lương Sênh nghiêng rằng thậm chí nói nhóc con giỏi nhỉ, định giả trò rượu say loạn tính hay là rượu say mất trí nhớ hả? Lão tử vừa rồi ôn nhu là vứt hết đúng không? Sớm biết rằng nhẩn nại làm cái gì, trực tiếp đem nhóc con này ăn sạch sẽ cho rồi.

Kì thật Lương Sênh hiểu lầm Hoa Nam. Lúc Hoa Nam đánh Lương Sênh thì cậu đã tỉnh hơn phân nửa, nhưng phân nửa kia cũng không chịu nổi Lương Sênh hết ném lại đè lại ép buộc đủ kiểu. Huống chi chút xíu thức ăn trong bụng lại sớm tổng đi ra ngoài, lại bị ép buộc dùng tư thế cúi người nâng mông tiêu chuẩn hơn phân nửa ngày, chút rượu đều chạy thẳng xuống đầu phát huy nhiệt lượng cả. Đến cuối cùng mầm móng bắn ra như lửa cháy đổ thêm dầu. Hoa Nam từ lúc dùng giọng hát liền không còn nhớ rõ mình đang ở đâu, chỉ biết là đi theo cây gậy phía dưới kêu gào dong đưa mà thôi, thẳng đến khi bắn ra mới tính là xong việc. Hiện giờ lại bị người ta ép buộc ném đến đây ngồi, trong lòng cậu vô cùng khó chịu, lại lờ mờ cảm giác không nên phát giận, vì thế chỉ phải miễn cưỡng duy trì tư thế ngồi, gục đầu choáng váng.

Hiện giờ Lương Sênh vừa kéo đầu, theo phản xạ cậu liền nhú mày, lại phát hiện cánh tay kéo mình lên rất lạnh rất thích, không nghĩ nhiều liền rầm rì đem mặt cọ vào, cọ cọ lại sợ người ta chạy nên dùng hai tay giữ lấy, lúc này mới vui vẻ cọ tiếp.

Lương Sênh nhìn Hoa Nam đỏ khóc đỏ cười, thậm chí nói nhóc là chó hả? Vẽ ngu ngốc này còn rất giống Husky, chỉ kém lẽ lười nhe răng lẫn lộn.

Nhờ động tác này mà chút giận dữ của Lương Sênh xem như bị diệt hẳn, anh lại lấy một tay nữa cho Hoa Nam chơi tiếp. Đến lúc hai tay ảm trở lại, nước cũng đổ đầy bồn tắm, Lương Sênh ôm Hoa Nam ngồi xuống, mình thì ngồi vào phía sau, một tay ôm eo, một tay thỉnh thoảng lại đưa nước lên người cậu.

6. Chương 6

Hoa Nam vừa mới cảm thấy mát mẻ hơn chút liền đã bị ôm vào trong nước ấm, cả người vô cùng không thích, càng chán ghét là phía sau còn có thứ gì nóng hổi dán lên người, giữ chặt lấy cậu không cho cựa quậy. Theo bản năng cậu đẩy cánh tay trên lưng mình, bản thân thì cọ về phía trước.

Bồn tắm trong phòng ngủ được thiết kế theo tiêu chuẩn phù hợp với cơ thể con người, có nghĩa là chỉ có khu vực dưới hông Lương Sinh mới có thể ngồi được, những chỗ khác đều trơn trượt, càng không đủ để con ma men như Hoa Nam có thể khống chế. Hoa Nam dịch về phía trước một chút, cả người liền trượt ra sau nhiều hơn. Lương Sinh lại vớt Hoa Nam lên ngồi thẳng, Hoa Nam nhíu mày gạt tay anh đi, lại bám vào thành bồn tắm dịch về phía trước, lại trượt về sau, cả lưng lẫn hông dính chặt lấy Tiểu Lương.

Tiểu Lương hiển nhiên liền tinh thần trở lại. Lương Sinh tùy ý sờ mấy cái, hai tay dang rộng ngồi dựa vào thành bồn nhìn Hoa Nam không ngừng dịch lên dịch xuống, thậm chí nói loại tính tình thích đủ liền trở mặt không nhận người ngược lại là giống tiểu lưu manh như đực. Nghĩ thế, Tiểu Lương càng trở nên cứng cỏi, Lương Sinh không khỏi nhếch miệng cười.

Còn chờ gì nữa? Việc gì phải ôn nhu với một con ma men chứ, đến đây đi, xuân tiêu nhất khắc ngàn vàng.

Lương Sinh vươn tay kéo Hoa Nam đến bên người mình, Hoa Nam ngồi trên bụng anh lại càng khó chịu, hai tay đẩy đẩy anh ra, hông cũng bướng bỉnh xoay đến xoay đi. Lương Sinh rõ ràng giữ chặt cả hai tay cậu, lại đánh vào hông cậu một cái: “Giữ tí sức đi, lát nữa sẽ có cơ hội cho cậu xoay.”

Hoa Nam nào nghe lời, tiếp tục cọ sát tới lui, Lương Sinh thậm chí nói đây chính là đang mời gọi nha, nghĩ vậy liền gờ tay thăm dò, tìm đến điểm quen thuộc, lại xoay tròn xoa nắn ở xung quanh, một chốc sau liền rút ngón tay, hai tay đỡ lấy eo của Hoa Nam, giúp cậu chậm rãi ngồi xuống.

Hoa Nam khàn cổ ưm một tiếng, cũng không để ý đến nóng hay không nữa, cả người dựa vào trong lòng Lương Sinh. Lương Sinh giữ chặt eo cậu nâng lên lại hạ xuống, trong chốc lát lại ghét bỏ tư thế này không đủ uy mãnh, đem người xoay lại khoát lên bồn tắm, chính mình thì quỳ gối ở phía sau tiếp tục đâm vào.

Hoa Nam ngược lại rất vừa lòng với tư thế này, thành bồn tắm vừa lạnh vừa trơn, cả người dán vào vô cùng thư thái, cậu ôm lấy liền yêu thích không muốn buông tay, ôm nóng lên lại dịch dịch đổi sang chỗ khác. Về phần hông bị ép buộc như thế nào thì coi như là việc nhỏ không so đo.

Lương Sinh vừa đâm vừa đánh hông Hoa Nam mấy cái, tiếp bóp bóp bóp trong phòng tắm lại càng vang, đánh đến đỏ bừng lại dùng hai tay xoa nắn hai bên, muốn dùng sức thế nào liền dùng sức như thế, xuống tay không lưu tình chút nào. Hoa Nam có lẽ là say lắm, bị ép buộc thế mà không có động tĩnh gì, đánh mạnh quá liền hừ hừ mấy cái, tiếng kêu mềm mềm như đang làm nũng. Lương Sinh nghe càng có hứng trí, vươn tay mở chức năng mát xa trong bồn tắm, cả người nằm trên người Hoa Nam, há miệng ngậm lấy gáy Hoa Nam không rời.

Chà đập ép buộc gần một tiếng sau mới dừng lại, Lương Sinh bắn ra sau cũng không thèm để ý đến Hoa Nam, bước thẳng ra khỏi bồn tắm, cả người ướt đầm đi vào phòng ngủ tìm thuốc hút.

Lương Sinh hít sâu mấy hơi, lại sợ nhóc con kia say quá trượt xuống bồn tắm thì khổ, đành phải quay lại nhìn, vừa nhìn liền vui vẻ.

Hoa Nam ngửa mặt dựa vào bồn tắm, chân dài không sợ hãi gì, từ cổ trở lên thì quy củ dựa vào đầu bồn tắm. Nhưng có lẽ là nhóc con này không quen dùng bồn tắm mát xa, hai chân dùng sức chống lấy bồn tắm, hông hướng lên trên, người đi chuyển, Tiểu Hoa cũng đứng thẳng liền tiếp gạt đầu.

Lương Sinh thậm chí kêu có thể khiến sự ngốc nghếch gợi cảm thành ra như vậy cũng là một năng lực, nghĩ nghĩ lại nhớ đến tiểu lưu manh, nghĩ đến tiểu lưu manh nhắm mắt lại để anh ngậm khuôn mặt sung sướng lại đây mê mang.

Anh ngậm điều thuốc ngồi cạnh bồn tắm, vớt Hoa Nam lên ngồi thẳng, một tay đưa xuống phía dưới sờ sờ, thậm chí nói anh đã thoát ly sự nghiệp tự sờ này rất nhiều năm, cậu có thể hưởng thụ Ngũ thiếu gia (bàn tay) của anh chính là phúc khí của cậu, có ăn liền không được lãng phí.

Hoa Nam theo động tác của anh hừ hừ mấy tiếng, nhanh chóng tiết ra, mầm móng nổi lênh bình trên mặt nước, Lương Sênh lại vươn tay đi đào đào mặt sau của cậu, tiếp tục phóng con cháu mình ra ngoài khiến bồn tắm biến thành một bồn canh trứng.

Lương Sênh vớt người ra lau sạch sẽ, lúc này đồng hồ cũng đã chỉ sang 4h30'. Lương Sênh xoa xoa tóc, thầm nói đêm nay quả thật khó có một lần làm vận động cường độ cao như vậy, muốn nằm ngủ với Hoa Nam trong chốc lát lại không thể tránh né nhớ đến năm đó tiểu lưu manh tỉnh táo lại đá mình, trong lòng không khỏi rì rầm.

Nếu Hoa Nam tỉnh rượu lại quả thực học theo tiểu lưu manh năm đó đập anh một cước, mặc kệ cho miếng thịt này còn chưa đã nghiền anh lập tức sẽ giải quyết luôn người này. Uy nghiêm thần thánh của lão đại là không thể xâm phạm được, anh chỉ là muốn ôn lại mối tình đầu, cũng không phải tìm tổ tông về. Nếu như mà Hoa Nam lại giống đàn bà xấu hổ khiếp sợ, hàng giả cao cấp lập tức tụt thẳng xuống thành hàng chợ, lúc trước mọi ép buộc của anh liền sẽ không thu lại được.

Lương Sênh đứng ở bên giường rồi rầm một lúc, thầm nói lão tử vẫn là khó được hồ đồ đi. Nhóc con này thoát nhìn như là người thức thời, chờ cho cậu nhận vận mệnh bị làm rồi hẵng để cho người khác chỉ điểm nên lừa dối lão tử như thế nào đi.

Anh nhặt lên quần áo mặc vào, từng chiếc từng chiếc một, đợi cho quần áo chỉnh tề lại cúi người liếc nhìn Hoa Nam, sau đó nhin không được xoay người, để lại trên mông cậu một vết cấn hình cái đồng hồ.

7. Chương 7

Hoa Nam ngủ thẳng tới gần đến buổi chiều mới tỉnh, cậu ngẩng đầu nhìn xung quanh, thấy phòng ngủ không có ai liền an tâm kéo cả hai bộ chăn gối kéo xuống dưới người mình, nửa người dưới không được đắp chăn, cúc hoa cứ thế hở ra bên ngoài hứng gió.

Cảm giác toàn thân vừa mỏi vừa đau, xung quanh cúc hoa* lại ngứa ngáy khó chịu, không cần nhìn cũng biết nó đang sưng lên. Cậu ngại bẩn, lại lười đi sờ kiểm tra, bởi vậy nên cứ mặc kệ, dựa vào lực lượng tự nhiên chờ nó phục hồi.

Nằm xấp cả người như thế trong chốc lát, một lần nữa chắc chắn trong phòng không có người, cậu thấp giọng mắng: “Mẹ, biết lão tử là lần đầu cũng không biết để lại cái phong bì cho nhau!”

Hoa Nam oán giận xong lại cảm giác buồn ngủ, thầm nghĩ dù sao cũng không có việc gì phải làm, cứ thế ngủ tiếp, thẳng đến bị tiếng chuông điện thoại ầm ĩ không ngừng đánh thức.

Biệt thự tính cả tầng hầm thì tổng cộng có 4 tầng, sợ gọi điện thoại đến không có người nghe máy nên mỗi tầng đều lắp 3 – 4 máy, chỉ có xung quanh phòng ngủ chính là không có, có lẽ là sợ lúc Lương Sênh ở đây qua đêm bị tiếng ồn làm phiền. Nhưng lúc Lương Sênh đi chỉ khép hờ cửa nên tiếng chuông xa xôi vẫn thành công gọi Hoa Nam dậy.

Hoa Nam nhảy dựng lên, quần áo cũng không kịp mặc mà vội vàng khập khiễng đi ra tìm điện thoại, càng nghe càng sốt ruột, càng sốt ruột lại càng không tìm thấy, cuối cùng phải đến gần một phòng vệ sinh mới tìm thấy được một chiếc điện thoại. Cậu vội vàng lấy ống nghe, híp mắt lớn tiếng hỏi: “Alô?”

Đầu bên kia là giọng nói mềm nhũn: “Là Nam ca phải không? Tôi là Tổ Tổ.”

Hoa Nam run run người, thầm nói ngài là Tổ Tổ còn tôi chắc là Triệu Mẫn đây. Ngoài miệng vẫn khách khí trả lời: “A, là Hàn Tổ phải không?”

Ấn Tổ Tổ và Triệu Mẫn, hai nữ nhân vật trong Ý Thiên Đồ Long Ký

Hàn Tổ đầu bên kia ờ một tiếng, chậm rì rì nói: “Sênh ca bảo tôi nói với anh một câu, lệnh tôn và lệnh đệ đều đã dựa theo lời của anh mà thu xếp cả rồi. Đầu là phòng đơn, hai vị bác sĩ quản lý cũng đánh tiếng trước, tin tức cụ thể tôi sẽ gửi đến mail của anh. Một người bạn của em anh biết tình hình hiện tại của cậu

ta nói muốn đến chăm sóc, anh không cần phải lo lắng. Hai vị vừa mới đổi chỗ ở, tâm sinh lý còn chưa ổn định, tốt nhất chờ thêm 2 – 3 tháng mới đi thăm bọn họ. À mà bác sĩ chính của lệnh tôn nói trước không cần kê đơn thuốc cho lệnh tôn. Loại chứng nghiện này có thể là do vấn đề về tâm lý, phải quan sát trước một thời gian rồi mới phối hợp với trị liệu tâm lý cùng nhau để có hiệu quả.”

Hoa Nam vui mừng quá đỗi, liên tục nói cảm ơn. Thầm nghĩ lão đại quả nhiên là lão đại, làm việc hiệu suất cao vô cùng, vừa lo cậu lại vừa lo cho cả hai người nhà cậu. Nếu việc này đổi sang người mình không biết đến lúc nào mới hoàn thành được.

Trong lòng cậu cũng biết đây là Sênh ca đánh một bàn tay lại cho một quả ngọt. Nhưng kể từ sau khi mẹ cậu chết, mình cậu đã phải chịu rất nhiều cú đánh rồi, làm gì có ai cho cậu quả ngọt chứ. Cũng là Siêu ca kiêng kị trong nhà cậu có nhiều trói buộc, không dám trọng dụng cậu, mắt thấy có người vào bang sau mình cũng đều không phải cả ngày ở trên đường bán mạng, nói không ghen tị là giả.

Kể cả thủ đoạn của Lương Sênh cũng coi như là gián tiếp giúp đỡ cậu. Chỉ bằng địa vị của người ta, dù cho không làm gì cứ thế kéo cậu lên giường cậu cũng không làm trái nổi.

Hàn Tổ đầu bên kia nói không cần, lại nói: “Sênh ca hôm nay còn đến chỗ anh đấy, cơm chiều cứ làm tùy tiện thôi, mì tôm tùy tiện gì cũng được... ăn uống anh cũng không cần phải quá thuận theo Sênh ca làm gì, như thế nào thì cứ giữ như thế, tốt nhất là đối xử như anh em mình.” Dừng một chút cậu mới thấp giọng nhanh chóng nói thêm, “Anh ấy muốn người nghe lời cũng không cần tìm đến anh.”

Sau đó lại chậm rì rì nói mấy câu khách sáo rồi cúp điện thoại.

Hoa Nam cầm ống nghe không buông xuống, thầm nghĩ Hàn Tổ nói mấy câu kia là ý gì? Vì sao muốn người thuận theo cũng không cần tìm đến mình? Chẳng lẽ về sau Sênh ca muốn làm cậu cậu lại phải vờ vịt phản kháng một tí?

Làm cái gì chứ, đâm đầu đã đâm rồi, vờ vịt khác người làm gì!

Hoa Nam khó chịu vò đầu bứt tóc, trong lúc đấy nhìn liếc về phía gương, tức thì hoảng sợ.

Cũng không biết tối hôm qua Lương Sênh làm gì cậu, hai điểm đỏ trước ngực cậu vừa hồng lại phù lên, nửa bên trái còn có một dấu răng. Xoay người nhìn đằng sau, đầu vai có mấy hàng dấu răng chính tề xếp hàng liên tiếp, dưới mông còn có một dấu răng tròn tròn, nhìn như dấu kiểm dịch ở thịt lợn vậy.

Hoa Nam tức giận cười lên, bỏ điện thoại xuống đi vào phòng tắm, mở nước lạnh, vừa tắm vừa gật gù: Hừ, Sênh ca quả nhiên phải tìm người da dày thịt béo như cậu, người bình thường căn bản không chịu nổi bị anh ta cắn – người gì mà như chó điên thấy ai cũng cắn, thảo nào mà phải bỏ tiền mua mông.

8. Chương 8

Lương Sênh cho lái xe nghỉ ngơi, tự mình lái xe đến biệt thự.

Tối hôm qua làm tên nhóc kia đến choáng váng, không rõ mình ôn nhu hay là bạo lực nữa. Dĩ nhiên anh phải cố gắng không ngừng, thừa dịp cậu ta tỉnh táo mà ra tay, nếu thời cơ đến cũng nên bổ sung một buổi gặp gỡ. Làm cho người ta làm đến sung sướng mới có thể tạo nên nền móng tốt cho sau này.

Cũng là anh nổi hứng lên bảo Hàn Tổ tiện thể nói cho Hoa Nam cùng ăn cơm, còn bảo tùy tiện làm vài món ăn. Kì thật anh cũng biết, một tên côn đồ nào biết làm cơm quái gì, đói bụng liền vào quán ăn, không có tiền liền nấu mì tôm cho qua bữa. Nếu muốn còn không bằng kéo ra bên ngoài ăn một bữa.

Nhưng mà trong đầu anh có một chút xiu xiu hi vọng có thể được cùng với cậu ta cùng nhau nấu một bữa cơm, mì tôm cũng được.

Bất giác Lương Sênh gõ gõ ngón tay trên tay lái, thầm nghĩ lão tử hai tay nâng cả trái tim của mình chuẩn bị, nếu Hoa Nam mà làm không phù hợp với khẩu vị của mình, anh nhất định sẽ khiêng người đi ăn bữa tối, beefsteack còn tơ máu thích hợp với giống chó nhất.

Lương Sênh mở cửa đi vào thấy Hoa Nam đang xoay lưng lại về phía mình đặt gì đó lên bàn cơm, quần bò rộng rãi thoải mái mặc trên người, sau khi buông đồ xuống thế nhưng còn thò tay ra sau kéo quần dịch xuống, lộ ra gần nửa cái mông. Lương Sênh biết có lẽ là cậu sợ vải cọ vào mông, trong lòng vẫn có một bóng đèn lóe sáng, dành một dấu “√” (tick) cho mông của cậu ta.

Hoa Nam nghe thấy tiếng đóng cửa, quay đầu liền nhìn thấy Lương Sênh, thoải mái cười cười chào: “Sênh ca.” Sau đó liền đứng về phía sau ghế dựa chờ anh vào ngồi, thực hiện đúng chức trách của một đàn em tốt.

Lương Sênh gật gật đầu, tùy tay cởi áo khoác và tây trang treo lên móc, vừa đi vừa cởi cúc tay áo sơ mi, cẩn thận xắn tay áo lên đến khuỷu tay.

Trên bàn cơm là một bát mì, một bát canh thịt bò, một đĩa bò kho. Phòng bếp còn truyền ra mùi bò kho, trên đĩa nhỏ là những cọng hành xanh biếc được thái thành từng cọng ngắn, tương ớt và dấm chua được xếp chỉnh tề ở một bên, chỗ ngồi đối diện với Hoa Nam đặt một cái bát to, một đôi đũa và một cái thìa.

Lương Sênh đảo mắt nhìn một vòng, lại đánh dấu “√” cho bàn cơm, kéo ghế dựa ngồi xuống sai sử Hoa Nam: “Lấy thêm cho cậu một bộ bát đũa nữa, lấy hai chai bia lại đây.”

Hoa Nam vui vẻ nghe theo, chống mông chạy bạch bạch vào phòng bếp cầm đồ lại, còn chưa kịp ngồi xuống, Lương Sênh liền vươn chân kéo ghế đến đặt cạnh bên mình: “Ngồi ở đây.”

Hoa Nam vâng dạ một tiếng, bỏ bát đũa xuống, trước hết giúp Lương Sênh lấy mì lấy hành cùng với nước canh thịt bò đặt trước mặt anh, bốc khói nóng hằm hập, bản thân sau đó cũng làm cho mình một bát, gấp mấy miếng thịt kho vào cả hai bát mì: “Sênh ca ăn mì.”

Lương Sênh dùng đũa bật nắp chai, lấy cho Hoa Nam một chai, cụng hai chai bia với nhau, hỏi: “Cậu biết nấu cơm à?”

Hoa Nam cười cười: “Biết nấu mấy món thịt. Mẹ tôi thừa dịp thân thể còn tốt dạy tôi mấy món, sợ tôi làm em trai đói chết.”

Sở trường của cậu là bò kho, không cần có kĩ thuật gì, ném miếng thịt vào trong nồi, cho gia vị đun nhỏ lửa mấy tiếng liền xong. Đến khi ăn liền nấu mì vào, cho nước canh thịt bò với mấy miếng thịt, chỉ cần vài phút là một nồi canh ngon lành ấm áp ra lò. Có thịt có canh, tiện hơn cả ở bên ngoài, còn ăn được no nê.

Hai vị hảo hán nhà họ Hoa đều có sở thích đốt tiền, Hoa Nam dù làm côn đồ nhưng còn tiết kiệm hơn cả người bình thường, so sánh ra, nốt ruồi son trong lòng Lương Sênh có thể coi như một quý tộc độc thân.

Lương Sênh gật gật đầu, cầm lấy chiếc đũa gấp mấy cọng mì, cũng không vội vàng cho vào miệng, khước mắt vẫn nhìn liên tục về phía Hoa Nam.

Tối hôm qua rõ ràng hai người cái gì cần phải làm cũng đã làm hết, dù cho bản thân Hoa Nam nhớ không rõ, mấy nốt nhạc trên người Hoa Nam cũng có thể nhắc nhở đến tội cùng là việc gì xảy ra. Dựa theo thói quen giải quyết công việc trên bàn cơm của người Trung Quốc, lẽ ra tên nhóc này phải nói vài câu gì đó với anh đi chứ?

Ngược lại Hoa Nam nhìn không ra có tâm sự gì, cậu vẫn tiếp tục thêm tương ớt ăn mì bò, cay quá lại há miệng thở hồng hộc, nóng liền uống một ngụm bia lạnh vào bụng, sau đó lại tiếp tục ăn uống vô cùng vui vẻ.

Lương Sênh vốn dĩ không quá đói, nhưng nhìn người bên cạnh ăn ngon lành cũng có chút không giữ được, vì thế cũng ăn thêm. Đồ ăn vừa cay vừa nóng, thêm với bia lạnh khiến cho Lương Sênh ăn vô cùng thỏa mãn, cũng nhận ra được nhóc con này mặc dù có điểm tâm địa gian xảo nhưng đều phải suy nghĩ lâu dài mới làm ra, phản ứng ngay lập tức thì không được tốt lắm. Bắt đầu không có động tĩnh gì, đến khi có động tĩnh thì đã qua hơn phân nửa thời gian.

Lương Sênh vừa ăn mì vừa suy nghĩ, làm như thế nào để nửa thời gian còn lại có thể vác người lên giường cho hợp tình hợp lý.

Đang suy nghĩ, Hoa Nam lại gấp miếng thịt vào bát mì của anh: “Sênh ca anh đừng ăn mì không, ăn nhiều một chút thịt mới no được!”

Lương Sênh buông đũa nhìn cậu, đánh một dấu “✓” vào sau gáy. Rồi lại trầm nghĩ: Nhóc con này không phải khuyết thiếu phản ứng ngay lập tức mà chính là ngốc. Lão tử chưa gọi mà cứ liên tục chạy đến trước mặt mình.

Hoa Nam sững sốt một chút, sau đó liền nhanh chóng giải thích: “A, Sênh ca, xin lỗi tôi quên mất không đổi đũa...”

Lương Sênh không đợi cậu nói xong liền vươn tay giữ chặt lấy gáy cậu, kéo đến trước mặt mình mặt đối mặt miệng đối miệng nói “Hai ta cần làm vậy sao?” Sau đó liền vươn đầu lưỡi ra.

Hoa Nam trừng mắt nhìn Lương Sênh dấy dĩa quanh miệng mình, nói không bài xích là giả: Điều là đàn ông đàn ông cần cái rắm gì, cần ra hoa được sao?

Đêm qua Lương Sênh cũng cần cậu rồi, nhưng mà khi đó cả người cậu đã choáng váng, hơn nữa chẳng bao lâu sau liền đâm mông cậu, lại sờ soạng đằng trước, lực chú ý của cậu hoàn toàn không để ý đến miệng mình có bị cần hay không nữa.

Hiện giờ cả hai đều tỉnh táo, Lương Sênh không tỏ vẻ gì trước mà đột nhiên liền thay đổi. Hoa Nam chưa có chút chuẩn bị gì, lại không dám đẩy người ra, cũng không muốn lấy đầu lưỡi của mình chạm vào đầu lưỡi của Lương Sênh, cả người chỉ phải cứng nhắc mặc cho Lương Sênh giữ lấy, hai tay nắm chặt thành nắm đấm đặt dưới đầu gối, kiên nhẫn chờ Lương Sênh cần xong.

Lương Sênh cần trong chốc lát rồi buông ra, ngón cái miết lên môi cậu một chút, cười hỏi: “Khẩn trương vậy sao, lúc trước chưa từng hôn ai bao giờ?”

Hoa Nam ấp úng ậm ờ cho qua, thậm chí nói khẩn trương là vì đây là con trai, chẳng liên quan gì đến hôn hay chưa hôn cả.

Lương Sênh cũng không hỏi thêm, vươn ra hai ngón tay, ấn nhẹ vào mí mắt cậu một cái, dỗ dành nói: “Nhắm mắt, tôi dạy cậu.” Lại nghiêng người thổi một hơi vào tai cậu, dụ dỗ: “Em có thể tưởng tượng anh thành phụ nữ.”

Nghe Lương Sênh nói vậy, Hoa Nam lại trở nên ngượng ngùng.

Người ta tốt xấu gì cũng là chủ nợ của mình, lại giải quyết gọn gàng sạch sẽ hai quả bom trong nhà cậu, muốn cần mấy cái lại có gì không được?

Mông cũng đâm rồi, hôn cũng chẳng tính là gì.

Nghĩ đến đây Hoa Nam liền thần nhiên chấp nhận. Cậu ngoan ngoãn nhắm mắt lại, hai tay chống xuống ghế, trong lòng tưởng tượng ra hình ảnh một cô gái xinh đẹp, mặc cho Lương Sênh “dạy” mình.

Lương Sênh dường như là thực lòng muốn dạy bảo cậu, ngoại trừ miệng ra cũng không đụng đến chỗ nào khác. Đầu lưỡi của Lương Sênh đầu tiên di chuyển xung quanh môi Hoa Nam, đến khi liếm hết cả hai cánh môi mới ngậm lấy môi dưới của cậu nhẹ nhàng mút vào, mỗi lần thả lỏng ra liền nghe tiếng “chụt” một cái, cảm giác vô cùng tình sắc. Đến tận khi môi của cậu tê rần hết cả, Lương Sênh liền dễ dàng đẩy ra khớp hàm của cậu, chuyển quanh miệng cậu, quét qua đầu lưỡi, trêu đùa nó.

Trên người Lương Sênh xịt nước hoa cho nam, mùi hương nhẹ nhàng dễ ngủ, dưới cằm lại mang theo mùi nước cạo râu thoang thoảng, đầu lưỡi còn có vị mì thịt bò vừa chua vừa cay, ngậm lấy một cái còn mang theo vị ngọt. Hoa Nam có lẽ bị cần đến khi hơi thiếu dưỡng khí, hiện giờ không nghĩ nổi vấn đề cần có cần ra được gì không, cậu hoảng hốt, cảm giác như thật sự có mỹ nữ nào đó ôm lấy mình cần cần, môi mềm mềm đầu lưỡi ngọt ngọt, cảm giác lâng lâng, tiểu Hoa cũng chậm rãi ngừng đầu.

Lúc này Lương Sênh lại đột nhiên buông ra, vỗ vỗ Hoa Nam bảo cậu mở mắt, đầu lưỡi trước khi rời đi còn liếm quanh môi cậu một cái, sau đó ngồi lại ngay ngắn, tiếp tục ăn mì.

Hoa Nam trừng mắt nhìn Lương Sênh một lát mới phát hiện là đã dạy xong, có vẻ như là muốn cho mình thực hành một lần. Nghĩ nghĩ, thậm chí nói có lẽ là Sênh ca ăn được vui vẻ nên muốn tìm lấy cớ cần mình, cần

đu rồi lại tiếp tục ăn mì, chắc giống như ăn miếng thịt lại uống ngụm rượu vậy.

Hoa Nam nghĩ xong liền thu hồi tầm mắt, ôm lấy bát húp nước canh, đến khi Lương Sênh ăn xong liền nhanh chóng thu dọn bát đĩa, chống hông chạy bạch bạch bưng về phòng bếp rửa chén bát.

Lương Sênh cũng đi theo sau, dán lấy sau lưng đè lại bờ vai của cậu: “Chỗ này bị tím phải không? Xin lỗi, tối hôm qua tôi uống chút rượu cho nên không phân biệt rõ nặng nhẹ.”

Hoa Nam bị sờ cả người run run, vội vàng cười gượng mấy tiếng: “Không có việc gì không có việc gì, tôi da dày thịt béo, không sợ!”

Ngón tay Lương Sênh dừng lại một chút, một lát sau lại nghe giọng anh vang lên hơi cười cười: “Vẫn là nhanh chóng xoa bóp một chút cho đỡ tím, không thì lần sau tôi làm nhìn thấy trong lòng cũng không vui vẻ.”

Rồi lại cười: “Vừa lúc tôi biết một chút.”

Hoa Nam theo bản năng trả lời nào không biết xấu hổ làm phiền Sênh ca, Lương Sênh cũng không kiên trì, dán tại phía sau nhìn cậu rửa bát, đầu ngón tay xoa bóp vai cậu, khi có khi không, giống như mèo cào. Hai người thân cao xấp xỉ, Lương Sênh dán lại gần như vậy khiến cho hơi nóng tự miệng phả ra đều phun hết lên sau gáy Hoa Nam, khiến cho cả người cậu run lên.

Hoa Nam thầm nghĩ người này chắc chắn là hưng trí nổi lên muốn tìm cơ đâm móng mình, lão tử không thể rất không biết nhìn sắc mặt người ta. Vì thế liền nhanh chóng rửa bát đặt lên giá, hơi hơi xoay người, cười gượng nói vậy em đành phải dày da mặt làm phiền Sênh ca một chút.

Lương Sênh nhếch môi dẫn người vào phòng ngủ, bảo cậu cởi áo, còn mình thì đi vào phòng tắm tìm một bình nhỏ đến, ấn Hoa Nam nằm xuống giường xong liền kéo quần bò cậu xuống lộ ra gần nửa bắp bắp cầu, lúc này mới ngồi lên đùi cậu, nhỏ xuống mấy giọt dầu chà xát trên tay mới đặt tay lên vai cậu.

Hoa Nam ôm đầu gối ưm một tiếng, trong lòng gào lên đây chính là thủ pháp chuyên nghiệp! Độ mạnh này! Góc độ này! Vị trí này! Sau đó liền bắt đầu tính kế, nếu Sênh ca 5 năm mỗi ngày đâm cậu một lần tính tiền xem mỗi lần bị đâm cậu trả bao nhiêu tiền; lấy thân phận của Sênh ca, cứ mỗi lần xoa bóp cho cậu như vậy lại thiếu bao nhiêu tiền.

Cậu đọc sách ít, lại không biết giá cả của mát xa chuyên nghiệp là bao nhiêu, tính đi tính lại cũng không ra được kết luận, chỉ có thể đoán đoán rằng lần này khẳng định cậu có lời.

Lương Sênh cười ở trên người Hoa Nam, hai tay sờ bắp thịt của cậu, phía trên là cái mông tròn trĩnh, chỉ một chốc sau tiểu Lương liền đứng dậy chào. Quần âu không ngăn cản được bí mật, cứ thế đẩy lên đẩy lên.

Anh lại lấy ra thêm một chút dầu, ma xát cho lòng bàn tay nóng lên rồi chậm rãi đặt lên eo Hoa Nam.

Đúng như anh đoán trước, Hoa Nam run lên, cổ họng phát ra thanh âm giống như tiếng mèo kêu.

Lương Sênh cúi thấp người xuống, hai tay di chuyển dưới eo của Hoa Nam từ trong ra ngoài, mười ngón tay dịch xuống mặt dưới, sờ hai bắp thịt trước ngực cậu, sờ đến hai điểm nổi lên liền kẹ nhẹ nó.

Hoa Nam ưm một tiếng, chống người quay đầu nhìn anh: “Sênh ca, đến sao?”

Lương Sênh cũng ưm một tiếng, nhưng là cao giọng.

Là sao vậy? Tên nhóc này nếu ý loạn tình mê cầu anh làm một lần cũng không sao, nhưng mà đầy mặt thần nhiên hỏi thăm là sao vậy? Ai làm ai hả?

Hoa Nam không nhìn ra được Lương Sênh làm sao, lại nói: “Tôi không có kinh nghiệm, ngài dạy dạy tôi một chút, chờ tôi học xong lại giúp ngài.”

Lương Sênh thầm kêu lên, tên nhóc này đúng là không biết xấu hổ.

Ngược lại Hoa Nam suy nghĩ rất đơn giản: Đâm mông chính là đâm mông, cần gì phải lo trước lo sau, chỉ cần hai người cùng nhất chính là có thể nhảy luôn vào vấn đề chính. Cậu còn phải chờ Lương Sênh 5 năm cơ mà, thừa dịp lúc hoa* còn lỏng sớm sớm thích ứng, đỡ phải sau này nó chặt lại lại phải lo mở rộng lần nữa, tìm tội cho mình.

Cậu cũng không sợ sẽ bị đâm nghiện, mỗi ngày đi vệ sinh đâu có thành nghiện đâu. Dù cho về sau cảm giác có ý muốn, sờ sờ đằng trước còn tốt chán, cũng không phải kiểu gì cũng cần tìm người sờ giúp.

Hơn nữa cậu ngược lại có thể sớm có cảm giác thì tốt hơn, không thì 5 năm sau mỗi lần đều phải nhẫn nại chịu đựng, kiểu gì cũng điên mất. Về sau lỡ đâu hai lão gia nhà cậu bị cắt thành nhân bánh còn phải đếm lần đâm mà cắt.

Hoa Nam đã biểu đạt ý tưởng của mình, thấy Lương Sênh còn chưa có phản ứng liền liếm liếm môi hỏi: “Hay là, Sênh ca dạy tôi, để tôi... tập xem sao?”

Lương Sênh rốt cục ừm một tiếng, mặc kệ dầu ở sau lưng Hoa Nam, nằm lên người cậu xoay mặt đem môi hai người dính lại gần nhau: “Lần sau không cần hỏi, cứ làm luôn.”

Lương Sênh vừa hưởng thụ thành quả lao động, vừa nghĩ tên này không thể suy tính theo lẽ thường, lão tử cần phải biết người biết ta để sau này còn chơi vui vẻ.

Lương Sênh lần này rất ôn nhu, cởi quần rồi khuếch trương nửa ngày mới chậm rãi đi vào, tiết tấu cũng chậm rãi nhẹ nhàng, mỗi lần đều đâm trúng hồng tâm, phía trước cũng tận tình chăm sóc vô cùng chu đáo.

Hoa Nam ngược lại không ngại ngần gì, phối hợp với Lương Sênh tìm cảm giác, chỉ trong chốc lát hai người đều tiết ra.

Lương Sênh cởi mũ vứt đi, tìm mấy viên thuốc giảm sốt ném vào miệng Hoa Nam, lại giúp làm sạch phía sau, bôi thuốc mới đi tắm rửa, quay trở lại phòng liền nằm xuống bên cạnh Hoa Nam.

Thời gian còn sớm, Lương Sênh đốt điểm thuốc, tay kia sờ mông của Hoa Nam, câu được câu không nói chuyển. Hỏi cậu bình thường phải làm gì, trước đây chơi đùa gì, có nơi nào muốn đi không...

Cũng không biết là Hoa Nam mệt mỏi hay là không muốn nói rõ ràng, tuy rằng hỏi gì đáp nấy nhưng đều nói rất ít, phần lớn đều là “không có nơi nào muốn đi”, “không có gì chơi đùa hay ho”, “không nhớ rõ lắm”. Nói trong chốc lát lại sợ Lương Sênh giận, vội vàng giơ tay giải thích: Sênh ca ngài cũng biết rõ chuyện nhà tôi rồi, trong lòng tôi lúc nào cũng suy nghĩ hai tai họa kia, nào có thời gian nghĩ cái khác được.”

Lương Sênh gật gật đầu tỏ vẻ đã biết, vỗ mông cậu một cái ý bảo đi ngủ, trong lòng thầm nghĩ không nói cũng không sao, đợi ngày mai tìm khuê mật đến, kiểu gì mấy hát cũng phải mở.

9. Chương 9

Khuê mật chính là người gánh vác trọng trách cùng đối phương thì thăm trao đổi kinh nghiệm đại loại như lúc xếp hình nửa kia liệu có thực hiện đầy đủ sứ mệnh quanh vịnh và thần thánh hay không, vậy nên người phù hợp nhất không ngoài ai khác chính là đồng chí Tổ Tổ.

Tổ Tổ mang theo nhiệm vụ vinh quanh trong người, phổ cập cho Hoa Nam việc top cần phải chuẩn bị trước sau như thế nào, tiếp theo kết hợp với kinh nghiệm của bản thân nêu lên hậu quả nếu không làm tốt chuẩn bị, một khi chưa chuẩn bị tốt thì cần phải cứu chữa ra làm sau, vân vân mây mây. Hoa Nam nghe được đầy sững sốt, chỉ biết liên tục gật đầu, Tổ Tổ hỏi cậu còn câu hỏi gì nữa không lại liên tục lắc đầu, thầm nghĩ mình quả thật là da dày thịt béo, lần đầu tiên cả người bầm dập cũng không có cảm giác bị tội gì, nếu mà đổi thành Hàn Tổ có khi còn phải nằm nửa tháng.

Hàn Tổ phổ cập giáo dục xong lại phụng mệnh nói chuyện hỏi dò. Hai người nói từ mì thịt bò đi nói đến thứ gì ăn ngon lại tiện lợi, khi đi ra ngoài ăn cái gì là tốt nhất, cơm nước ăn xong lại muốn chơi tiếp những gì.

Trò chuyện trò chuyện, hai người liền có chút không thích hợp.

Hàn Tổ tuy rằng là nửa mụ mụ của xx nhân gian nhưng anh cũng đồng thời là một nghiên cứu sinh từ trường đại học mà ra, trong nhà tuy rằng không có tiền nhưng vẫn tốt hơn gia đình của Hoa Nam rất nhiều.

Hoa Nam lại là người tiết kiệm tiền quên, cậu biết đi chợ mua rau chỗ nào rẻ nhất cửa hàng nào đến thu tiền bảo hộ có thể mang thêm đồ gì đó về, lại không biết hát karaoke có gì vui, giá cả ở khách sạn như thế nào, hàng hiệu này nọ là cái gì.

Hàn Tổ chỉ đành phải xuống tay từ một mặt khác, xách túi đem cậu đi ra ngoài mua quần áo giày dép, ăn cơm tây uống rượu vang. Hoa Nam chỉ phát biểu ý kiến với đồ ăn, quần áo trên người thì cho gì mặc đấy, không xem đất cũng không muốn chiêm tiện nghi.

Hàn Tổ báo cáo với Lương Sênh nói cậu ta là người thành thật, cũng kiến thức hạn hẹp, chỉ có thứ gì thực sự thuộc về chính mình, người khác không tài nào lấy đi được cậu ta mới để ý đến. Nếu ví dụ mà nói, chính là thức ăn ăn vào trong bụng không phun ra được nữa.

Hàn Tổ nói, muốn thay đổi thì phải bắt đầu thay đổi từ tâm nhìn. Mà thứ thực sự khiến người ta mở mang tâm mắt, chắc chắn là internet.

Hoa Nam hồi xưa trông tiệm net cũng từng lên mạng, biết phải làm ra sao, nhưng mà trên mạng tin tức hôm nay ngày mai lập tức sẽ bị chôn vùi, từ lúc không trông quán net cậu liền hoàn toàn rời xa máy tính, nhiều năm như thế giờ cũng không khác gì gà mờ.

Hàn Tổ từ lúc hỏi Hoa Nam địa chỉ hòm thư điện tử liền biết được cậu kém cỏi như thế nào, tên này lúc đó chỉ âm ừ một lúc lâu sau mới báo cho anh một dãy QQ 7 chữ số* để gửi thư điện tử, tìm tòi còn thấy tên thân mật là Cậu Bé Thủy Tinh. Hàn Tổ nhìn vui vẻ, nghiêng răng nghiêng lợi nửa ngày mới kết luận tên này quả thực là nông dân chứ không phải đang đùa mình.

* QQ miễn phí hiện giờ đều là 11 chữ số, nếu muốn QQ 8 chữ số cũng đã vô cùng khó khăn, về phần QQ 7 chữ số xuống thì phải thắng một số hoạt động của Đằng tấn. Cho nên nói, 1 là QQ của Hoa Nam vô cùng cũ hoặc là Hoa Nam cho QQ giả.

Biệt thự từng nghênh đón khá nhiều vị bạn giường cho nên cái gì cũng có sẵn, laptop đương nhiên cũng không thể thiếu được. Hàn Tổ tay cầm tay hướng dẫn Hoa Nam khởi động máy lên mạng, xin hòm thư đăng kí trang web, làm thế nào để tải phần mềm diệt virus, thậm chí còn tải vài game online mà nam sinh thích chơi đưa cho Hoa Nam.

Hoa Nam không thích trò chơi cho lắm, loại game chiến đấu bình thường cậu đã đánh đủ ở bên ngoài rồi, game chiến thuật thì đầu óc cậu lại không theo được. Đi một vòng cậu liền dừng ở mấy diễn đàn Thiên nhai (tianya.cn), Miêu phác , Thảo luận nghe người ta nói chuyện phiếm thảo luận về tình hình đất nước. Cũng phải nói, nhìn nhiều hơn giác ngộ của cậu cũng cao hơn trước không ít.

Hàn Tổ dạy người nông dân cách câu cá xong khối lượng công việc cũng giảm bớt, dù sao anh cũng phải trực ca đêm, bởi vậy đành phải chọn buổi khác để đến tán gẫu với Hoa Nam. Hai người hàng ngày ngồi trên tầng cao nhất, có khi cùng ở trong thư phòng một người lên mạng một người đọc sách, có lúc một người ở thư phòng đọc sách người kia ở phòng tập thể thao đánh bao cát. Hàn Tổ rất vừa lòng với tính cách của Hoa Nam, chừng chặc thẳng thắn lại không phải không biết phân biệt, bình thường Hoa Nam hỏi gì anh cũng sẵn sàng trả lời giải thích, cứ thế sau 1 – 2 thang, tri thức của Hoa Nam thực sự đã rộng hơn trước rất nhiều.

Hai khuê mật chơi với nhau rất vui vẻ, Lương Sênh lại không thoải mái.

Anh đi theo chiến lược có thể phát triển liên tục, biết bẻ thẳng thành cong rất khó khăn cho nên vẫn kiên nhẫn chờ đợi. Quy luật trước mắt là cách ngày đến một lần, mỗi lần nhiều nhất 2 phút, mà phần lớn đều là nhẹ nhàng chậm rãi, đợi Hoa Nam xong việc anh mới mạnh mẽ làm chục cái rồi dừng lại. Bởi thế anh chưa có lần nào được ăn no, mỗi lần xong việc nhìn mông Hoa Nam, bên dưới lại cứng đến phát đau.

Lương Sênh cũng biết chỉ cần mình muốn Hoa Nam chắc chắn sẽ không nói gì mà nâng mông cho anh làm. Nhưng mà anh lại cảm giác làm như thế không hay chút nào, kế hoạch của anh là để ăn cả đời, bằng không anh cũng sẽ không chịu đựng cơn khó chịu để cho Hàn Tổ ngày ngày đến cùng Hoa Nam, dùng đủ loại phương pháp để đưa thứ này thứ kia cho cậu, thuận lợi mà buộc chặt được người ta.

Bắp thịt không thể ăn thoải mái, cũng chỉ có thể phát tiết đến mấy người tình khác. Đối với vấn đề này Lương Sênh ngược lại không có áp lực gì, anh và Hoa Nam vốn cũng chẳng phải quan hệ tình cảm đứng

đắn, cảm giác mình đã đủ chịu khó, ngoại trừ ôn nhu săn sóc con mắt lâu dài ra thì không còn từ gì khác để nói về mình.

Nhưng là lần nào cũng ghen kiêu gì cũng sẽ có lúc không nhịn được nữa.

Gần đây trong thành phố siết chặt an ninh, mấy cơ sở dưới tay Lương Sênh vì tránh nơi đầu sóng ngọn gió nên phải tạm dừng buôn bán. Công việc trên đầu bớt đi phân nửa, dù sao cũng nhàn rồi nên vừa đến buổi trưa liền chạy đến biệt thự, trèo lên tầng cao nhất, liền nhìn thấy Hoa Nam đang ở phòng tập, đưa lưng về anh đánh bao cát.

Sắp sửa vào hạ, trên người Hoa Nam chỉ mặc một chiếc áo lót màu đen, một chiếc quần chơi bóng rổ, cả hai chiếc đều ngắn đều mỏng, mỗi lần dấm vào bao cát cái mông căng tròn lại hiện ra rõ rệt. Lương Sênh nhìn vài lần, miệng khô lưỡi khô, mang theo giày đẩy cửa đi vào, vừa cởi cúc tay áo vừa cười nói với Hoa Nam: “Tôi từng nói với cậu sẽ dạy cho cậu mấy chiêu chính thống đúng không?”

Hoa Nam nghe thấy tiếng động, xoay người liền nhìn thấy là Lương Sênh, cậu nhanh chóng chào hỏi, lại có chút ngoài ý muốn vì Lương Sênh đến sớm hơn mọi khi. Khi nghe thấy Lương Sênh muốn dạy vài chiêu, cậu liền cười thầm, nghĩ rằng người này nhất định là muốn tìm cơ để làm mình.

Hai người ở cùng được 3 tháng, Hoa Nam cũng tìm hiểu được đại khái tính nết của Lương Sênh. Người này có thường có những trò tình thú mới lạ, lâu lâu lại tìm tiết mục mới. Vài lần đầu cậu còn không hiểu, không đợi Lương Sênh trải đường xong đã hỏi trắng ra muốn làm hay không, sau này tiếp xúc trên mạng nhiều mới hiểu được thứ này cũng giống như là xuân dược, nếu làm tốt đến khi thực chiến có thể phát huy vượt xa lúc bình thường, đại sát tứ phương.

Hoa Nam hiểu ra liền sẽ không làm hỏng hưng trí của Lương Sênh, lần nào cũng kiên nhẫn chờ anh làm nóng không khí xong mới cởi quần cởi áo. Có lẽ tình thú này là một loại thuốc thần kì không phân biệt chủng tộc giống loài, tuy rằng Hoa Nam cảm giác hơi giống trò mèo vờn chuột nhưng cảnh cả hai đều hiểu rõ nhưng lại không nói ra khá là hay ho. Huống chi Lương Sênh bộ dạng đẹp trai, nhú mồm mím môi đều là phong tình, cố ý làm ra lại càng khiến người ngoài không ngăn chặn nổi.

Nhưng Hoa Nam vẫn là thích nhất lúc nhìn Lương Sênh vừa đi vừa nâng cổ tay cởi cúc tay áo, không chút để ý lại tràn ngập sức mạnh. Sở thích này không liên quan đến tình yêu, chỉ là bản tính con người yêu thích những thứ xinh đẹp.

Cậu chống eo đứng nguyên tại chỗ, cười cười nhìn Lương Sênh xắn tay áo đứng trước mặt mình, giữ tư thế đó nói với cậu: “Đánh một lần trước đi.”

Hoa Nam ừ một tiếng, vung nhẹ nắm đấm, trong lòng tính toán khi nào Lương Sênh sẽ lòi.

Lương Sênh lại nhanh chóng bắt lấy nắm đấm của cậu kéo đi, thừa dịp cậu mất trọng tâm liền đạp vào cẳng chân cậu, ép cậu nửa quỳ xuống sàn, làm ra tư thế nửa quỳ chịu tội.

Knock out ngay chiêu đầu tiên.

Hoa Nam nằm trên sàn không nhịn được, lập tức bật mình dậy, chính thức nghiêm túc, nắm đấm cũng mạnh hơn rất nhiều.

Lương Sênh vô cùng linh hoạt tránh né cú đấm của Hoa Nam, sau đó thấp người xuống không chế gót chân cậu, đồng thời bả vai lại hướng về phía ngực cậu, rầm một cái, Hoa Nam một lần nữa nằm xuống sàn.

Lương Sênh nhếch miệng cười kéo cậu lên, lùi ra sau một bước lại làm tư thế chuẩn bị, ánh mắt khiêu khích: “Đánh nhau như đàn bà vậy, sao lúc trước cậu chưa bị người ta đánh chết hả? Cứ việc lòi hết mấy chiêu cậu học được trên đường ra đây!”

Hoa Nam nào chịu được bị Lương Sênh nói như vậy, lập tức quên người nọ là lão đại là chủ nợ của mình, thét lên vung nắm đấm, tay kia kéo lấy caravat bị nói lỏng của Lương Sênh xuống, nâng đầu gối lên người Lương Sênh.

10. Chương 10

Từ lúc bị tiểu lưu manh đuổi đi, Lương Sinh liền ý thức sâu sắc được sức mạnh chuyên chế của nắm đấm, sau khi về nhà liền lăn lộn trong đám bảo vệ chuyên nghiệp của cha anh học tập võ thuật, thiếu chút nữa còn bị bọn họ đánh chết. Bởi vậy những chiêu thức anh học được đều mang theo mồ hôi xương máu thực sự, nào để vào mắt mấy chiêu mèo cào của Hoa Nam. Anh cởi bỏ cravat sau đó quấn quanh cổ tay Hoa Nam, thừa dịp một chân cậu nâng lên khỏi sàn liền đập vào chân trụ của cậu.

Rầm một tiếng, Hoa Nam một lần nữa bị đánh xuống đệm.

Lương Sinh kéo cravat xách người lên, nghiêm mặt răn rạy: “Đừng có giống như con bò tót cứ đâm loạn lên như thế, học cho cẩn thận vào, đỡ phải sau này đi ra ngoài làm xấu mặt tôi!” Nói xong một lần nữa cho cậu làm như thế nào để đánh ngã đối thủ, sau vài lần tập luyện, lại thuận miệng trách mắng một câu, “Cứ việc cười trộm đi, nhớ năm xưa lão tử học chiêu này với người ta làm gì có đái ngô này, đều là sần bê tông, thiếu chút nữa liền phá tướng!”

Hoa Nam bật cười. Cậu không phải trời sinh liền biết đánh nhau, lúc mới làm du côn đánh nhau cũng chỉ có thể làm đệm thịt chắn đòn cho người ta, sau này bị đánh nhiều mới dần học được làm sao để đánh. Câu oán giận của Lương Sinh cậu hoàn toàn đồng cảm, nhịn không được kể cậu bị người ta đánh ra làm sao, về sau đánh lại họ như thế nào.

Lương Sinh ban đầu chỉ mím môi nghe, sau này nghe nghe cũng nổi lên hứng thú, bắt đầu kể lại những chuyện bí hiểm của mình, hai người nói đến cuối cùng không tập nữa, mặt đối mặt đứng nói chuyện, anh một câu tôi một câu, so xem ai thâm hơn.

Nói không thông lại đánh tiếp, Hoa Nam bị ngã rầm rầm xuống sàn, nhưng thời gian đứng càng lúc càng dài. Cuối cùng, có lẽ là Lương Sinh mệt mỏi, Hoa Nam rốt cục tìm được cơ hội, ôm chặt lấy cổ chân của anh vật đổ người xuống. Áp đảo được rồi còn không đứng lên, cả người đè lên Lương Sinh, mặt đặc ý hỏi: “Tôi học mau không?”

Lương Sinh sờ đầu Hoa Nam, khen Hoa Nam như khen cún cưng của mình: “Ừ, rất nhanh!” Rồi lại đột nhiên cười, “Hai chúng ta thi đấu đi, thua một ván cởi một món đồ, tôi cho cậu trước 5 ván.”

Hoa Nam chớp chớp mắt, đứng lên, xoa eo nhếch miệng cười: “Được thôi.”

Lương Sinh đứng lên, cởi bỏ đồng hồ trên tay, chớp mắt nhìn Hoa Nam: “Một.”

Sau đó là thất lựng: “Hai.”, “Quần âu, “Ba”, tất chân trái, “Bốn”, tất chân phải, “Năm.”

Cởi bỏ hết 5 món đồ, trên người Lương Sinh chỉ còn lại 1 chiếc áo sơ mi và một cái quần lót, sơ mi cởi bỏ 3 hàng cúc đầu, lộ ra lồng ngực, quần lót màu xám bạc ở bên dưới như ẩn như hiện đằng sau áo sơ mi. Hoa Nam thầm nói người này thật là đều giả, mặc nhiều vậy rồi còn chơi trò sắc dụ.

Đừng bắt nạt cậu không có kiến thức, trong phim ảnh người ta đều là mỹ nữ chân dài ngực lớn bị làm xong mới mặc mỗi cái áo sơ mi chạy tung tăng thôi.

Hoa Nam khởi động khớp xương, lùi lại phía sau vài bước làm chuẩn bị, bắt chước động tác của Lý Tiểu Long dùng ngón cái lau chóp mũi, cười hì hì ngoác Lương Sinh: “Đến đây!”

Lương Sinh không để ý đến cậu, trực tiếp xông lên móc chân đẩy người xuống: “Cởi đi.”

Hoa Nam kinh ngạc nói: “Không phải cho tôi trước 5 ván sao?”

Lương Sinh hỏi lại: “Không phải tôi đã cởi 5 món đồ rồi sao?”

Hoa Nam giả hoạt: “Ai biết được đây là anh nhường tôi chứ, tôi cứ tưởng anh nóng nên cởi vài đồ cho mát mẻ!”

Lương Sinh vui vẻ, xoa đầu kéo người lên, nói: “Được rồi, anh lại nhường cậu 5 ván, không phản đối chứ?”

Hoa Nam cười hì hì nhảy dựng lên: “Không! Như thế mới là phong phạm của đại ca chứ!”

Lương Sinh cười: “Đừng vô nghĩa, tôi đến!”

Hoa Nam đứng tại chỗ nhảy nhót vài cái, lại bắt chước Lý Tiểu Long hô lên, đá Lương Sênh.

Lương Sênh cúi người giữ lấy chân cậu, rồi lại gạt cậu xuống: “2 lần.”

Hoa Nam tức giận, thầm nghĩ quá không cho người ta mặt mũi, không phải là muốn lão tử cời từng cái từng cái một rồi làm lão tử sao, cứ phiền phiền là được rồi, cần phải chơi thật vậy sao?

Đánh nhau chính là như thế, một người chuyên chú người kia liền sẽ càng chuyên chú hơn, nếu không sẽ bị đánh. Hoa Nam mắng một câu mới đứng lên, ngoài miệng còn không quên lấy cớ cho mình: “Tôi kính anh là đại ca mới nhường anh 2 lần, giờ mới là đánh thật!”

Sau đó liền bắt đầu chạy vòng quanh phòng tập.

Lúc đầu đánh cùng Lương Sênh cậu đã nhìn ra, sức bật của Lương Sênh rất tốt, nhưng sức bền lại không tốt lắm, chỉ cần đánh lâu một chút, sức mạnh tốc độ và sự tập trung liền sẽ kém hơi chút một so với ban đầu. Hoa Nam thầm nói không phải cổ vũ cậu chơi xấu sao, địch tiến ta lùi địch mệt mỗi ta liền đánh lên, lão tử chính là người nổi nghiệp vĩ đại của ĐCS!

Ý vào thể lực của mình, cậu chạy vòng quanh Lương Sênh lúc xa lúc gần, tìm được chỗ hở liền chạy lên đánh một cái, dù đánh được hay không đều nhanh chóng rút về. Cứ thế được mấy lần, Lương Sênh liền có chút phân tâm, Hoa Nam tìm được cơ hội liền xuất chiêu, đem người xoay ngã xuống sàn, đắc ý nói: “Cời!”

Lương Sênh xoa xoa đầu cậu, khen: “Không tồi, biết dùng chiêu đánh lén, ván này tôi thua.”

Sau đó nhấc chân, thản nhiên cời quần lót.

Hoa Nam trong lòng hô to “Đậu má”, lúc này, thực sự mặc giống hệt như đại mỹ nữ.

11. Chương 11

Một lần nữa đánh nhau, Hoa Nam rõ ràng liền mất tập trung, tầm mắt thỉnh thoảng lại liếc xuống dưới bụng Lương Sênh. Vừa nhìn còn không nhịn được thầm nghĩ, không phải lão tử chưa từng thấy bao giờ, lão tử vẫn bị anh ta dùng nó đâm không biết bao nhiêu lần, chỉ là chưa từng thấy thứ đó mặt mũi ra làm sao, vẫn là kẻ hoạch hay là xấu quá nên không dám cho xem, hôm nay khó khăn lắm mới thấy được nhìn nhiều mấy lần có làm sao! Đâm cũng đâm rồi xem còn phải sợ à!

Nghĩ như thế, lại càng cảm giác hợp tình hợp lý, tròng mắt chỉ kém chút nữa liền không dứt ra được, vừa nhìn còn vừa so sánh với của mình, thầm nghĩ lông có vẻ dài, màu cũng rất rõ ràng, bộ dạng xấu xí gì đâu mà thẹn thùng?

Lương Sênh đương nhiên không phải là thẹn thùng.

Anh biết thẳng nam trong lòng đều sẽ có một giới hạn, dù đi lên con đường khác trong lòng cũng không thể nhận việc cùng người đàn ông làm đến với nhau, cho nên anh mới không dám xoay người đến trước mặt mình, cũng cố ý không để nó hiện ra trước mặt Hoa Nam, sợ cậu nhìn đến nó lại không thích. Anh suy nghĩ, tốt nhất nên đợi cho cậu bắt tri bắt giác nhận, rồi mới dần dần tự nhiên mà lộ ra.

Hôm qua Lương Sênh liền cảm giác ngày này đã đến.

Quả nhiên, ánh mắt của Hoa Nam vẫn nhìn xuống dưới chân vạt áo sơ mi của anh, Lương Sênh nhếch khóe môi, thừa dịp cậu thất thần đạp xuống, nhếch cằm: “3 lần.”

Hoa Nam bị đạp nằm xuống cũng tập trung tinh thần trở lại, nhanh chóng tiếp tục chiến thuật đánh du kích của mình. Cũng không biết có phải là do Lương Sênh ‘thả rông’ nên hoạt động không quá tiện, Hoa Nam sau khi sử dụng hết 5 lượt cơ hội của mình lại đẩy ngã được Lương Sênh một lần nữa.

Lương Sênh thoải mái cời cái áo sơ mi duy nhất của mình, lộ ra lồng ngực căng đầy. Tuy rằng không căng bằng Hoa Nam nhưng thứ gì nên có đều có, trên bụng có thể đếm ra được từng múi một.

Hoa Nam xoa eo cười cười: “Còn đâu nữa không?”

Lương Sênh tùy tay ném áo đi: “Để anh dạy cho cậu như thế nào là tay không bắt giặc đi.” Nói xong thân hình liền thay đổi, lập tức nhào lên đánh.

Hoa Nam vội vàng nâng tay chống đỡ, lùi về sau để ngáng chân, Lương Sênh đá văng chân Hoa Nam ra, chuyển người sang bên cạnh cậu, đánh vào eo. Hoa Nam chật vật chống lại, còn không kịp phản công đã bị xoay tay ngã xuống. Lương Sênh đặt một chân lên người cậu: “Cởi đi.”

Hoa Nam tránh né, quỳ gối hướng về chỗ yếu hại của Lương Sênh.

Một lần nữa Lương Sênh ấn người xuống, hai tay và đầu gối chặn lại tứ chi của cậu, cả người đặt lên người Hoa Nam, neho mắt hỏi: “Còn có chiêu gì nữa không, hả?”

Hoa Nam liếm môi, nhìn về anh không nói lời nào.

Hai người ép buộc nhau đã gần 2 tiếng, lúc này cả người như vừa mới vớt từ dưới nước lên. Trên người Lương Sênh phủ một tầng mồ hôi sáng ngời, trên mặt cũng hơi hồng, đầu tóc ban đầu được chải chuốt chỉnh tề giờ biến thành từng lọn rủ xuống dưới, còn có vài giọt mồ hôi ở đuôi tóc.

Bộ dạng này, so với hình ảnh đóng vest đi giày da còn dễ nhìn hơn.

Hoa Nam nghĩ vậy, không biết thế nào lại rướn người lên hôn anh.

Lương Sênh sửng sốt, thầm nghĩ không biết hôm nay là ngày lành gì mà tên nhóc này lại chủ động nhào lên? Nhìn thấy Hoa Nam hai mắt khép hờ, trên mặt còn mang theo chút mờ mịt, trong đầu nổ vang, giống như có người thả một bồn lửa lên người, còn không quản được nguyên nhân là đâu, cúi đầu, cùng tên nhóc này cắn xuống.

Hai người cắn ra hưng trí, thực sự là dùng răng để cắn nhau, cắn môi rồi đến đầu lưỡi, tuy rằng là đau nhưng trên tâm lý lại thích. Lương Sênh vừa cắn một bên lại vươn tay mò mắt ngăn tủ trên tường, khó khăn lắm mới tìm được một lọ dầu oliu không biết từ thời tình nhân nào để lại, mở nắp bình, theo lệ thường đem người xoay lại.

Hoa Nam lại ngăn cản, cau mày bảo cứ như vậy mà làm, trong đầu Lương Sênh lại nổ lớn một lần nữa. Vội vàng cởi quần Hoa Nam xuống, đổ đầy dầu lên tay, nhanh chóng nhét vào trong, thầm nghĩ đây chính là cậu mời tôi, hôm nay lão tử không thể nhẫn!

Hoa Nam nhắm mắt lại thở hổn hển, hai đùi tự động bò lên eo của Lương Sênh, lại sờ soạng người Tiểu Lương xoa nắn một hồi, cắn môi Lương Sênh: “Được không!”

Một quả cầu lửa nữa rơi xuống đầu Lương Sênh, ngón tay vừa mới đâm chọc vài cái đã vội vàng rời khỏi đổi thành súng đạn thật, vừa đi vào liền hoạt động liên tiếp giống như được gắn động cơ, khiến Hoa Nam lẫn cả đệm nằm bên dưới lắc lư lên xuống. Hoa Nam lắc lư lắc lư hai mắt không mở to nổi, chỉ thấy mặt Lương Sênh đối diện với mặt mình, liền thuận tay kéo xuống cắn một cái.

Lương Sênh nghiêng răng nghiêng lợi mắng cầu tử tử, động cơ lại mở lớn thêm nữa, Hoa Nam cũng rốt cục chuyển sang chế độ ca nhạc a a ư ư theo điệu Pavarotti.

Từ sau lần trước uống rượu, hôm nay chính là lần đầu tiên cậu hát như vậy, Lương Sênh thầm nói lão tử hôm nay quả nhiên trúng quả lớn, cảm thấy Hoa Nam lúc tỉnh hát càng hay, sau đó kiên trì cố gắng đến khi Hoa Nam hát xong âm cao nhất mới mỹ mãn tiết ra.

Hai người xong việc, song song ngồi phịch xuống đệm ngừng một lát rồi mới lôi kéo nhau lên tầng cao nhất tắm vòi sen. Phòng tắm là một gian phòng cửa kính trong suốt, tuy rằng rộng rãi nhưng hai người đàn ông m8 vào cùng một lúc với nhau vẫn sẽ chen chúc, hai người kì cọ cuối cùng lại không nhận được, Lương Sênh vỗ mông Hoa Nam một cái: “Xoay người, nâng mông lên.”

Hoa Nam nhìn anh, nâng lên một chân vòng qua eo Lương Sênh, sau đó lại nâng chân còn lại lên, nửa người trên dựa vào vách tường: “Cứ làm vậy đi, tôi không muốn xoay lưng lại.”

Lại một quả cầu lửa râm xuống đầu Lương Sênh, anh nhanh chóng nâng cao mông Hoa Nam, mặt dán mặt, tường thủy tinh bị đẩy phát ra tiếng vang rền rĩ, anh hít mắt hỏi: “Sao lại không muốn xoay lưng lại?”

Hoa Nam bị đâm loạn hết đầu óc, “Muốn... muốn nhìn anh, anh lúc... lúc nào cũng từ sau lưng tôi... mân mê mông, tôi như là độc tấu... không hay ho gì...” Dừng một chút, lại nghiêm túc bổ sung, “Tôi... vừa nãy tôi... thấy, anh... anh làm... nhìn rất đẹp! Tôi cảm giác... xoay lưng lại... rất thiết!”

Lương Sênh không còn sức mà thả quả cầu lửa nào nữa, thầm nghĩ nếu cứ kích thích như vậy chắc hẳn lão tử sẽ bị parkinson, sau đó lại đâm cho vách tường thủy tinh kêu rên không ngừng.

Tư thế này không kiên trì được bao lâu, hai người nhanh chóng làm ra đến, sau đó tắm rửa qua loa rồi chuyển sang chiến trường chính – phòng ngủ. Trước khi đặt người lên giường, Lương Sênh giả khuôn giả dạng cảnh cáo: “Hôm nay là do cậu chủ động trên chộc tôi, chịu không nổi cũng đừng có mà trách!”

Hoa Nam khinh thường: “Hừ!”

Lương Sênh ôm người lên giường, trong đầu lại không nghĩ được gì, lão tử là tên ngu ngốc dùng dao nĩa dùng cho đồ Tây để ăn thịt nướng những 3 tháng trời! Không ghen chết là quá giỏi!

Rồi lại nghĩ, nếu không phải lão tử dùng dao nĩa thái trước thành từng miếng nhỏ, lại đốt lửa nướng dần đến bây giờ thì làm sao có được bữa tiệc ngày hôm nay. Con đường lão tử đã chọn vẫn là vô cùng sáng suốt!

Sau đó, anh không còn thời gian để nghĩ thêm gì nữa.

12. Chương 12

Đến khi hai người làm xong, bên ngoài đã tối sầm lại. Hai người qua loa tắm rửa một cái, cùng tựa vào đầu giường lười biếng ngồi, lấy ra bao thuốc đốt một điếu, anh một hơi tôi một hơi thay phiên nhau hút.

Lương Sênh hút xong một hơi rồi đưa điếu thuốc vào miệng Hoa Nam: “Chờ 1 – 2 tháng nữa, trên tay anh có thể có tiền lãi từ vài địa bàn mới, anh giúp cậu chọn một chỗ tốt mà đến đấy làm quản lý, đỡ cho cậu mỗi ngày ngồi ở trong nhà không có việc gì làm.”

Anh đã tính từ sớm, từng có người nào đó nói, sương quen rồi khổ không chịu nổi. Hoa Nam vô dục vô cầu, anh đành phải đánh vào theo đuổi của cậu.

Lúc trước Hoa Nam làm một côn đồ cả ngày đi lại ngoài đường, tuy rằng theo sau có vài tiểu đệ nhưng đây chỉ là tiểu đánh tiểu nháo, sao có thể so được với viên cảnh nắm trong tay toàn bộ một cơ sở của anh. Đến khi Hoa Nam quen mùi ngon, liền biết cái gì mới là tốt đối với cậu.

Vừa lúc gần đây trong thành phố ‘nghiêm đánh’, gã coi như thuộc về phe lãnh đạo đương nhiệm, hơn phân nửa những cơ sở bị ‘tiêu trừ’ đều sẽ đến tay anh. Thừa dịp cơ hội này đem Hoa Nam nâng lên, thứ nhất là không cần Hoa Nam xử lý quan hệ với những người cũ, anh cũng có thể danh chính ngôn thuận phái người đến hỗ trợ, thứ hai là cơ sở mới tất nhiên không ở địa bàn cũ của anh, quan hệ giữa hai người trong thời gian ngắn sẽ không truyền bá rộng rãi được, đến khi Hoa Nam đứng vững sau vụ ‘nghiêm đánh’ thì người khác muốn giở trò cũng đã chậm.

Lương Sênh cảm giác kế hoạch của mình quả thực vô cùng hoàn mỹ, anh đang muốn phân tích kỹ lưỡng cho Hoa Nam, cậu lại gầy gầy tàn thuốc, nhanh chóng nhét điếu thuốc vào miệng Lương Sênh, cười hi hi nói: “Sênh ca, tôi đọc sách ít, thực sự không phải là người làm quản lý, nếu anh cứ muốn nhét tôi vào chắc hẳn tôi ngày đêm sẽ không ngủ được, mỗi ngày đều phải lo lắng lỗ vốn, bị người đến gây chuyện... Nếu anh sợ tôi nhàm chán, không bằng tôi đi học lớp nấu ăn đi, cũng đỡ phải ngày nào tôi cũng chỉ biết nấu mì thịt bò.”

Lương Sênh có kế hoạch của Lương Sênh, Hoa Nam đương nhiên cũng có tính toán cho riêng cậu. Cậu xem những bài viết trên mạng về nuôi vợ bé, nuôi tình nhân, đều là đem người ném ở nhà làm cảnh, hoặc là cho họ một chút vụ nhân hạ. Hoa Nam cảm thấy gã mà là vợ bé thì giới tính không đúng, nhưng đại khái cũng chỉ có hai con đường cho gã lựa chọn. Dưới tay của Lương Sênh có nhiều địa bàn, tùy tiện nhét cậu vào đâu

cũng không có vấn đề gì, nhưng cậu cũng chỉ có thể vui vẻ vào lúc ấy mà thôi, thế nhưng 5 năm sau thì sao, không phải vẫn chỉ là một tên côn đồ nhưng lại già khú đế rồi sao, đâu có thể lâu dài được.

Dù cho 5 năm tới không lo ăn uống, nhưng cũng phải suy nghĩ về sau như thế nào đúng không?

Hoa Nam lên mạng nhiều, lại kết hợp với lời kể của Hàn Tổ, tổng kết lại thì hiện giờ dù đi làm bảo mẫu cũng phải có bằng thực sĩ, cậu mới tốt nghiệp cấp 2, về sau muốn tìm việc nhẹ nhàng chắc chắn là không thể. Cậu cũng nghe bảo làm công nhân kỹ thuật viên cao cấp kiếm được khá nhiều tiền, cái khác gã không có, nhưng tốt xấu gì chân tay có sức lực, làm công nhân kiểu gì cũng đủ để ăn no.

Có được mục tiêu gã nghiên cứu kỹ càng hơn mới phát hiện nếu muốn lái máy xúc máy tiện thì đều phải tham gia khóa học khép kín, một khóa mất đến mấy tháng. Dù có thể trọ ở bên ngoài nhưng mỗi ngày gã về đều mang theo toàn mùi dầu máy về Lương Sinh giường thì Lương Sinh chắc chắn sẽ không đồng ý. Nhìn đi nhìn lại, cũng chỉ còn có đầu bếp là đỡ một chút, còn có thể lấy cơ nấu cơm cho anh ta, Hoa Nam nói khéo một chút, rất có thể Lương Sinh sẽ đồng ý.

Mấy câu Hoa Nam vừa nói đã ghen trong bụng cậu gần tháng trời, bởi vì không dễ dàng tìm được cơ hội mở miệng, giờ Lương Sinh nhắc đến cậu cũng có cơ để mà nói ra.

Lương Sinh sao có thể không nhìn ra được cậu thực sự nghĩ gì, liếc nhìn Hoa Nam phun khói thuốc, trong lòng mắng thầm, quần áo còn chưa mặc vào đã gọi Sinh ca, nhưng ít nhất còn không gọi anh là 'ngài'. Sau đó lại cảm thán Hàn Tổ thật đúng là thầy giỏi, bắt sắt anh cho không cần, kiểu gì cũng muốn đi học một cái bát anh không cướp được.

Đầu bếp thì đầu bếp, đầu bếp nào không mở tiệm cơm chứ, đến lúc đó còn không cần anh đến đỡ. Người cũng bị anh bẻ cong rồi, còn gì phải sợ nữa chứ.

Anh lại rút một điếu thuốc, rồi mới nhét lại điếu thuốc vào miệng Hoa Nam như thể nhét một núp vú cao su: "Học đầu bếp cũng được, nhưng không cần phải đi học mấy lớp xoàng kia, để anh giúp cậu đăng kí lớp xịn. Ngày mai đi theo anh một chuyến, anh có thứ cho cậu."

13. Chương 13

Nghe nói mỗi người đàn ông đều sẽ có trong lòng mình một giấc mộng Harley, giấc mộng có được một con rồng lửa thép, chỉ cần ngồi lên, liền có thể hóa thành dũng sĩ gạt bỏ hết mọi thứ ngăn cản mình.

Lương Sinh cho rằng, Hoa Nam có lẽ cũng không chống được sự cám dỗ của một chiếc xe mô tô phân khối lớn. Cho nên, không có gì so với một chiếc harley thích hợp để mở ra lòng tham của Hoa Nam.

Lương Sinh tự mình lái xe, trong lúc chờ đèn đỏ anh liếc mắt nhìn về phía Hoa Nam ngồi bên cạnh, cảm giác mình như con quỷ Mephistopheles trong vở kịch Faust, tìm hết mọi cách dụ dỗ để bắt lấy linh hồn của Hoa Nam.

Sau đó anh bị ý nghĩ của mình làm cho buồn nôn.

Cửa hàng bán Harley vô cùng rộng lớn, đủ loại mô tô được trưng bày trong sảnh, lóe sáng lấp lánh dưới ánh đèn. Lương Sinh thừa dịp xung quanh không có người, cười vỗ vào mông Hoa Nam: "Chọn đi thôi, dù cậu lấy hết xe trong này cũng không ăn sạch anh được."

Hoa Nam cười hì hì đáp lời, bắt đầu chuyển động xung quanh.

Lương Sinh đi theo sau mắt lạnh nhìn, nhìn kỹ từng loại xe mà Hoa Nam nhìn qua, lại so sánh giữa vòng đầu tiên với vòng thứ hai, đến vòng thứ ba, anh cũng đã biết Hoa Nam thích loại xe nào.

Hoa Nam lại lưu luyến không rời đi tiếp vòng thứ 4, vòng thứ 5, Lương Sinh nhìn ánh mắt cậu không dời sang kiểu xe khác liền trực tiếp đi mua xe, lại gọi vài cuộc điện, sau đó ngồi ở một bên uống cà phê đếm xem Hoa Nam đi dạo thêm mấy vòng nữa.

Đến khi đếm tới vòng thứ 8, Hoa Nam mới rớt cục chạy tới, cười hì hì dẫn anh nhìn: “Sênh ca, tôi thích chiếc này.”

Lương Sênh xoa loạn tóc cậu: “Đã sớm đặt mua đưa về rồi! Đi xem quần áo đi, anh cho cậu trang điểm thành một kị sĩ điển trai!”

Hai người lại đi dạo vài vòng, cơ hồ mua hết những bộ quần áo trong cửa hàng, lúc này mới mĩ mãn trở về.

Có Lương Sênh chăm sóc đặc biệt, buổi chiều cùng ngày xe máy cùng với giấy tờ đã được đưa đến biệt thự. Lương Sênh nhìn Hoa Nam vây quanh mô tô sờ soạng không rời đi được bèn chỉ huy cậu thay quần áo mua trong cửa hàng, trang điểm đầy đủ rồi mới cười mô tô tạo dáng trước cho cậu đỡ thèm.

Hoa Nam mặc áo may ô màu đen, quần rằn ri cùng với giày da cỡ lớn, khí phách hiên ngang ngồi trên xe mô tô, hai tay nắm tay lái người hơi cúi, hông cùng hai cánh tay phồng lên giống như đùi trống đập vào ngực Lương Sênh.

Lương Sênh trong lòng hồ to thể này mới đúng vị, rồi nhanh chóng vươn chân ngồi sau Hoa Nam, kéo khóa quần của cậu xuống đất, chỉnh kính hậu để Hoa Nam nhìn về phía mình: “Nhìn anh từ trong gương xem nào, chúng ta cứ như vậy mà làm.”

Hai người vội vàng vác súng ra trận, ép buộc xong, Lương Sênh vỗ vỗ hông Hoa Nam: “Chỗ này đã được anh đánh dấu, về sau nó chính là của anh.” Sau đó lại bôi thứ Hoa Nam vừa bắn ra xoa lên mặt cậu, lại tìm ra giấy đăng kí xe đặt ngay ngắn lên đầu xe, chỉ vào tên cậu khẽ nói nhỏ, “Trên xe này cũng đã được cậu đánh dấu, về sau chính là của cậu, ai cũng không cướp được.”

Sau khi đã đánh dấu lên xe, Hoa Nam lại càng che chở chiếc mô tô này hơn, ngày ngày đi học về đều lau chùi cẩn thận. Lương Sênh vốn muốn nhắc nhở cậu chú ý an toàn, nhưng sau này nhìn cậu cẩn thận như vậy, thầm nghĩ còn cần nhắc nhở gì nữa, chỉ cần yêu xe như vậy cũng đủ để khiến cậu cẩn thận lái.

Lương Sênh không dám mở cửa sau cho Hoa Nam lấy bằng lái, chờ cậu chính thức có được bằng lái xe cũng đã nửa tháng sau, ‘nghiêm đánh’ rốt cục kết thúc. Những băng nhóm không nghe lời đều bị gạt bỏ, một lần nữa phân chia lại các thế lực, Lương Sênh cùng vài thế lực còn lại nói chuyện vài ngày, thuận lợi tiếp thu hơn phân nửa địa bàn mới, sửa sang chỉnh đốn lại rồi khai trương.

Lúc tiếp nhận địa bàn mới, Lương Sênh còn đặc biệt lấy đến một nhà hàng. Người trong thành phố lớn chú trọng ẩm thực, nơi này lại là căn cứ địa mà các vị nhị đại ghé thăm, yêu cầu hiển nhiên cao hơn bình thường nhiều. Có cung ắt có cầu, rất nhiều đầu bếp có tay nghề đến đây mở nhà hàng. Nhà hàng mà Lương Sênh lấy đến này chính là nhà hàng nổi bật nhất.

Lương Sênh nói với Hoa Nam, giấy chứng nhận gì cũng có thể làm được, chỉ có tay nghề mới là thật. Vừa vặn bếp trưởng của nhà hàng đang muốn bồi dưỡng người nối nghiệp, Hoa Nam vào học so với vào trường dạy nấu ăn học từ những đầu bếp nửa vời tốt hơn rất nhiều.

Hoa Nam gật đầu lia lịa. Nhưng tay nghề của cậu đặt trước mắt đầu bếp chuyên nghiệp không khác gì trình độ nhà trẻ, may mắn là bếp trưởng năm tới mới chính thức dạy dỗ, Hoa Nam liền thừa dịp còn nửa năm cấm chốt ở lớp học để học lại từ căn bản.

Lương Sênh thu xếp xong cho Hoa Nam liền tập trung vào tiêu hóa địa bàn mới, địa bàn vừa được chia lại có rất nhiều việc vụn vặt, Lương Sênh khó khăn lắm mới có thời gian rảnh, mỗi lúc như thế đều giống như một con chó sói đói bụng lâu ngày, vừa vào cửa liền xách người vào phòng tắm, ôm cổ Hoa Nam đặt cậu trước gương, nghe cậu ‘ca hát’ cả đêm.

14. Chương 14

Cứ như vậy hai người đều bận rộn phần việc của mình. Hoa Nam mỗi ngày đều đi harley đến lớp, xào nấu cả ngày rồi lại ngồi lên xe về biệt thự. Các học sinh khác cùng lên lớp nhìn cậu đi xe xịn lại ăn mặt bánh

bao nhìn có vẻ khó gần đều tưởng rằng cậu chính là loại công tử chơi bời lêu lổng như trong phim Bữa Tiệc Mãn Hán mà Trương Quốc Vinh đóng, chỉ là hứng lên chạy đến lớp học. Sau này học cùng một thời gian mới phát hiện tính cách cậu không tệ, học tập chăm chỉ, dần dần hòa đồng hơn, đi đâu cũng gọi cậu theo.

Hôm nay có sinh nhật một học sinh trong lớp, mọi người họp lại theo một kịch bản xưa cũ, tìm chỗ ăn uống rồi đi hát karaoke. Nếu là hoạt động tập thể đương nhiên cũng liền hỏi Hoa Nam một câu, Hoa Nam cảm giác khá mới mẻ, trước kia làm công đồ tụy rằng ở cùng với các anh em rất tốt, nhưng vì trong nhà có hai vị tiêu tiền không để cho người bớt lo nên bình thường cậu rất ít đi chơi, người khác cũng không dám thân cận với cậu, chỉ sợ rước họa vào thân, không may liên bị mất tiền mất của.

Bởi vậy Hoa Nam còn rất muốn đi cùng mọi người thể nghiệm sinh hoạt, suy nghĩ một chút liền hỏi trước Lương Sênh. Cậu gọi cho anh vài lần đều báo bận, bởi vậy đành phải gọi điện cho trợ lý của Lương Sênh nói rõ hôm nay bận, rồi mới gửi tin nhắn báo cho anh biết mình có thể sẽ đi chơi về muộn vì đến phố lẩu cùng ‘đại sư huynh’ và những người khác trong lớp.

Đại đồ đệ của bếp trưởng A Hòa chính là ‘đại sư huynh’ của bọn họ, coi như một nửa là thầy giáo, vì bếp trưởng không muốn dạy bọn họ những kiến thức cơ bản nên tất cả đều giao hết cho A Hòa. Tuy nói là thầy giáo nhưng tuổi cũng không hơn bọn họ là bao, nhìn khá trầm tính nhưng rất biết chơi. Anh lôi bọn họ đến phố lẩu ăn no uống đủ xong liền kéo bọn họ đến một quán karaoke mới khai trương, nói là nơi này máy móc mới nhất còn có giảm giá khai trương đặc biệt, tính toán giá cả liền rủ rê mọi người mở phòng lớn nhất, không những thế còn chọn vài cô đến hát cùng.

Hoa Nam vốn chỉ đến góp vui, hoàn toàn không biết hát, vốn tưởng rằng ngồi nghe hát là được, nhưng không chịu nổi mọi người ồn ào, bảo rằng bài hát thiếu nhi cũng là bài hát, cậu không nói được mọi người bởi vậy liền lấy cơ hút thuốc chạy ra ngoài, ai biết vừa hút thuốc được một nửa liền có nhân viên đến khách khách khỉ khỉ nói: “Hoa tiên sinh, Lương tiên sinh cho mời.”

Hoa Nam vút điếu thuốc, thầm nghĩ chắc chắn người này cài gps vào mình.

Nhân viên dẫn Hoa Nam đến toilet, trước cửa toilet nam có một tấm biển viết đang dọn dẹp, Hoa Nam lách biển đi vào, bên trong Lương Sênh đã tựa lưng vào bồn rửa tay, hai tay đút túi quần nhíu mày nhìn cậu.

Hoa Nam cười ngượng ngùng: “Có phải Sênh ca theo em đến không vậy?”

Lương Sênh cười mắng: “Tưởng bở! Đây là địa bàn mới của tôi, lại đây kiểm tra cũng có thể thấy em đứng giữa sảnh làm cây cảnh, bạn học em đâu cả rồi?”

Hoa Nam cười cười kể việc bạn học ép buộc còn mình thề sống thề chết không theo nói cho Lương Sênh nghe, Lương Sênh nghiêm trang gật đầu phụ họa: “Làm rất đúng, em hát chỉ có mình tôi mới được nghe.” Nói xong liền kéo cậu vào một phòng chuyên dụng cho người tàn tật, đặt cậu lên tường hung hăng cắn nửa ngày mới liếm môi nói, “Giờ tôi đang muốn nghe.”

Hoa Nam thầm nói người này đầu óc càng chơi càng không biết xấu hổ, Tiểu Hoa giờ cũng không biết xấu hổ ngẩng đầu lên. Lương Sênh cười tủm tỉm cách quần sờ soạng nói, rồi lúi mủ với gói bôi trơn ra: “Chúng ta tốc chiến tốc thắng, các anh em còn đang chờ tôi trong văn phòng tiếp tục học.”

Với Lương Sênh, tốc chiến tốc thắng có nghĩa là đem lượng vận động trong 2 tiếng ép lại còn 20 phút, Hoa Nam bị anh đùa nghịch đối vài tư thế, cuối cùng rốt cục song song chấm dứt vào phút thứ 20. Lương Sênh dùng khăn ướt lau cho cậu một chút, rồi lại giúp cậu sửa lại cổ áo che lại vết cắn bên cổ, cuối cùng lại cắn vài cái mới vội vàng rời đi. Hoa Nam mở vòi nước lạnh rửa mặt, lại đợi vài phút mới mở cửa rời đi.

Vừa đến chỗ rẽ Hoa Nam liền đụng phải A Hòa đang tựa vào tường nghịch điện thoại, cậu vội vã chào hỏi nói: “Sao đại sư huynh cũng đi ra vậy?”

A Hòa cười cười nhìn cậu: “Đi WC, cuối cùng gặp phải quét dọn nên xuống tầng trệt, đến khi lên thì lạc đường.”

Hoa Nam cười một tiếng, chỉ hướng bảo anh đuổi kịp: “Vây cùng nhau trở về đi, lát nữa sư huynh phải giúp em ngăn một chút, em thực sự không hát nổi đâu.”

A Hòa chỉ nói yên tâm đã có anh, rồi tiếp tục xem di động.

Đến khi hai người đến trước cửa phòng, A Hòa đột nhiên xoay người, vươn tay chỉnh lại cổ áo cho Hoa Nam, rồi mới vỗ vỗ lưng cậu, cái gì cũng không nói mà đẩy cửa vào.

Hoa Nam không hiểu là sao, tổ chức ngầm gặp được nhau hay là đã biết bí mật của cậu?

Nghĩ trong chốc lát, lại nhìn A Hòa không tỏ vẻ gì liên thôi. Dù cho bị nghe được động tĩnh thì có làm sao, cậu làm còn ai quản lý được! Có ý kiến thì im mồm, không im được thì nói chuyện với nắm đấm của lão tử, để lão tử dạy cho cách im mồm.

Cho nên Hoa Nam không có chút áp lực tâm lý nào, nên ăn vẫn ăn nên chơi vẫn chơi, buổi tối về nhà ngủ ngon lành, ngày hôm sau vẫn đến lớp như thường.

A Hòa cũng giống như hoàn toàn không biết, ngày nào cũng vui cười hướng dẫn bọn họ học tập. Nhưng anh càng ngày càng thích đi lại qua chỗ Hoa Nam đứng, không đến vài ngày, anh liền đến đứng cạnh Hoa Nam định cư. Nhưng đứng cũng không đứng không, anh thường sửa những động tác mà Hoa Nam làm sai, lại dạy vài bí quyết, còn nói rằng quan tâm bạn học đến sau, phòng ngừa cậu kéo chậm tiến độ của mọi người.

Bởi vì trong lớp chỉ có mình Hoa Nam là trụ cột từ số 0 cho nên sự chăm sóc đặc biệt của A Hòa liền trở nên bình thường. Hơn nữa người ta dạy dỗ rất quy củ, chưa bao giờ đứng quá gần cậu, nói chuyện đều là lớn tiếng nói cho cả lớp biết. Hoa Nam thầm nghĩ từ sau khi đi hát trở về A Hòa tựa như tìm được tổ chức, có lẽ là cũng đi cùng đường với nhau. Lại nhìn anh ta trắng trẻo sạch sẽ liền nhớ đến đứa em trai thiếu đạo đức của mình, nếu nó không dính vào ma túy có lẽ cũng có thể như vậy, cả ngày cười tủm tỉm, nói ra văn thở ra thơ.

Hoa Nam so sánh người ta với em trai mình lập tức càng thấy thân thiết. Tuy rằng lúc trước hai người không nói chuyện, nhưng trong lòng Hoa Nam vẫn coi A Hòa là bạn bè, về phần bạn bè đến mức nào thì còn phải nghiên cứu thêm. Nếu có thời gian ngồi với nhau uống chén rượu liền có thời gian để nhìn ra.

Nhưng phía Hoa Nam còn chưa kịp tỏ vẻ gì phía A Hòa đã thực hiện trước.

Vào buổi tối nọ, Hoa Nam đang ngủ mơ màng thì tiếng chuông di động vang lên, cậu luống cuống nghe máy, đầu bên kia, giọng A Hòa lộn xộn nói: “Nam tử, Nam tử, cậu đến cứu tôi đi, tôi xin cậu, nếu cậu không để cứu tôi tôi chết mất, van cầu cậu...” Sau đó lại nói tên một vũ trường.

15. Chương 15

Chuyện liên quan đến mạng người, Hoa Nam vừa cúp điện thoại liền vội vàng mặc quần áo ra khỏi nhà. Sải bước đến gara mới nhớ ra gọi điện thoại cho Lương Sênh, cậu vừa đeo tai nghe vừa lái xe. Tiếng chuông vang lên lần thứ 2 Lương Sênh mới nghe máy, vừa mở miệng anh liền nở nụ cười đùa giỡn: “Nhóc con, nhớ tôi sao?”

Hoa Nam ừ một tiếng liền vội vàng hỏi: “Sênh ca, Đêm Trắng là địa bàn của anh à?” (QT biểu là Dạ Không Mị nên đổi luôn là Đêm Trắng cho xịn:v)

Cậu chỉ biết địa bàn cũ của Lương Sênh, địa bàn mới còn chưa thu về hết. Nếu vũ trường này thực sự là của Lương Sênh cậu cũng liền không phải mất công.

Đầu kia Lương Sênh tạm dừng một chút, giọng điệu có chút kì quái: “Không phải, em hỏi cái này làm gì? Định đi vũ trường à?”

Hoa Nam lập tức phủ nhận, sau đó lớn tiếng nói để không bị tiếng động cơ xe mô tô át mất, nói địa chỉ đại khái cùng với chuyện của A Hòa cho Lương Sênh nghe. Lúc A Hòa gọi đến thần chí đã không rõ, Hoa Nam nghĩ không phải bị ép uống rượu chính là uống thuốc, hoặc là cả hai. Cậu sợ đi chậm sẽ thực sự xảy ra chuyện, lập tức rồ ga lên, nói thêm cho Sênh ca tìm cho cậu vài anh em giúp một tay liền cúp điện thoại.

Tốt xấu cũng học tập với nhau gần 2 tháng, cậu cũng được A Hòa giúp đỡ gần 1 tháng, bạn bè gặp nạn còn có thể không giúp sao.

Hoa Nam chạy xe mới nhớ ra trên điện thoại A Hòa chỉ báo ra tên vũ trường, vốn cậu sợ không tìm thấy, không ngờ còn chưa đến nơi đã thấy một tấm biển neon to đùng chỉ dẫn đường, rõ ràng là mới được sửa lại. Gã vội vã chạy xe đến cửa chính, đỗ xe, rút chìa khóa ra, về mặt dữ tợn chỉ vào một tên trông xe nói: “Mày, lại đây trông xe cho tao! Chỉ cần xước một ly trên xe tao sẽ cạo người mày luôn! Lát nữa tao quay lại mà không thấy mày tao cũng sẽ cạo!”

Tên trông xe bị Hoa Nam quát làm cho hoảng sợ, lại nhìn về mặt dữ tợn của cậu, ăn mặc cũng không tệ, xe quả thật là xe xịn, nghĩ rằng đây là công tử nhà nào đến đây tìm việc nên vội vã đến dắt xe vào bãi, sau đó bản thân đứng ngay ngắn bên cạnh trông xe.

Bảo vệ trông cửa cũng tưởng rằng lai lịch của Hoa Nam không nhỏ, còn chưa đợi Hoa Nam mở miệng đã nhanh chóng mời cậu vào trong.

Hoa Nam xông vào vũ trường lập tức sững người: Trên trần nhà có hàng loạt ngọn đèn đủ màu sắc chiếu sáng khắp nơi, giữa vũ trường đều là người, có những vũ công nhảy trên bàn, lại có những vũ công đang uốn éo trong lồng sắt, phần lớn là để trần nửa người trên.

Tất cả đều là vũ công ngực phẳng – nam giới.

Hoa Nam liếc mắt nhìn một vũ công, thầm nghĩ, có phải sư huynh đến đây tìm tổ chức không vậy?

Chỉ liếc nhìn vài lần Hoa Nam cũng liền trấn định trở lại, thò tay vào túi quần lấy ra bao thuốc lá, ngậm một điếu thuốc bên miệng, lắc lư đi vào bên trong, tìm một bảo vệ hỏi chuyện.

Cậu chọn một người thoát nhìn nói nhiều, đưa cho tên đó một điếu thuốc: “Chú em, chỗ này không tệ nhỉ!”

Người nọ nhận lấy điếu thuốc, chỉ nói: “Nhờ phúc nhờ phúc.” Lại xem Hoa Nam một cái mới nói, “Chú em làm nhà ai thế?”

“Siêu ca bên Thành Nam biết chứ. Hôm nay tôi rảnh nên đến đây kiếm chút việc vui – chú em biết đấy, đi đường này chỗ chơi không nhiều, vừa biết tin có chỗ mới thì phải đến ngay chứ.” Hoa Nam châm lửa cho cả hai người, hút một hơi lại hỏi, “Tôi thấy chỗ này nhiều người có danh vào phết, như cái người mới vào phòng 3 kia kia, nhìn qua liền thấy quen mắt.”

A Hòa tuy rằng nói cho cậu biết mình ở phòng nào, nhưng Hoa Nam làm đầu gấu nhiều năm như vậy cũng không phải làm không, muốn tìm người trước hết phải biết rõ tình hình, đỡ phải ăn mệ.

Người nọ tiếp lời: “Ai cơ? Chỗ tôi nhiều người có danh lắm.”

“Vừa mới cái người mang theo một người cao cao mà trắng nõn ấy. Tên kia cũng lọt vào mắt tôi, vừa định hỏi chuyện lại bị chen ngang. Chú em cho nhau biết tí đi, người kia tôi có thể độ được không?” Hoa Nam cũng không biết đi đường này có thuật ngữ gì không, cậu chỉ có thể cố gắng nói mơ hồ đi một chút, chỉ mong người đối diện có thể hiểu được.

Người kia lập tức giật mình vỗ đùi: “À, là công tử con trai vị kia chứ gì.” Gã nói tên một vị quan trong vùng, lại chặc chặc vài tiếng, “Chú em tốt nhất là tìm người khác đi thôi, người nọ ngược lại là không có vấn đề gì lớn, nhưng lại thích dùng thuốc, đợi người ta high rồi chơi tiếp. Người hán ta chơi đều mất nửa cái mạng chú em còn tiếp quản được gì nữa! Tìm người khác đi thôi!”

Hoa Nam ồ à mấy tiếng, cảm ơn người đó rồi lại chen vào giữa sàn nhảy. Mặc dù vị công tử kia cậu từng nghe nói qua, địa vị chỉ cao hơn Siêu ca một chút mà thôi, không phải là nhân vật to lớn không thể trên vào gì cả, hoàn toàn có thể xông vào cứu người.

Cậu dụi tàn thuốc, đi đến cửa phòng số 3, trước hết gõ gõ cửa.

Không có người đến, cậu liền gõ mạnh hơn.

Cửa phòng rốt cục mở một khe nhỏ, một khuôn mặt ngựa thò ra hỏi: “Chuyện gì?”

Hoa Nam cười cười: “Xin lỗi, tôi tìm Dương ca một chút – tôi là đàn em của Sênh ca.”

Tên của Lương Sênh đương nhiên là dùng được, Mặt ngựa lập tức lắc mình cho cậu đi vào, Hoa Nam đứng ở cửa, nhìn vào trong phòng. Trên bàn đặt một đồng rượu tây, vị công tử gọi Dương ca đang ngồi trên sofa da chậm rãi uống whisky, đằng sau sofa dường như có thể nhìn được một khúc chân trắng nõn.

Dương ca nâng chén rượu liếc mắt nhìn Hoa Nam: “Đàn em của Sênh ca? Hay là đàn em của đàn em của Sênh ca hả?”

Hoa Nam cười: “Dương ca đúng là mắt sắc. Không phải là Sênh ca mới nhận địa bàn mới sao, anh ấy nâng lên rất nhiều người đến giúp, em xem như là người mới vào đảng.”

Dương ca gật gật đầu, không nói gì.

Hoa Nam tiếp tục cười: “Chuyện là, người mà anh vừa mới mang vào... Hình như là Sênh ca chúng em mới coi trọng... Chẳng qua là dạo này bận rộn khiến chúng em chưa kịp thu xem cho vị kia, làm người ra ngoài chạy loạn đụng chạm đến anh, là chúng em sơ sẩy. Anh xem, liệu anh có thể giơ cao đánh khẽ...” Vừa nói cậu vừa liếc nhìn khúc chân lộ ra.

Dương ca ừ một tiếng, sau đó vói tay về phía sau sofa kéo một cái đuôi ra, cười nhìn cậu: “Vốn tưởng rằng chỉ có mình tôi thích món này thôi, thì ra Sênh ca cũng thích phong cách này sao? – Tôi thấy món hàng này cũng rất bình thường, ở đây trong chốc lát cũng tìm không được người khác, chỉ bằng tôi dùng thứ này trước, để sau tôi tìm cho Sênh ca vài món tốt hơn đi.”

A Hòa bị Dương ca kéo đuôi đi ra, toàn bộ thân thể trắng nõn đều lộ ra bên ngoài, cả người chỉ mặc một chiếc quần lót màu da báo, sau mông còn nhét một chiếc đuôi báo. Trên mặt vốn dĩ được vẽ màu phản quang lúc này đều loang lổ hết cả.

Hoa Nam giật giật thái dương, đi vào tổ chức nào cần hy sinh lớn như vậy? Mặc dù trong lòng nghĩ thế nhưng mặt ngoài vẫn đầy bình tĩnh nói bậy: “Sênh ca nghĩ như thế nào chúng em nào dám đoán, có lẽ là vì mới mẻ mà thôi. Nhưng đại ca không nói ra, em cũng không dám tự mình tùy tiện quyết định, Dương ca cũng đừng khó xử tiểu đệ chúng em...”

Dương ca hừ hừ cười lạnh vài tiếng, lấy ra điện thoại gọi: “VẬY ĐI, không làm khó dễ cậu, tôi hỏi thẳng Sênh ca lấy người luôn cho tiện, Sênh ca hẳn là cho tôi chút mặt mũi này đi?”

Lương Sênh vừa nghe đến tên gọi của vũ trường liền có chút đứng ngồi không yên.

Gay bar cũng có rất nhiều loại, có im lặng có ồn ào, có cao cấp có thấp cấp, có nhẹ nhàng có trọng khẩu, gay bar này trên cơ bản là một công viên mang theo chủ đề trọng khẩu vị.

Lương Sênh rống vào đầu kia điện thoại bảo Hoa Nam đừng đi để anh tự đi tìm, thế nhưng đầu kia xe mô tô hoạt động ồn ào, Hoa Nam nói xong điều muốn nói liền cúp máy. Lương Sênh mắng to mấy tiếng, cuối cùng vẫn không yên lòng, chỉ sợ miếng thịt nướng nấu lâu ngày nếu như bị người chạm vào chỉ một đầu ngón tay thôi cũng sẽ ghê tởm mà chết. Anh vội vã gọi vài đàn em đặc lực nắm đấm cũng rắn chắc đi đến vũ trường tìm người.

Lúc này đã là nửa đêm, vì trên đường không có người, lái xe dùng tốc độ nhanh nhất điều khiển xe hơi, chỉ dùng một nửa thời gian bình thường liền đến nơi. Lương Sênh vừa xuống xe liền thấy trước cửa đặt chiếc mô tô bảo bối của Hoa Nam, bên cạnh là một cậu trông xe mặt đầy đau khổ cảnh giác nhìn xung quanh, anh lập tức phì cười, con chó con nhà anh cũng chỉ có thể bị anh đè, gặp người khác liền sẽ há mồm cắn không ngừng, đây mới là điều mà anh thích!

Khóe miệng Lương Sênh hơi nâng lên, mang theo đàn em vây quanh rào bước đi vào vũ trường, vừa muốn kéo người đến hỏi thì di động vang lên.

Anh nhìn điện thoại, nghe máy: “Như thế nào?”

“Muốn ai?”

“Số phòng là bao nhiêu?”

Dương ca ngốc ngốc trả lời xong ba câu hỏi của Lương Sênh liền bị cúp máy, gã nhìn điện thoại suy nghĩ hồi lâu, đây là vì bên Sênh ca tín hiệu kém hay là Sênh ca có chuyện nên mới như vậy?

Mặc kệ là như thế nào, hiện giờ gã cũng không dám đụng vào con báo con dưới sàn kia. Đang lúc cân nhắc liệu có nên gọi lại không, cửa phòng liền bị người đẩy ra, Lương Sênh mang theo đám đàn em đứng sau lưng mình, quần áo dày da lóe sáng: “Tôi cảm giác vấn đề cậu muốn người này tốt nhất vẫn là nói chuyện trực tiếp cái đã.”

Dương ca vội vã đứng bật dậy chào hỏi, nhìn theo Lương Sênh ngồi xuống đối diện không chớp mắt, lại tự cho là kín đáo chặn lại tầm nhìn của mọi người về phía A Hòa.

Lương Sênh không để ý đến gã, anh liếc mắt nhìn Hoa Nam một chút rồi lại liếc mắt nhìn xuống cổ chân dưới sàn, trong lòng nghĩ đến cuộc điện thoại vừa nãy, Hoa Nam nói bữa cái gì tự nhiên liền biết được. Lương Sênh sửa sang lại tay áo, chậm rãi mở miệng: “A Dương ơi là A Dương, tuy rằng tôi không phải là người truyền thống cho lắm, nhưng khi mà người còn là người của tôi, bị người khác đụng đến, không phải là khiến cho anh em trên đường chê cười tôi mọc sừng sao? Cậu cho tôi mặt mũi, tôi đem người đi, hôm nay tiêu phí của anh em tính lên đầu tôi, thế nào?”

Dương ca vội vã nói không dám không dám, nhanh chóng nâng người đứng dậy, lại móc ra chiếc khăn tay hàng hiệu trong người, luống cuống lau mặt cho A Hòa: “Em nào dám để Sênh ca tổn kém! Chuyện hôm nay là do em không đứng, em chỉ cảm giác cậu ta xoay eo đẹp mắt, muốn đưa người trò chuyện, không nghĩ tới là người của Sênh ca...” Rồi lại gọi đàn em của mình, “Mau đem chai Lafite còn chưa mở cho Sênh ca!”

Lương Sênh cúi đầu liếc nhìn A Hòa, trong lòng thầm mắng một câu thô tục, chuyện này liên quan đến chất lượng hậu cung của anh, anh không thể nhận!

16. Chương 16

Lương Sênh từ nhỏ đã đẹp trai, người theo đuổi có thể xếp vào toa xe lửa mà đếm, điều này dẫn đến ánh mắt anh lúc nào cũng cao hơn đỉnh Everest. Sau khi nếm được mùi vị của tình ái, giường bạn của anh dù nam hay nữ, tất cả đều là thân thể nhỏ nhắn mềm mại làn da trắng nõn, đôi mắt to tròn sáng chói như vì sao trên trời. Dù cho là Hoa Nam, mặc dù không phải loại hình nhỏ nhắn mềm mại thì cũng là mắt sâu mũi thẳng cả người cứng cáp khỏe mạnh, không kém gì người mẫu nội y của Châu Âu.

Đương nhiên, đã nếm qua thịt cá, tiểu lưu manh mà anh nhớ mãi không quên cũng có diện mạo không thể chèn vào đâu được. Mà sau khi đã trải qua nhiều năm lắng đọng, ấn tượng của anh về tiểu lưu manh lại càng như được phủ thêm một lớp vàng ròng, cứ theo tiêu chuẩn ấy lại tìm người tốt hơn, so bản chính còn đẹp đẻ hơn vài phần là điều chẳng có gì lạ.

Còn A Hòa thì sao, mắt bé tí hí, điểm cộng duy nhất chỉ là trắng nõn, đối với Sênh ca mà nói còn chưa đủ để đến được ngưỡng đạt tiêu chuẩn. Lương Sênh nhũn mày, nếu anh thực sự nhận người này, bị người ngoài chê cười rằng sống chín ăn hết là một chuyện, nếu về sau loại hàng nào cũng dám bám lên người anh thì anh còn sống qua ngày gì?

Vốn đang buồn bực, đàn em của Dương công tử đã mang chai Lafite vào, Dương công tử vội vàng ân cần rút nắp bình ra, rót rượu cho hai người, kinh sợ nâng ly: “Sênh ca, hôm nay là em không có ánh mắt, có chỗ nào đắc tội mong anh thông cảm.”

Lương Sênh không nói chuyện, cầm ly rượu, một tay vẫy Hoa Nam đến.

Hoa Nam lập tức đi đến bên cạnh Lương Sênh, cúi đầu chờ anh phân phó: “Sênh ca.”

Lương Sênh kéo cậu ngồi bên người mình, ôm chặt lấy eo cậu, rồi mới nhìn về phía Dương công tử nói: “Anh nói thật cho cậu đi, dạo gần đây anh cũng chỉ có đứa nhỏ này thôi. Đứa nhỏ này luôn thành thật, chưa từng đòi hỏi anh cái gì, hôm nay mới là lần đầu tiên mở miệng, chính là cầu anh mang sư huynh ra ngoài. Anh cũng không cần cậu cho anh mặt mũi quá lớn, hôm nay cậu thả ra người kia, lần sau đến vũ trường cậu còn gặp lại, muốn kéo thì kéo muốn rút thuốc thì rút, anh tuyệt đối không ngăn cản.”

Lương Sênh nhấn mạnh địa điểm “vũ trường”, lại niết lưng Hoa Nam một cái, xem như nhấn mạnh thêm một lần. Dương công tử không phải ngu ngốc, lập tức gạt đầu liên tục tỏ vẻ Sênh ca nói quá lời, Hoa Nam cũng chưa nói gì, mọi việc kết thúc.

Lương Sênh và Dương công tử cụng ly, lúc gần đi Dương công tử lại nhiều lần mời Lương Sênh mang rượu vang đi, Lương Sênh cầm rượu vang, rồi lại đưa cho một đàn em, chỉ vào A Hòa nói: “Mang người này đi bệnh viện rửa ruột, thanh toán tiền thuốc men, rồi nói lại lời của anh hôm nay cho người này nghe một lần.”

Đàn em vâng dạ một tiếng rồi mới đi vào khiêng A Hòa đi, còn lại Lương Sênh kéo Hoa Nam đưa ra vũ trường, thuận tay ném cho người này giờ trông xe mấy tờ tiền, gọi một đàn em của mình nói: “Lái mô tô theo sau xe.”

Hoa Nam hơi giãy dụa một chút, Lương Sênh quay đầu, híp mắt chậm rãi mở miệng: “Nguyên tắc của tôi là bên ngoài bàn chuyện bên ngoài, bên trong bàn chuyện bên trong, em muốn tôi làm ra ngoại lệ?”

Hoa Nam lập tức cúi đầu, tỏ vẻ hoàn toàn nghe theo tổ chức.

Lương Sênh lên xe xong lại gọi điện cho lão đại của Đêm Trắng, nói vắn tắt chuyện xảy ra tối hôm nay xem như nói tiếng xin lỗi, lại hẹn có thời gian cùng nhau đi ăn cơm. Anh thấp giọng hừ hừ ha ha hơn nửa ngày mới cất điện thoại, về mặt bình tĩnh nhìn ngoài cửa sổ.

Cửa kính xe là phản quang, cứ một lát Hoa Nam lại vụng trộm liếc nhìn anh một cái, Lương Sênh làm bộ như không phát hiện, trong lòng lại mắng tên nhóc này chân tay nhanh hơn đầu óc, tuy rằng sau này coi như cũng có mắt mũi nhưng đã làm sai từ đầu thì giờ có ích lợi gì? Kiểu gì lão tử cũng phải chỉnh lý người này từ đầu đến chân mới được!

Lương Sênh không lên tiếng, những người khác trên xe cũng không dám lên tiếng, trên xe tuy rằng mở radio nhưng hiệu quả không khác gì đóng.

Ban đêm xe ít, lái xe rất nhanh đem đại ôn thần Lương Sênh về biệt thự, sau khi cất cả mô tô về gara liền lên một chiếc xe khác nhanh chóng rời khỏi.

Lương Sênh không thèm nhìn Hoa Nam, anh tìm chìa khóa, mở khóa, vào nhà. Hoa Nam yên lặng theo sau, không dám ho he câu nào lên lầu cùng.

Lương Sênh đi thẳng đến phòng trên đỉnh. Anh đẩy cửa phòng tập thể thao, cởi áo vest, nâng tay cởi khóa khuy áo: “Cởi quần áo.”

Hoa Nam lập tức nghe theo. Lương Sênh chưa nói xong cậu cũng không dám dừng lại, mãi cho đến cởi sạch sẽ mới lại đứng thẳng ngóng trông nhìn Lương Sênh.

Lương Sênh cởi thắt lưng cầm trên tay, nghĩ nghĩ lại cầm hai đầu nam kim loại vào tay, nâng nâng cầm về phía Hoa Nam: “Xoay lại đây nâng mông lên, hai tay ôm đầu gối.”

Hoa Nam chần chờ một chút, cuối cùng vẫn xoay người, nhanh chóng làm theo tư thế anh nói.

Lương Sênh cầm thắt lưng vỗ bên tay để thử cường độ, nhìn cặp mông trắng hồng của Hoa Nam cười lạnh: “Dám chần chờ với lão tử? Còn dám chần chờ trước lão tử! Lão tử hôm nay sẽ dạy cho nhóc thể nào là kỉ luật!”

Anh giơ tay lên cao, quất vào mông Hoa Nam một cái, Hoa Nam gào lên, mông run run, nhưng tư thế vẫn giữ nguyên.

Lương Sênh lạnh lùng: “Biết đau? Biết vì sao tôi đánh em không?”

Hỏi xong lại sợ đứa ngốc này cho anh một đáp án dở khóc dở cười khiến mình không thể tiếp tục tức giận được, anh lập tức nói tiếp: “Biết Đêm Trắng không phải địa bàn của tôi mà em còn dám tự mình đi lấy người! Hả? May mà trong phòng là đồ vô dụng, nếu người khác em chẳng lẽ muốn rơi vào đấy cùng sao? Hả? Em với sư huynh của em thân thiết cỡ nào mà em dám ra mặt, nhìn tên đó ăn mặc không biết là tên đó tự tìm sao, hả? Ăn no ngủ mê nhiệt huyết thừa hể hả? Em cũng lẫn lộn với xã hội đen, không biết quy củ làm đại ca không thể dễ dàng bước vào địa bàn người khác sao? Hả? Hôm nay vì em mà tôi làm chuyện này, ngày mai người khác liền lấy chuyện này đi phá địa bàn của tôi, tôi biết quả như thế nào hả?”

Mỗi lần nói “Hả?” Anh lại quất vào mông Hoa Nam một cái, quất bên trái rồi lại bên phải, Hoa Nam lắc lư liên tục, tư thế cũng ngày càng xiêu vẹo. Lương Sênh càng mắng càng tức, không để ý tới mình đánh chỗ nào, lại quất một phát: “Em không tin tôi chút nào sao, hả?”

Hoa Nam đột nhiên kêu to một cái rồi ngồi xồm xuống, một lát sau lắc lắc dạng chân ra, một lần nữa chống mông về phía anh.

Lương Sênh vội ném thất lưng xuống, dờ, quất phải trứng.

Anh vội an ủi hỏi: “Thế nào?”

Dưới sự giúp đỡ của Lương Sênh, Hoa Nam xoa chân quỳ xuống sàn, nhe răng xuyết xoa: “Không... không sao cả.”

Lương Sênh thầm nghĩ mặt đều không thành hình mà còn nói không có việc gì, lại thầm oán bản thân không biết bật đèn rồi hăng quất, sau đó mới nghĩ đến vừa rồi mình không bật đèn là vì sợ Hoa Nam nhìn rõ rồi sẽ hiểu sai, hoặc là bản thân mềm lòng không hạ thủ được.

Lương Sênh bật đèn ngồi xồm xuống trước mặt Hoa Nam, nhìn thấy một tầng hơi nước lúc ẩn lúc hiện trong mắt cậu, ngực lúc này như bị đè nặng, bất giác thấp giọng nhẹ nhàng an ủi: “Để tôi giúp em xoa xoa?”

Hoa Nam vẫn xuyết xoa: “Không... không cần, chạm lại... càng đau.”

Lương Sênh nhú mày, nghĩ rằng mình cũng là đại ca, cậu gọi một tiếng liền chạy theo cả đêm cùng cậu, hiện tại trước mặt cậu chịu thua mà cậu làm dám không nể nang gì? Nghĩ lại đánh cũng đánh rồi, tên nhóc này cũng sắp rớt nước mắt, coi như đã giáo huấn xong, đóng cửa lại ai cúi đầu trước ai mà chẳng giống nhau. Vì thế lại hỏi: “Thế thôi thôi?”

Hoa Nam bật cười, cúi đầu cầm ngón tay anh, vừa thở hổn hển vừa nói: “Em... trước khi vào đã hỏi người ta, biết là Lưu Dương... mới gõ cửa. Em... Em cũng không nghĩ đến anh có thể tự mình đến, em cứ nghĩ... anh gọi điện thoại, tìm vài người đến giúp em... là cùng.”

Lương Sênh vừa nhú mày Hoa Nam lại xoa bóp đầu ngón tay anh: “Nhưng mà... sau này em nghĩ lại, nếu chỉ có mỗi mình em... chắc chắn cũng không dám đi vào. Em... còn ý vào có anh, cảm giác em đến đâu anh cũng sẽ không mặc kệ em, mới dám dùng tên anh đi lấy người. Anh đánh em là đúng, em sai rồi Sênh ca.”

Lương Sênh thở dài một hơi, ôm lấy cậu vào trong ngực: “Em nói đúng, em ở đâu tôi đều sẽ liều chết tìm đường sống cứu em ra.”

Anh lại vỗ mông cậu: “Sau đó lại đánh cho em chết đi sống lại.”

Hoa Nam ngượng ngùng cười vài tiếng, Lương Sênh lại bóp mông cho đến khi cậu cam đoan về sau nếu lại có chuyện này phải gọi điện cho anh, chính mình không làm phiền, sau đó mới hỏi: “Còn đau không?”

Hoa Nam nghĩ nghĩ, ngồi xuống sàn dang rộng hai chân, ngóng trông nhìn anh: “Còn đau, thôi thôi?”

Mặc dù trong lòng bình luận diễn rất giả rồi, nhưng Lương Sênh vẫn mở hai đùi của cậu, cúi người sát vào Tiểu Hoa nhẹ nhàng thổi mấy cái.

Tiểu Hoa được gió xuân thổi qua lập tức kiêu ngạo trưởng thành.

Lương Sênh nhướn mày, dùng ngón cái và ngón trỏ nắm lấy đỉnh lắc lắc nó, cười: “Nhóc lưu manh!”

Hoa Nam xì một tiếng, đáp lễ: “Anh chính là đại ca của lưu manh!”

Sau chuyện này hai người coi như bỏ qua, nhưng mông không thể nói câu xin lỗi xong liền khỏi. Lương Sênh cầm lấy đá từ trong tủ lạnh ra, bọc trong khăn mặt, lại nằm trên giường cho Hoa Nam nằm trên người mình, chườm lên mông cho cậu.

Hoa Nam xem như thỏa mãn, gả nằm lên ngực Lương Sênh, mắt khép hờ, đầy mặt hưởng thụ, một lát sau đột nhiên cảm thán: “Toàn là anh không chịu bỏ qua cho mông em. Không vui liền đánh, vui cũng đánh, có lúc càng vui còn cắn, anh không thể chia sẻ với chỗ khác được sao? Lần sau anh đánh mặt em à?”

Lương Sênh lại biết người này lên cơn giận, thuận miệng nói: “Thế sao được, không biết đánh người phải tránh mặt sao?”

Hoa Nam đắc ý cười: “Đây là anh không hiểu. Trên mặt mà có vết thương thì sẽ rất rõ, anh là người sĩ diện, chắc chắn chỉ đánh một chút liền ngừng, sao có thể giống hôm nay hết đánh bên trái lại đánh bên phải. Hơn nữa anh mà đánh làm cho em bị thương, em mang đi cho em trai với ông già em nhìn xem, để cho bọn họ biết mình thiếu em như thế nào, đỡ cho sau này hai người bọn họ lên mặt.”

Lương Sênh gật gật đầu, nghĩ rằng khó trách cậu chỉ gọi điện thoại lại không đi gặp người, thì ra còn có bản khoan ấy, có thể thấy được hai người kia trước kia tính kế cậu không ít. Miệng lại nói: “Chuyện này dễ thôi, em muốn tím chỗ nào? Má phải hay má trái?”

Hoa Nam cười ha ha, hai tay chống lên người anh đứng thẳng, lấy cái móng lạnh lẽo của mình cạo vào cây xúc xích nóng bỏng của Lương Sênh: “Đừng đánh, chọc thôi nha.”

Hoa Nam vẫn nằm lên người Lương Sênh, lười biếng xoa chân, nước đá trên tay Lương Sênh biến thành dầu bôi trơn. Ngón tay anh chậm rì rì ra vào trong cơ thể cậu, mãi mới thêm vào một cái. Hai người chưa bao giờ thử tiết tấu chậm như vậy, nhưng ngoài ý muốn cảm giác khá là thích hợp.

Lương Sênh cho rằng làm tình chính là muốn từ quá trình sinh ra thỏa mãn, khi kéo dài quá trình này, thỏa mãn đương nhiên cũng kéo dài theo, lúc này dục vọng chỉ là thứ yếu.

Anh cảm giác thời trung học mình học môn sinh đến nay cũng không thành môn vô dụng.

17. Chương 17

A Hòa hôm nay xin nghỉ, lý do là ngộ độc thức ăn, hai ngày sau mới trở về, khuôn mặt trắng hồng giờ trở nên trắng bệch.

A Hòa mặt trắng bệch đứng cạnh Hoa Nam, đứng mãi cũng không nói câu nào, đợi đến tan học mới vỗ vỗ vai cậu nhỏ giọng nói: “Nam tử, sư huynh mời cậu đi ăn thịt nướng đi.”

Hôm nay từ sớm Lương Sênh đã nói muốn tham gia lễ trao giải gì đấy, buổi tối không về biệt thự. Dù sao cũng rồi rồi, Hoa Nam lập tức gật đầu: “Phải nói trước, không uống rượu được, tôi còn lái xe về.”

A Hòa cười cười, nói vậy được rồi, cậu xem tôi uống, rồi sau đó liền đưa người đến một hàng thịt nướng quen thuộc.

Thịt nướng vào mùa hè vẫn đắt khách, bàn ghế bên ngoài đều là một đám đàn ông nửa người để trần, vừa ăn thịt nướng vừa uống rượu hét hò ầm ỹ, bên trong lại không một bóng người, yên tĩnh vô cùng.

Hai người đi vào ngồi trong nhà, tùy tiện gọi vài món, A Hòa rót một cốc bia cho mình, sau đó lại rót một chén trà cho Hoa Nam, nâng bia kính: “Buổi tối hôm đó cảm ơn cậu đến cứu tôi, tiền thuốc men nợ cậu tôi sẽ nhanh chóng trả lại, làm phiền đến cậu, là sư huynh có lỗi.” Nói xong liền ngửa đầu uống.

Hoa Nam cũng uống cạn chén trà, sau đó buông chén nói: “Sư huynh đừng cảm ơn tôi. Nói thật, lúc đấy tôi cũng không nghĩ nhiều, nếu bên cạnh có người cản thì chắc chắn tôi sẽ không đi. Hơn nữa anh biết rõ, người đưa anh đi là Sênh ca, tôi không có công lao gì cả. Hôm đó Sênh ca cũng đã nói rõ với họ, chỉ có một lần mà thôi.”

A Hòa mím môi, anh cười khổ: “Sau lần này chẳng lẽ tôi lại không học được giáo huấn sao? Cậu yên tâm, tôi sẽ không bao giờ đi nữa.”

Hoa Nam thầm nghĩ anh đi hay không liên quan gì đến tôi, chẳng qua anh giúp đỡ tôi hơn một tháng, tôi trả lại anh một trận đòn cùng bữa thịt nướng liền coi như xong, về sau ai để ý anh làm báo hay làm hổ.

Lúc ấy nhìn A Hòa ăn mặc cậu liền cảm thấy hối hận, vốn tưởng rằng bị ép buộc, nào biết kì thật là do người này tự làm tự chịu.

Hoa Nam cầm chén trà, trong bụng thầm nghĩ người này quả nhiên tiện không khác gì thằng em nhà mình.

A Hòa cúi đầu uống bia, cầm cốc giấy trong chốc lát mới chậm rãi nói: “Kì thật tôi cũng biết mình rất tiện.”

Hoa Nam nhẹ nhàng ho khan một cái, học theo Lương Sinh bày đặt vờ vịt, trong lòng hừ lạnh, còn biết rõ bản thân ra phết.

A Hòa vốn nói không ít, lại thêm chút men liền giống như mở máy hát. Cái gì làm chức cao tỏ tình với người ta lại bị làm trò cười, đối tượng thầm mến cầu kết với bạn học khác tẩy chay anh, khiến anh không còn đường nào khác phải nghỉ học chạy đến làm học việc, học việc lúc đầu không có tiền lương, người nhà lại vì tính hướng của anh mà đoạn tuyệt quan hệ, anh sống không nổi đành phải chạy đến vũ trường làm vũ công kiếm bát cơm, còn có ban đầu nhảy là vì kiếm tiền, sau này phát hiện có thể giảm bớt áp lực, vì thế đến khi không còn phải dựa vào nghề ngày về sau lâu lâu cũng đến đây...

May mắn là năng lực kể chuyện của A Hòa không tệ, ngữ điệu coi như nhẹ nhàng, thỉnh thoảng lại thêm vài câu tự giễu cho có không khí nên Hoa Nam mới cho mặt mũi, nhẫn nại ngồi ở một bên.

Nhưng dù sao gã cũng không phải là bác sĩ tâm lý, lại lười phát biểu cảm tưởng, đơn giản lựa chọn dùng thịt nướng chặn miệng mình từ đầu đến cuối, hai mắt cũng lướt qua đỉnh đầu của A Hòa, dán vào màn hình tivi của cửa hàng, từ chương trình thời sự cho đến dự báo thời tiết lại đến tiết mục talkshow, theo dõi tình hình chính trị của đất nước không hề dừng lại.

A Hoa cũng không cần cậu nghe hay không, anh vẫn nói chuyện, tay thay Hoa Nam lau đi dầu mỡ trên xiên thịt nướng. Lau sạch rồi mới đưa cho cậu, tiếp đó lại lấy một xiên khác lau cho mình.

Đến khi ăn phân nửa đĩa thứ hai, A Hòa mới chuyển đề tài: “Biết cậu cũng là tôi còn thấy rất ngạc nhiên. Chúng ta thích nam giới, trong lòng đều biết bản thân không giống với người khác, thể hiện ra trên mặt, hoặc là trở nên đôi bại hoặc là điên cuồng, nhưng tôi chưa từng thấy ai bình thường như cậu, bị tôi phát hiện cũng không quan tâm. Cho nên tôi rất thích ở gần cậu.”

Hoa Nam rót cuộc nhìn anh, A Hòa vội giải thích: “Tôi biết cậu có bạn, tôi cũng không có ý gì cả, chỉ suy nghĩ con đường này không dễ dàng, chính mình không đi tốt, lại thấy người khác đi thông dong nên mới muốn xem nhiều hơn.”

Hoa Nam bật cười, tỏ vẻ không quan trọng: “Có gì dễ với không dễ, chính mình thích là được, để ý gì đến người khác.”

Nói xong lại chuyển hướng về tivi. 8h mới đến thời sự của đài địa phương, sau khi giới thiệu tình hình trong nước liền đến tin tức quan trọng trong địa phương, người dẫn chương trình đang ca ngợi lãnh đạo nhìn xa trông rộng thì Lương Sinh đột nhiên xuất hiện trên màn hình, mặc vest quần âu giày da cầm champagne chuyện trò vui vẻ với ai đó. Theo giới thiệu, đây là một buổi gặp mặt giữa các xí nghiệp nổi tiếng trong địa phương và nhà đầu tư bên ngoài, cùng nhau đàm phán hợp tác.

Hoa Nam kinh ngạc kêu to, thầm nghĩ đại ca xã hội đen còn đàm phán gì nữa, phí bảo kê còn có thể bán cổ phiếu sao?

A Hòa không chú ý đến ánh mắt của Hoa Nam đã rời đi nơi khác, tiếp tục nhỏ giọng nói: “Có lẽ là cậu thay đổi giữa chừng, một vài chuyện còn chưa gặp hết, chờ đến khi cậu biết, không biết chừng liền không nghĩ như vậy... Aish tôi nói cái gì thể nhỉ, tốt nhất là cậu đừng biết.”

Màn ảnh rất nhanh liền rời khỏi Lương Sinh, một lát sau lại quay cảnh tiệc rượu, cho thấy tin vắn này đã kết thúc.

Mà trung hợp là, trong cảnh cuối cùng, một cô gái đang khoác tay với Lương Sinh lúc này lại hiện ra trên màn ảnh. Gò bồng đảo trước người cô vô cùng chói mắt khiến Hoa Nam lập tức chú ý đến cô, sau đó mới thấy người bên cạnh có vẻ quen mắt. Đang nhìn kĩ xem có phải là người mình quen hay không thì người đàn ông đó lại kéo lấy cô, chớp lấy giây cuối cùng mà thân mật hôn nhau.

Xem góc độ, hẳn là hôn má.

18. Chương 18

Hoa Nam sững sốt, nhưng đến khi tivi bắt đầu phát tin tức tiếp theo thì cậu đã quên mất.

Dù sao mắt có tinh cỡ nào cũng đâu không lại chất lượng kém, tivi xa là vậy, hình người to bằng que diêm nhìn căng mắt cũng chỉ thấy được ba chỗ đen trên đầu, mà trong bữa tiệc nam giới ai cũng ăn mặc rất nhiều, nhận nhầm cũng không có gì.

Cậu không nghĩ lại nếu không nhận sai mình sẽ có cảm giác ra sao.

Bởi vì ăn thịt nướng không phải trả tiền, Hoa Nam lại gọi thêm ba đĩa gan tiếp tục chiến đấu, cuối cùng gọi một cốc cô ca, ưỡn bụng chờ tiêu hóa phân nửa ngày mới mĩ mãn chào A Hòa trở về nhà.

Chỗ học nấu ăn nằm gần ngoại ô thành phố, vì yêu quý xe nên mỗi lần đến cậu đều để xe ở cửa sau, phải đi bộ thêm một đoạn đường, qua vài con ngõ nhỏ. Ban ngày không sao, nhưng đến tối trong ngõ không có đèn, cậu sợ mình nhìn không rõ đâm vào đầu đó làm xước xe nên lựa chọn dắt bộ ra ngoài đường cái.

Cậu đi ước chừng 10 phút mới nhìn thấy đường cái, đang định phóng xe ra thì trước mắt lại có một chiếc xe hơi màu đen chạy qua.

Hoa Nam hoảng sợ, đến khi phản ứng lại liền phát hiện ra chiếc xe này trông giống như xe mà Lương Sinh thường đi, dù sao loại xe này không có mấy người dám dùng. Cậu không khỏi sinh ra tò mò, bởi vậy mà chậm rãi theo sau, híp mắt nhìn biển số xe.

Đèn đường quá mờ không nhìn rõ, Hoa Nam lại sợ sẽ gây chuyện phiền toái đến Lương Sinh nên không dám đi gần. Gã đi cách xa khoảng chục mét, đang lúc cảm giác không có cơ hội muốn quay trở về thì chiếc xe kia lại đi chậm dần, rẽ vào một khu biệt thự, dừng lại tại căn biệt thự thứ hai tính từ cổng vào, hơi lộ ra sau xe.

Hoa Nam thầm nghĩ xem đằng sau xe còn không được sao, bởi vậy liền dừng xe nhìn qua cửa song sắt của khu biệt thự, thò đầu vào nhìn.

Thật đúng là xe của Lương Sinh.

Cậu lại nhìn vào biệt thự một lần nữa, trước cửa biệt thự có một đoạn bậc thang, hai bóng người đang chậm rãi đi vào, cuối cùng dừng lại.

Người đàn ông mặc kín cổng cao tường không nhận ra được, người phụ nữ mặc váy nhìn có quen mắt.

Người phụ nữ nũng nịu vài cái trước cửa, Lương Sinh đột nhiên xoay người, bế lấy cô ta, đẩy cửa vào biệt thự.

Hoa Nam run run, vội vã chạy về chỗ xe mô tô, dùng sức đạp gĩa chạy đi, giống như Tôn Ngộ Không bị yêu quái đuổi theo sau, chỉ biết dùng sức chạy.

Thẳng đến chạy ra xa thật xa, trong lòng cậu vẫn không ngừng cầu nguyện: Đừng để bị anh ta thấy, trăm ngàn lần đừng để bị anh ta thấy!

Cậu cũng không biết vì sao mình lại chột dạ đến vậy, nhưng vẫn sợ đến mức chuột rút, tim đập thành thịch, mấy lần thiếu chút nữa bị tai nạn.

Thật sự là càng ngày càng nhát gan, nhớ lại năm xưa cầm dao gọt hoa quả chém người cũng chưa từng sợ như bây giờ, thật sự bị Lương Sinh quật dây lưng một trận liền sợ? Lại nghĩ, ngày đó bị quật mình có đến nỗi như bây giờ đâu, chẳng lẽ là quá bất ngờ nên thành như bây giờ?

Nghĩ mãi cũng không có kết quả, ngược lại là vì lái xe không để tâm mà thiếu chút nữa đụng vào một chiếc xe ô tô. Cậu vội vã lấy lại bình tĩnh, cẩn thận bình tĩnh lái xe về nhà, tại sao cậu phải sợ chứ, dù đánh chết cũng không thừa nhận không phải là được sao?

Lương Sênh vừa mới vào cửa liền nghe thấy được một tiếng động cơ xe máy vang lên, anh nghĩ nghĩ, liền đặt người xuống, lấy di động ra gọi cho Hoa Nam.

Không ai nghe máy, tự động chuyển vào hộp thư thoại.

Sau đó anh lại gửi tin nhắn: Làm cái gì thế hả?

Một tiếng sau, Hoa Nam mới trả lời: Ngủ trong bồn tắm. Ha ha.

Lương Sênh nhìn chăm chăm màn hình trong chốc lát, lại xoay người mấy lần, cuối cùng ngồi dậy khỏi giường, xoay người mặc lại áo sơ mi vào.

Người phụ nữ bên cạnh đứng dậy cùng anh, bàn tay mềm mại khoát lên vai anh xoa bóp, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Một mỗi một ngày rồi, anh cũng đừng chạy về làm gì.”

Lương Sênh lắc đầu, đứng lên mặc quần, một lần nữa thắt caravat: “Đạo này đang bận. Không cần tiền, ngủ đi.”

Người phụ nữ nói tiếng vâng, quỳ gối trên giường sửa sang lại cổ áo cho anh, rồi lại lưu luyến không rời kéo tay anh, cặp mắt to ngập nước nhìn anh đầy tình cảm.

Lương Sênh tạm dừng một chút, cuối cùng hôn nhẹ lên môi cô, hôn xong lập tức đi ra ngoài, vừa đi vừa gọi điện thoại.

19. Chương 19

Hoa Nam mấy ngày nay đang tập khắc hoa, bỏ đôi quả dưa hấu rồi lại khắc, đầu tiên là khắc vỏ xanh thành hình đóa hoa trắng, sau đó lại khắc đi tầng vỏ trắng thành hình hoa hồng. Phải luyện tập khắc từ trái tim, hoa hồng, hoa đào... cuối cùng biến thành một quả bóng nhỏ tròn trĩnh.

Cậu quen dùng dao to, giờ cầm dao nhỏ còn chưa được chắc tay, luyện vài ngày mới chỉ tập khắc đến hoa hồng. Vì thế trong phòng bếp, Hoa Nam và Hàn Tổ mỗi người bỏ một nửa quả dưa hấu ăn, ở giữa là bồn đá có vỏ số trái tim lớn nhỏ, nhìn qua còn khá lãng mạn.

Hàn Tổ ăn dưa hấu hình trái tim, nói chuyện từ tình hình quốc tế cho đến các ban ngành chính phủ, nói đến thị trường phó thị trường của thành phố, đang nói đột nhiên xỏ sang chuyện khác: “Kì thật, người bên cạnh Sênh ca tình huống cũng tương tự như vậy. Anh xem, lúc mang đi tiệc rượu xã giao với thương nhân là một người, khi xã giao với quan chức lại là người khác, giống như là đi xem biểu diễn cần phải mặc quần áo khác nhau vậy, đúng không? Tất cả đều là để cho người khác xem, chỉ cần tiện tay là được, không ai cho là thật.”

Hoa Nam liền tiếp gật đầu: “Ừm.”

Hàn Tổ nhanh chóng nói tiếp: “Nhưng nếu mà thích thì nhất định phải giữ gìn cẩn thận, không dùng làm công cụ gì, chỉ cần nhìn ngắm là thấy đủ.” Anh lại nói, “Đấy không phải là cho vài năm, mà là cả đời.”

Hoa Nam tiếp tục khắc dưa hấu, cũng không biết có nghe anh nói hay không.

Hàn Tổ quyết định nói trắng ra hơn: “Tôi hôm qua người kia không phải là người quan trọng gì cả, anh đừng giận Sênh ca. Thân phận của Sênh ca cũng quyết định bên người anh ấy không chỉ có một người.”

Hoa Nam không bắt chuyện, đặt một trái tim cuối cùng lên đĩa, rồi mới nói: “Tôi cắt nhiều vậy rồi, anh ăn thêm nữa đi!”

Hàn Tổ nhìn cậu, đẩy đĩa: “Không ăn! Tôi lại ăn có một lát đều phải chạy WC 2 lần rồi, đợi lát nữa biến thành bệnh ra thì sao! Anh nói thẳng xem nào? Có giận Sênh ca không hả!”

Hoa Nam chà xát tay ngồi xuống, trong mắt thể nhưng lóe ra sự gian trá: “Tôi mà sớm muốn nói thẳng ra thì anh có giúp tôi ăn nhiều như vậy không hả? Đợi lát nữa tôi mang chỗ này đi ép thành nước rồi anh mang nước đưa hầu đi, được không?”

Hàn Tổ bắt đắc dĩ trừng cậu: “Sợ anh rồi, nói đi!”

Hoa Nam nhún vai: “Tôi đã sớm biết bên cạnh anh ấy không chỉ có một người, nếu không thì lúc anh ấy không đến anh ấy đi đâu đâu? Nhưng tối hôm qua là lần đầu tiên tôi thấy được, còn chưa vào cửa anh ấy đã ôm người lên mới làm tôi hoảng sợ. Trở về nghĩ lại, cảm giác như mình nhìn lên người khác tắm rửa, rõ ngượng. Còn giận gì thì quả thật không có.”

Hàn Tổ mở to hai mắt: “Không có? Không phải anh và Sênh ca rất tốt sao?”

Hoa Nam hơi nhướn mi: “Rất tốt, tôi không phải gọi anh ấy là Sênh ca sao? Nói trắng ra là, tôi thay hai vị tổ tông nhà tôi bán mông trả nợ. Anh ấy làm tôi, tôi vui, anh ấy mặc kệ tôi làm người khác, tôi cũng không khó chịu. Tổng cộng cũng 5 năm mà thôi, vui vẻ sống không được sao?”

Hàn Tổ trừng mắt nhìn cậu, hơn nửa ngày mới khoát tay: “Được rồi, đi ép nước đi, đúng rồi, đưa đi động cho tôi.”

Hoa Nam lấy ra cho anh rồi mới bưng đĩa đứng dậy: “Anh làm gì?”

Hàn Tổ thuận miệng nói: “Đăng kí wechat cho cậu.”

Hoa Nam ồ một tiếng: “Tôi cũng chỉ lấy điện thoại gửi tin nhắn với gọi điện, anh cài cho tôi tôi cũng không dùng được.”

Hàn Tổ tải phần mềm find my phone giấu trong máy, lại liên kết với máy ipad mới mua, thậm chí nói bà tải xuống cho mình thôi, Sênh ca lại nghĩ muốn biết cậu làm cái gì thì tự mình đi mà tìm, ghen hay giận hai người tự mình giải quyết, đừng quấy rầy cuộc sống về đêm của bà!

Hoa Nam không tức giận, Sênh ca rất buồn bực.

Kì thật anh đã lên kế hoạch cúi đầu xuống nước mặt dày mày dạn cả rồi, chỉ cần đợi Hàn Tổ biểu đạt rõ ràng anh có hậu cung vô vàn mỹ nhân, sau đó Hàn Tổ cho anh biết tin tức về một đứa nhỏ không thoải mái về, Lương Sênh liền ra mặt xuất hiện đầy hoành tráng, dùng hành động ngọt ngào ôn nhu lại chưa thêm tí bạo lực đem con chó con kia thu thập, sau đó ôm lấy cậu, nói từng câu từng từ một, mặc kệ bên người anh người đến người đi bao nhiêu, em vẫn là người đặc biệt nhất.

Thế là xong.

Lương Sênh vốn là người dễ tính, cách loại lời ngon tiếng ngọt cũng nói qua không ít, từ vô cùng đặc biệt anh cũng không phải dùng lần đầu. Nhưng anh cảm giác, nếu nói với Hoa Nam, anh nhất định sẽ nói vô cùng thật lòng, thật như vàng bốn số 9 vậy.

Nhưng Hoa Nam nói cậu không giận.

Cảm giác, giống như mình tự tin ngồi ngời ngời nâng thang cho người ta xuống, kết quả phía trên lại đầy yên ả thanh bình.

Học máu.

Đề cập đến lịch sử ức hiếp cưỡng bức của lão đại nhà mình, Hàn Tổ không dám thuật lại đoạn bán mông trả nợ mà chỉ cần thận trọng trấn an lúc Hoa Nam phát hiện gian tình cùng với cái nhìn khilàm mông.

Lương Sênh bình tĩnh nghe, trong lòng lại gào rú đập phá: Nhìn lên cái rắm! Tắm rửa cái rắm! Ngượng ngừng cái rắm! Bình thường dấm dăng không biết xấu hổ mà hiện tại chỉ cần nói một câu để ý cũng chết được à!

Nhưng lão đại cần có phong độ của lão đại. Anh ngồi yên nghe Hàn Tổ báo cáo, nghiêng răng nói ra bảy chữ đậm mùi sát khí: “Con chó con làm không quen được!”

Tuy rằng kết quả anh muốn chính là Hoa Nam không tức giận, nhưng quá trình không thể rút ngắn được. Tức giận cho thấy có để ý, cho thấy trong lòng cậu có anh. Lương Sênh tự nhận 8 —— 9 tháng mình cùng

Hoa Nam này việc nên làm anh đều làm, không nên làm anh cũng đã làm mấy cái. Hai người đánh qua, mắng qua, trên giường cũng trao đổi nhuần nhuyễn vô cùng, dù cho thằng nhóc này có vô tâm vô phể đến cỡ nào thì qua thời gian dài như vậy cũng nên biết có qua có lại.

Nhưng cậu lại dám không có phản ứng.

Lương Sênh cười lạnh, được thôi, không phải không tức giận sao, không phải biết lúc anh không đến là vì anh có người khác sao? Anh liền mặc kệ! Để xem, con chó con này có thể không cần được bao lâu!

Vì thế, một cuộc chiến tranh lạnh do Lương Sênh đơn phương tuyên bố, bắt đầu.

20. Chương 20

Phàm là người làm đại sự, đều có vài phần tự chủ lấy làm tự hào. Lương Sênh nói không đi tìm con chó con kia liền thật sự ghen tròn một tháng không chạy ra biệt thự.

Đương nhiên, anh cũng không ăn chay trong suốt thời gian ấy. Lúc trước bên người anh cũng từng có không ít người, hồi mấy tháng đầu Hoa Nam mới tới bọn họ cũng không rảnh rỗi, còn thay cậu chia sẻ không ít lưu lượng. Sau này Hoa Nam quen việc, Lục Dương có thời gian rảnh liền ngâm mình cả ngày ở biệt thự, những người khác đương nhiên liền bị vắng vẻ. Bánh Bèo anh ôm buổi tối hôm đó cũng đã là mấy tháng không gặp, bởi vì tiệc rượu muốn dẫn cô đi nên mới ôm ở đến một phát. Nhưng vì trong lòng nhớ thương việc con chó con kia không trả lời tin nhắn nên cũng chỉ qua loa một lần cho xong chuyện.

Giờ đây nổ ra chiến tranh lạnh với Hoa Nam, những người khác liền được hưởng mưa móc.

Nhưng Lương Sênh lại cảm giác không đủ. Nếu Hoa Nam là thịt nướng cơm tẻ thì người khác chính là thức ăn nhanh, tuy rằng ăn quả vật cũng có thể ăn no, nhưng trong dạ dày lại cảm giác thiếu thốn không thoải mái, ăn bao nhiêu cũng cảm thấy đói. Lúc Lương Sênh xách súng lên chiến trường còn không khỏi so sánh: Mông không cong bằng con chó con kia, sau lưng không rắn chắc bằng con chó con kia, kêu không dễ nghe bằng con chó con kia, trên người cũng không dính kèm nốt nhạc...

Tiểu Lương mỗi ngày đều cố chấp gõ mã morse, dịch thành chính là Hoa Nam, Hoa Nam, Hoa Nam.

Lương Sênh bị gõ đến mức nôn nóng thấp thỏm, chính bản thân anh cũng khó chịu đi khắp nơi, rảnh rỗi liền mở ra điện thoại xem ứng dụng find my phone, nhìn xem chấm màu xanh của Hoa Nam đi từ quán cơm đến siêu thị đến biệt thự, ba địa điểm vòng đi vòng lại. Anh nhìn chăm chăm vào màn hình: “Cậu chỉ cần quay đầu ra đây một chút, lão tử liền lập tức lái xe đi đón, ở trong xe liền đến một phát!”

Nhưng chấm xanh kia lại không dời đi theo sức mạnh ý chí của anh, vẫn tiếp tục dựa theo lộ trình cũ hết ngày này qua ngày khác, không chệch đi chút nào, anh chỉ có thể hung hăng nhìn màn hình mắng: “Đồ chó con! Lão tử thương cậu đúng là bằng thừa!”

Mắng xong lại buồn bực, hơn một tháng ăn đồ ăn nhanh khiến anh sắp phát ốm, muốn mặt thoải mái hay trong lòng thoải mái, that is the question.

Cố gắng kiên trì thêm một tiền, Lương Sênh thực sự không ngồi yên nổi nữa. Anh nhớ tới nhà Bánh Bèo gần chỗ Hoa Nam lên lớp, tự cho rằng lão tử chi đi mừng sinh nhật người tình, cậu không thể tiếp tục không phản ứng đúng không?

Chạy cũng là phản ứng, cậu dám chạy lão tử liền dám đuổi cậu về, làm chết cậu trong xe luôn!

Bị mã morse gõ đến sức cùng lực kiệt, Lương Sênh cảm giận nghỉ.

Bên kia Lục Dương điên cuồng phát điện báo, bên này Hoa Nam ngược lại vô cùng bình tĩnh.

Cậu cảm giác nhìn lên người ta tắm rửa cũng không phải chuyện gì lớn lao cho lắm, nhưng nếu Lương Sênh chuyên phái Hàn Tổ đến đây chỉ điểm thì cũng cho thấy lão đại vẫn coi trọng chuyện này, dẫn đến cậu cũng nghiêm túc cho đáp án: Tôi không có cảm tưởng gì, ngài cứ việc tùy ý.

Sau đó Lương Sênh hơn một tuần không xuất hiện, không gọi điện thoại, không gửi tin nhắn.

Hoa Nam không để ý. Dù sao Lương Sênh địa bàn nhiều, lúc bận rộn nhất thường phải làm việc cả ngày lẫn đêm, chuyện hợp pháp lẫn bất hợp pháp, tuy rằng không đến mức 24h liên tục, nhưng quả thật không có cơ hội nghỉ ngơi. Hơn nữa dạo này cậu xem tin tức địa phương cũng biết được Lương Sênh tham gia triển lãm gì đó rất quan trọng, đây chính là sự kiện quan trọng của địa phương, làm doanh nghiệp của địa phương, Lương Sênh khắc chần không thể nhàn rồi.

Nhưng lại qua hai tuần, triển lãm cũng bế mạc, bên phía Lương Sênh lại không có động tĩnh nào, Hoa Nam không khỏi liền có chút buồn bực.

Làm cái gì vậy, ra nước ngoài? Gặp chuyện không may?

Cậu gọi điện thoại cho Hàn Tổ, nghe nói Lương Sênh còn đang sinh hoạt bình thường, trong lòng liền hiểu được.

Đây là đang giận cậu, cố ý mặc kệ cậu.

Lý do?

Hoa Nam cẩn thận phân tích, cảm giác Lương Sênh là người rất trọng mặt mũi, anh giận dữ hơn phân nửa là liên quan đến thể diện của mình.

Lần trước bởi vì cứu người, Lương Sênh cho cậu một bữa thịt nướng thất lưỡng, còn tặng kèm trứng muối, giờ phút này bỗng lại bị lạnh nhạt, ngoại trừ chuyện đi theo xe lần đó thì còn có việc gì nữa. Là vì sau khi xảy ra cậu không chủ động thừa nhận sai lầm? — không phải cậu nhận sai ngay lập tức đấy sao?

Hoa Nam nghĩ nghĩ, đột nhiên bốn đèn sáng lên, không phải là muốn cậu làm theo quy củ đây sao, sau khi nhận lỗi còn phải nhận phạt: Cậu nói cậu không có cảm tưởng gì, hừ, thành thành thật thật chờ đi.

Thành thật liền thành thật, cậu cũng không phải không có việc gì làm, khắc hoa quả cũng đủ cho cậu kiệt sức. Hoa Nam chưa học vẽ tranh bao giờ, người ta khắc củ cải thành phượng hoàng thì cậu lại khắc không khác gì đầu chồn, khiến không thiếu bạn học chê cười. Cậu cảm giác rất mất mặt, bởi vậy liền đi siêu thị mua sách vẽ tranh cho trẻ em để tập theo, luyện một lát rồi lại khắc củ cải, mỗi ngày buổi tối vừa vẽ vừa khắc mất mấy tiếng đồng hồ, không bao giờ thấy nhàn rồi.

Nhưng thời gian không nhàn rồi không có nghĩa là trong lòng sẽ không trống trải, Hoa Nam dù sao cũng là một thanh niên gần 26 tuổi, lại thói quen có Lương Sênh, hơn một tháng ăn chay, nói không nghĩ đến chính là giả. Lúc đầu cậu còn muốn bản thân tự cung tự cấp một phát, nhưng sau vài lần liền cảm giác vô vị, đơn giản liền mặc kệ.

Nhưng thứ này không phải muốn mặc kệ là mặc kệ được, hôm nay Hoa Nam đang ngủ liền cảm giác Lương Sênh đè lên người mình, vừa ấn bỗng cậu đi vào vừa nói: “Nhóc con, đã thành thật chưa hả?”

Cậu ưm một tiếng, vừa định nói gì đó liền tỉnh. Cúi đầu liền phát hiện Tiểu Hoa đã vẽ bản đồ lên quần mình lúc nào, bản đồ trắng bóc, diện tích rộng lớn, nhìn có vẻ là nước Nga.

Hoa Nam khó chịu chạy vào phòng tắm, trong lòng thầm mắng: Lão tử không thành thật? Lão tử đá đám còn chưa nói cái gì cả, anh còn muốn tìm được ai thành thật như lão tử nữa!

21. Chương 21

Hoa Nam lớn từng này tuổi đầu cũng không phải là lần đầu tiên làm mộng xuân, dù cho lần này không phải nằm mơ thấy siêu sao thì cũng không có gì mới mẻ hết, hùng hổ tắm rửa một trận rồi giặt quần lót treo lên giường ngủ tiếp, ngày hôm sau tiếp tục lên lớp, tiếp tục khắc chồn.

Lúc gần tan học, A Hòa đi một vòng quanh lớp, cuối cùng dừng lại ở chỗ Hoa Nam, nhỏ giọng hỏi: “Tối nay có việc gì không? Sư huynh lại mời cậu đi ăn thịt nướng.”

Hoa Nam vừa nghĩ đến thịt nướng trong lòng liền chán ghét, một nửa là vì A Hòa nói huyền thuyên, một nửa là vì Lương Sênh lạnh nhạt với mình, bởi vậy cậu lập tức lắc đầu cự tuyệt: “Không đi, buổi tối phải về nhà.”

Cặp mắt híp của A Hòa mở to một chút: “Như thế nào, người ta ở nhà chờ cậu à?”

Hoa Nam tức giận: “Về nhà tiếp tục tập khắc hoa! —— Anh có chuyện thì cứ nói thẳng, việc gì cứ phải mời ăn vậy!”

A Hòa xì một tiếng, lấy phong bì ra, dùng hai ngón tay nhét phong bì vào túi sau mông cậu: “Trả trước tiền thuốc men, bên trong có cả biên lai giấy tờ, tan học rồi đếm.”

Hoa Nam liền né: “Cũng không phải tôi bỏ tiền, anh đừng đưa cho tôi.”

A Hòa cầm phong bì hơi nhướn mày: “Làm sao vậy? Ăn nhầm thuốc súng à?” Anh nghiêng đầu nhìn mặt Hoa Nam, lại ngửa ra sau nhìn sau lưng cậu, một lúc lâu mới ái muội cười, thấp giọng nháy mắt, “Biết rồi, đục cầu bất mãn chứ gì?”

Anh sờ soạng vai mình làm vài động tác: “Sau gáy cậu đã hơn tháng rồi không có dấu vết gì cả, làm sao, đại ca bận rộn à?”

Hoa Nam cúi đầu khắc chồn, không để ý đến anh.

A Hòa nhìn cậu trong chốc lát, đột nhiên cười khở nói: “Aish, biết rồi, anh ta có người khác đúng không? —— Đã nói muốn chia tay với cậu chưa?”

Hoa Nam trợn trắng mắt, trong lòng nói còn chưa đến một năm đâu, chia tay thì có mà lỗ vốn.

A Hòa thở dài: “Chưa nói chia tay... liền nhần nhịn đi. Cậu không biết chứ trong giới chuyện như thế này nhiều lắm. Cảm xúc dâng lên ở trong WC đi vệ sinh cũng có thể làm một phát, nếu muốn hai người thật lâu cùng với nhau không tìm người khác khó lắm! Huống chi đại ca cậu là người có danh tiếng, nhiều thứ phải bận khoản hơn dân thường chúng ta nhiều. Về sau còn phải nối dõi tông đường đúng không? Không cần quan tâm có cảm tình hay không, lấy vợ là việc bắt buộc, đến lúc đấy cậu còn gặp phải nhiều chuyện phiền lòng nhiều... Coi như bây giờ là luyện tập trước đi.”

Anh vừa nói xong tiếng chuông tan học liền vang lên, các học sinh lập tức giải tán, Hoa Nam cũng cởi tập đề ném lên đầu đám chồn, đi thẳng ra ngoài không quay đầu lại.

A Hòa vội vã đuổi theo: “Này cầm tiền đã, tôi là vì cậu cả, nghe tôi nói đã xem nào.”

Khoa học kĩ thuật khiến tất cả mọi thứ đều trở thành có thể.

Lương Sênh nhìn bản đồ di chuyển hơn một tháng, đã sớm biết Hoa Nam khi nào tan học khi nào về nhà. Anh đúng giờ đón tình nhân ra khỏi nhà, lại sợ có biến nên lấy phần mềm cho lái xe thay cho GPS, mục đích chính là muốn tình cờ gặp Hoa Nam trên đường cậu tan học, tốt nhất là chặn ở phía trước, buộc Hoa Nam phải theo sau bọn họ.

Thật đúng là kế hoạch vẫn không bằng biến hóa, xe vừa đi đến đại lộ Lương Sênh liền thấy phía trước có hai người đang lôi kéo nhau đi vào một con ngõ nhỏ. Người phía trước chính là con chó con nhà anh, người phía sau chạy chậm cùng nhìn cao cao gầy gầy, có chút quen mắt.

Năng lực nhận diện của Lương Sênh cũng là số một số hai, hơi nghĩ một chút đã nhớ ra, kia không phải là con báo *** đây người vẫn vận phản quang lần trước sao! Hai người kia định làm cái gì?

Anh lập tức gọi tài xế dừng xe, nói với tình nhân đừng nhúc nhích rồi chạy vội xuống, vừa muốn đuổi vào trong ngõ liền nghe được Hoa Nam nói chuyện, anh lập tức theo bản năng dính sát người vào tường nghe lén: “...Được rồi anh đừng nói. Giới các anh là giới các anh, tôi làm gì là việc của tôi. Tôi nói rõ cho anh biết, Sênh ca có bao nhiêu tình nhân không liên quan gì tới tôi cả, dù sao tôi chỉ quen mình anh ấy, anh ấy muốn làm gì tôi cũng được, tôi không có cách nào khác cả.”

Khóe miệng Lương Sênh hơi nhướn lên, xem như con chó con này còn chút lương tâm.

Hoa Nam lại nói: “Anh ấy là chủ nợ của tôi, tôi cùng anh ấy cũng là vì trả nợ. Cái gì tình cái gì yêu không liên quan gì đến tôi cả. Tôi đã suy nghĩ cả rồi, cứ theo anh ta, 5 năm sau thu dọn đồ đạc rời đi.” Tạm dừng một chút cậu sửa lại cho đúng hơn: “4 năm sau thu dọn đồ đạc rời đi.”

Ngực Lương Sênh bỗng dưng nặng trĩu, tiếp sau đó con báo *** kia còn nói gì nữa nhưng anh đều không nghe rõ.

Nếu là bình thường anh cũng chỉ cười, nói không chừng trong lòng còn suy nghĩ rằng không phải còn 4 năm sao, để lão tử xem con chó con này có thể mạnh mẽ đến khi nào!

Nhưng hiện tại không phải bình thường, Sênh ca hiện tại chính là một người đàn ông bị mã morse gã đến sắp phát điên, tình trờng lên não, trong đầu chỉ có câu nói giờ đã lặp đi lặp lại trong đầu: “Con chó con làm không quen được!”

Lương Sênh vẫn dựa người vào tường, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm mặt đất nghĩ thực đơn, tên gọi liên đặt là, làm cách nào để nấu nồi thịt chó ngon nhất.

Bước đầu còn chưa viết xong thì con báo *** kia đã đi ra, anh quay đầu liếc mắt nhìn Lương Sênh một cái, lại nhìn thoáng qua, sau đó vội vã quay đầu gọi: “Nam tử! Nam...” Tiếng thứ hai dưới áp lực của ánh mắt Lương Sênh liền tự động mất tiếng.

Hoa Nam không kiên nhẫn đáp lời, một lát sau vẫn là đi ra. Nhìn thấy Lương Sênh cậu cũng hoảng sợ, trên mặt bắt giắc đeo lên nụ cười, hỏi: “Sênh ca, sao anh lại đến đây?”

Lương Sênh hừ một tiếng, kéo tay cậu chuẩn bị dắt về xe mình, đi một bước mới nhớ đến trong xe còn chở Bánh Bèo, chỉ có thể quay vòng một lần nữa dắt Hoa Nam về ngõ nhỏ.

Hoa Nam bị đẩy lảo đảo vài bước, còn không đứng vững liền bị Lương Sênh đẩy iếp một cái. Lương Sênh túm lấy áo xách người cậu ép vào tường, tay phải đè yết hầu cậu, tay trái đút lại vào túi, lạnh lùng nhìn cậu.

Làm cách nào để giết chết con chó con này?

Hoa Nam thành thật để Lương Sênh đặt lên tường, đợi trong chốc lát thấy Lương Sênh vẫn không có động tác gì, cậu không khỏi nghi hoặc húng hắng cổ gọi: “Sênh ca?”

Ánh mắt Lương Sênh hơi lóe lóe, chậm rãi buông tay.

Hoa Nam xoa xoa cổ đứng thẳng, thấy vai phải Lương Sênh dính phải vôi quét tường liền thuận tay phải phủ: “Sênh ca làm sao vậy?”

Lương Sênh nhìn cậu trong chốc lát: “Quanh đây có ngõ cụt không người đi nào không?”

“...Có.”

“Đi.”

22. Chương 22

Hoa Nam dẫn người đi quanh ngõ nhỏ, trong lòng có chút chột dạ.

Theo lý thuyết, Lương Sênh không phải là người quá mang thù, hai người bọn họ lại gần tháng không gặp, lửa giận lớn cỡ nào cũng phải tắt gần hết, nhưng giờ anh lại lấy thêm lửa giận ở đâu vậy? Chẳng lẽ lại có chuyện khác không vừa ý.

Hoa Nam nhin không được quay đầu nhìn một chút, lại thử thăm dò bước chậm, cùng anh sóng vai mà đi, Lương Sênh phảng phất như không phát hiện, khuôn mặt bình tĩnh không nói câu nào. Hoa Nam kéo tay anh nhẹ giọng gọi: “Sênh ca?”

Bàn tay Hoa Nam vừa to vừa dày, lòng bàn tay có một tầng kén mỏng, nắm trong tay cảm giác kiên định. Lương Sênh hết giận một chút, thầm hừ một tiếng, đứa nhóc này đầu óc không được nhưng trực giác lại không tệ, biết lão tử thích kiểu này, hết phỉu bụi lại cầm tay nịnh lão tử!

Hoa Nam thấp giọng gọi: “Sênh ca, đến nơi rồi.”

Lương Sênh đứng ở đầu ngõ xem một chút. Ngõ cụt đại khái là một nơi cất giữ rác thải của tiểu khu, sâu ước chừng 8 — 10m, bên trong không có thùng rác, chỉ có vài đồng lá ở góc tường.

Lương Sênh kéo người vào, ấn bả vai Hoa Nam vào góc tường: “Ngồi xổm xuống.”

Hoa Nam ngoan ngoãn nghe theo.

Lương Sênh cởi khóa quần, cởi quần lót ra một chút, lấy Tiểu Lương ra trước miệng cậu: “Ngậm.”

Hoa Nam sững sốt: “Sênh ca?”

Trước đây cậu chưa làm bao giờ, Lương Sênh biết cậu không có kinh nghiệm, hai người bình thường cũng chỉ cần cắn mấy cái liền tiến vào trạng thái, hết thấy tiền hí đều ngại dư thừa, cho nên anh chưa bao giờ đề cập qua yêu cầu này.

Lần đầu tiên liền ở ngoài trời? Da mặt Hoa Nam tuy rằng khá dày dặn nhưng cậu vẫn có chút ngượng ngùng.

Lương Sênh cúi đầu nhìn cậu, vẻ mặt có chút dữ tợn: “Tự mình ngậm hay là muốn tôi đỡ cầm em ra? Chẳng lẽ muốn tôi làm em ngay chỗ này?”

Hoa Nam lập tức ngậm vào.

Cậu quả thật không có kinh nghiệm, mới ngậm phần đầu liền không biết nên làm tiếp ra sao. Hoa Nam túm tóc cậu, vừa di chuyển vừa hướng dẫn: “Không được dùng răng.”

“Nhìn tôi.”

“Mút vào.”

“Lấy lưỡi liếm phía trước.”

“Dùng mũi thở, cổ họng thả lỏng.”

“.....”

“Nuốt vào.”

Ánh mắt Hoa Nam mờ mịt, trên mặt ửng đỏ, cậu máy móc nuốt xuống, lại ngậm vài cái mới buông ra, ngẩng đầu nhỏ giọng gọi: “Sênh ca.”

Hôm nay cậu mặc quần quân dụng rộng rãi, lại ngồi xổm xuống đất, vốn không dễ dàng nhìn ra được gì, nhưng dù là vậy, Tiểu Hoa vẫn vượt qua vô số cản trở, kiêu ngạo đứng thẳng.

Lương Sênh thu dọn Tiểu Lương, nhắc người lên dè vào góc tường, vỗ vỗ mặt Hoa Nam, nhướn mày ý bảo: “Nói lời vừa nãy với sư huynh phong tạo của cậu cho anh một lần nữa, anh liền giúp em làm ra.” Dùng một chút, lại xoa đầu Tiểu Hoa một cái, “Ở đây không có người khác, nói thật.”

Cách gần một tháng, Lương Sênh rốt cuộc uống được một ngụm canh thịt, cảm giác táo bạo tức giận như lửa đốt rốt cục thoát ra được một chút, Lương Sênh lại bắt đầu có thể tư duy bình thường.

Thôi cho anh một cái cũng có thể chào cờ, phản ứng như vậy mà còn dám nói chỉ là trả nợ, không có tình có yêu gì sắt? Con chó con này khinh bỉ chỉ số thông minh hay là tình sử của anh hả?

Lương Sênh lạnh lùng nhìn Hoa Nam, nhóc con này có lẽ cũng ghen không ít, đỏ mặt cọ cọ anh: “Sênh ca...”

Lương Sênh biết vậy liền an lòng, xem đi, nửa tháng chiến tranh lạnh quả nhiên là hiệu quả, không làm cho thằng nhóc này dục hỏa đốt người nó liền dám tiếp tục giả bộ hồ đồ với lão tử! Trả nợ? Mẹ nó cậu không

có kinh nghiệm hay còn chưa nhìn thấy gái bao giờ hả? Nhà ai đòi nợ giống lão tử ôm trong lòng sợ đau, đánh một cái liền xoa mấy chục cái!

Ngọn lửa giận trong lòng Lương Sinh sắp sửa tắt đi lại cháy bùng lên, ỷ vào ưu thế của bản thân, anh ấn ngực Hoa Nam, một lần nữa đẩy cậu vào tường: “Không nói thật liền không thương lượng nữa.”

Hoa Nam chớp chớp mắt, một lúc sau mới thành khẩn nói: “Sênh ca, vừa nãy em nói đều là thật lòng, bên cạnh anh có bao nhiêu người đối với em đều không sao cả, em chỉ cần anh.”

Lương Sinh tức giận cười: “Không phải câu này, câu sau ấy.”

Hoa Nam lại cọ cọ trên tường vài cái, cúi đầu nói: “Em sẽ theo anh.”

Đứa nhỏ này ngốc thật hay là giả vờ vậy? Câu lão tử không thích nghe liền sống chết không nói, chỉ toàn dùng những câu lão tử không nhận được mà lặp đi lặp lại, có phải cậu làm phóng viên báo lá cải không thể?

Anh chỉ phải nén giận nói: “Đoạn tình tình yêu yêu ấy!”

Hoa Nam cúi đầu không nói, một lát sau mới xoa xoa mặt, dựa vào góc tường đứng thẳng, nhìn mặt anh nghiêm túc nói: “Sênh ca, tuy rằng em biết chuyện thằng em với ông già nhà em chắc chắn có vấn đề, nhưng em vẫn rất cảm kích anh. Hai người bọn họ từ vài bữa nhỏ không đáng kể đến sau này càng lúc càng lớn, trong lòng em biết sớm muộn gì có một ngày sẽ xảy ra chuyện. Dù cho không có anh, hai người bọn họ về sau cũng sẽ rơi vào tay người khác. Đến lúc đó em không cứu được họ, lại không thể trở mặt nhìn họ xong đời, cũng chỉ có thể 3 người chết chung với nhau. Sao có thể giống như bây giờ, đem hai người hầu hạ không phải lo lắng gì cả. Cho nên, là anh đã cứu mạng ba người nhà chúng em, em thực lòng cảm kích anh. Anh đối tốt với em, em đều ghi nhớ trong lòng. Nếu anh muốn em, em liền sẽ cùng anh, đến khi nào anh chán, em liền đi.”

Lương Sinh nheo mắt, trong lòng lại chửi ầm lên, nói tóm lại không phải là trả nợ sao!

Hoa Nam nói tình cảm tràn trề, Lương Sinh vẫn vô cùng tức giận, thế nhưng gặp chiêu này của cậu chỉ đành phải tạm thời khóa lại, tiến vào trạng thái ngủ đông.

Cho nên, Lương Sinh trừng Hoa Nam nửa ngày, cuối cùng chỉ hỏi một câu: “Đây là em nói thật lòng?”

Hoa Nam thần nhiên gật đầu.

Lương Sinh dừng một chút, lại hỏi: “Em chịu cùng anh, chính là vì cảm kích?”

Hoa Nam tìm tòi trong chốc lát: “Em còn cảm thấy anh rất lợi hại, đến đánh nhau đều hơn hẳn em, cùng với anh em chịu phục thực sự.”

Lương Sinh thiếu chút nữa phun máu vào mặt cậu.

Anh bị phản nghị, lão tử muốn cậu để ý lão tử một tí, nghe cậu nói trong lòng có tội liền khó đến vậy sao? Trong óc cậu chỗ nào đựng tình cảm vậy, nặn ra một chút cho lão tử được không! Lão tử tự ngược bản thân dài như vậy, không phải là muốn nghe cậu nói một câu không vui làm lão tử vui vẻ sao!

Lương Sinh vô lực khoát tay, cảm giác nếu mình lại hỏi tiếp nói không chừng con chó con này còn nói thêm việc mua mô tô góp vào cho đủ số, vì chút ít tế bào não của cậu ta, anh nên ngừng thì hơn.

Tốt xấu hôm nay anh còn lấy được một cái cam đoan vô thời hạn không phải sao.

Liền như vậy đi giải quyết tâm sự trong lòng, Lương Sinh vẫn cảm giác ngực mình vẫn bị con chó con này đè nặng, cũng hiểu được chiến tranh lạnh mình bắt đầu lại từ mình chấm dứt, ngoài mặt mũi chịu không nổi, vì thế tự tìm lý do: “Cái anh muốn không phải điều này, em về nhà mà nghĩ lại cho kĩ, không rõ thì đi hỏi người khác, nửa tháng sau đến đây nói đáp án chỉ anh. Không biết cũng không sao, anh có thể dạy em đến khi em biết rõ.”

Nói xong liền xoay người rời đi.

Anh trở lại xe, nói với tình nhân: “Hôm nay anh có việc, không ăn cơm được, anh đưa em về trước.”

Tình nhân ngoan ngoãn gật đầu, xuống xe xong liền gửi tặng một nụ hôn gió.

Tài xế quay đầu xe trở về, nhìn kính chiếu hậu nói: “Sênh ca, vừa nãy công ty gọi điện thoại đến, nói lão gia chuẩn bị đầu tháng sau bay đến một chuyến.”

Lương Sênh nhú mày, lập tức bắt đắc dĩ dựa vào ghế, nghĩ nghĩ, nửa tháng này rốt cục có thể bận rộn đến mức không cần ăn thực phẩm rác rưởi lấp bụng.

Lương lão gia năm nay 71 tuổi, cũng là đại ca xã hội đen một thời.

Tuổi trẻ ông từng gia nhập Hội Tam Hợp của Hongkong, sau này gặp chuyện liền trốn chạy, tiếp đó liền chạy khắp Ma Cao, Đài Loan, Đông Nam Á. Đến 30 tuổi phần mộ tổ tiên phun hỏa, phát tích tại Ma Cao nhờ một sòng bạc, liền một lúc cưới 4 bà vợ, kéo dài được 7 cây hương.

Khác với vài đại ca xã hội đen khác vừa buồn bán lời liền rửa sạch, Lương lão gia cảm giác chính mình trời sinh là để làm trong giới xã hội đen, sinh là xã hội đen chết cũng là quỷ xã hội đen, 7 đứa con trai sinh ra cũng bồi dưỡng theo tiêu chuẩn đại ca xã hội đen. Đến tuổi liền cho vài câu làm chỉ đạo, lại cho một khoản tiền để khởi động và vài tiểu đệ làm vốn rồi ném ra ngoài xã hội. Nếu gặp chuyện ông liền chạy đến đưa ra vài đề nghị chuyên nghiệp, nếu không vừa mất liền thay con trai sửa sang lại, mặc kệ phản đối hay đồng ý.

Có thể nói, từ những năm 90 đến nay, ông liền đem con trai thành địa bàn của mình, lâu lâu liền đến triển lãm oai phong, làm cho người ta nhớ kỹ ông mới là đại ca.

Lương Sênh vừa nghe thấy ông đến liền đau đầu, lão già thật đúng là biết chọn ngày: Địa bàn mới trên tay anh tuy rằng đã tiêu hóa được hòm hòm nhưng hai bên vẫn còn trong giai đoạn ma hợp, dễ ra vấn đề nhất. Lão gia nếu nhìn chỗ nào không vừa mắt mà nhúng tay vào thì nồi cháo này liền loạn đến không sửa được nữa.

Anh gọi Tướng Tài đến, dặn anh trước khi bay đến liền giải thích rõ ràng tình huống bên này cho ông, đỡ cho ông tự cho mình rất giỏi liền hại chết con trai.

Tướng Tài bĩu môi lâu lâu bầu chuyện bé như con muỗi cung tới tìm tôi, nên gọi Đặc Trợ mới đúng.

Lương Sênh cười không nói, trong bụng lại sung sướng, lão tử chờ ngày chú giao nhiệm vụ cho anh.

Tiền Tướng Tài khỏi cửa, Lương Sênh lại bận rộn sửa sang địa bàn, đàm phán trước vài vụ làm ăn mẫn cảm, đến ngày lão gia đến, anh tự mình mang theo 5 chiếc xe đến sân bay đón người.

23. Chương 23

Lão gia ăn mặc tựa như mafia Italia vậy, quần âu giày da, đầu đội mũ, đến cả hai bên râu màu muối tiêu cũng được cắt tỉa gọn gàng, mang theo vài người hầu ngẩng đầu bước ra khỏi cửa VIP, nhìn qua tựa như diễn viên Sean Connery đang đi trên thảm đỏ (diễn viên nổi tiếng với vai James Bond).

Lương Sênh đi ra chào hỏi, chỉ trò chuyện vài câu liền dẫn người lên xe, lại hỏi: “Thập Bát Đồng Nhân của cha đâu rồi? Sao mới chỉ thấy hai?”

Bên người lão gia có một đội bảo vệ riêng, đi đâu cũng mang theo, thường duy trì ở con số 18. Tất cả đều là những người dũng mãnh vô địch, tâm ngoan thủ lạt, kỷ luật nghiêm minh, không có nhân tính.

Công phu của Lương Sênh cũng được học từ Thập Bát Đồng Nhân năm xưa, tình trạng bị thảm đến giờ anh nhớ lại vẫn nhin không được chửi thề.

Lão gia đi vào trong xe, cởi mũ ném sang một bên, không để ý nói: “Sắp đến kì nghỉ lễ nên không đặt được cùng nhau, để bọn họ ngày mai bay đến.” Rồi ông lại liếc nhìn Lương Sênh, “Nếu ở địa bàn của cậu mà tôi còn có thể gặp chuyện không may thì tôi lập tức đánh chết cậu, đỡ phải làm mất mặt tôi.”

Lão gia đợi ở Hongkong nửa thế kỷ nhưng khi nói chuyện với người nhà ông vẫn nói tiếng phổ thông lưu lạt. Như ông đã nói, giọng Hongkong mềm mại e uột không thể hiện được khí thế lão đại.

Lương Sênh không để ý, anh cười cười gọi tài xế lái xe, đi thẳng đến biệt thự nghỉ phép chuẩn bị cho riêng ông.

Trên đường, lão gia câu được câu không hỏi tình hình làm ăn cùng với tình hình chính trị, nhắm mắt nghỉ ngơi trong chốc lát, ông đột nhiên nói: “Nghe nói gần nhất cậu tìm đàn ông, còn giống tên tiểu lưu manh hồi xưa? Tiểu lưu manh kia ta còn chưa gặp đâu, bằng không thừa dịp lần này tôi đến cho tôi nhìn một phen?”

Lương Sênh nhìn ông một cái, chỉ cười: “Làm sao, sợ con lại trốn nhà lần nữa à?”

Lão gia hừ nhẹ một tiếng: “Tôi còn sợ thật.”

Lương Sênh đột nhiên nhìn đồng hồ, vừa lúc là thời gian Hoa Nam tan học. Anh trầm mặc trong chốc lát, nhìn chăm chăm lão gia nhẹ giọng hỏi: “Bảo vệ của cha có đến hay không?”

Lão gia không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm anh.

Lương Sênh cao giọng: “Dừng xe! A Hồng lên SUV cùng tôi!”

Tài xế A Hồng lập tức phanh gấp, lớp xe rít lên trên đường. Lương Sênh vừa gọi dừng xe, 4 chiếc xe trước sau cũng lập tức dừng lại. Cả đoàn xe dừng giữa đường cái, ba tài xế lái SUV không cần phân phó liền tự mình đi xuống, mở cửa ra đứng một bên đợi.

Lương Sênh và A Hồng nhảy xuống xe, chọn chiếc xe đi trước nhất, Lương Sênh vừa vào liền gọi: “Mở đèn cảnh sát, đi hết tốc độ!” Nói xong lại lấy di động ra, còn không mở khóa liền thấy chấm xanh của Hoa Nam bắt đầu chuyển động, không đến trong chốc lát, tốc độ lại nhanh hơn lúc trước rất nhiều.

Ngực Lương Sênh chợt lạnh, không dám gọi điện thoại khiến Hoa Nam mất tập trung mà chỉ gọi cho đàn em ở gần đó, gọi bọn họ dẫn người chặn đường, thấy ai đang đuổi người liền cản lại, bắt họ chờ anh đến xử lý. Ra lệnh xong anh lại gọi điện thoại đến công an, thông báo bọn họ tối nay không cần đến khu vực kia.

Lương Sênh lo lắng như vậy không phải là buồn lo vô cớ, đây không phải là lần đầu tiên lão gia làm việc này.

6 năm trước, Lương lão tam bao vũ nữ ở Macao, không biết vì sao lại cho rằng là tình yêu đích thực, quyết tâm đăng kí kết hôn. Lão gia nghe tin liền nói, đem người mời đến chỗ tôi xem xem.

Kết quả là mời người đến, bác sĩ cũng đến theo. Người phụ nữ trên mặt bị quần vải thưa, cả người đều là máu, nghe nói gan bị vỡ. Vừa hỏi, nói là Thập Bát Đồng Nhân vừa xuất hiện cô ta liền chạy trốn, trong lúc hoảng sợ liền lao vào đầu xe.

Lão gia chắc chắn cảm khái vài tiếng, hỏi rằng tôi đáng sợ lắm sao, rồi mới đưa người vào bệnh viện chữa chạy, lại viết một tấm séc với rất nhiều số không cho cô, nói cô theo con trai tôi đã lâu, tôi cũng không thể bạc đãi cô, chúng ta mua bán không thành thì vẫn còn nhân nghĩa.

Sau lần ấy cô bị dọa sợ, Lương lão Tam cãi lộn một trận với lão gia, mỗi ngày lại đến bệnh viện chăm sóc. Chỉ là cô ta nhìn thấy anh liền như lên cơn động kinh, tình yêu đích thực liền biến thành bệnh thần kinh.

Cho nên, Lương Sênh không phải sợ lão gia gặp mặt, mà là sợ lúc Thập Bát Đồng Nhân mời người ta liền giở trò xấu.

Anh cúp máy, hai mắt lại nhìn chăm chăm bản đồ, tính toán Hoa Nam có thể trốn đi đâu, anh lại nên chờ chỗ nào. Nhưng mà lại không thể tập trung được, trong đầu chỉ chực hiện lên hình ảnh Hoa Nam máu chảy đầm đìa, bàn tay cầm điện thoại run rẩy.

Lương Sênh vung nắm đấm, đấm mạnh vào thành xe SUV, rầm một tiếng, anh lắc lắc bàn tay, một lần nữa lại nhìn vào chấm xanh trên màn hình.

Cơn đau truyền từ bàn tay khiến anh hơi bình tĩnh lại, Lương Sênh nhìn bản đồ chăm chăm, một bên yên lặng nói, con chó con đười ươi làm lão tử mất mặt, em dám đâm vào đầu xe lão tử nhất định sẽ cho móng em đâm vào thất lũng!

Hoa Nam cất chìa khóa, cúi đầu vội vã đi về phía mình đỗ xe.

Tối hôm qua cậu nằm mơ, nội dung không cần nói cũng đoán được, Lương Sênh đề lên người cậu vừa chuyển động vừa hỏi, đáp án anh muốn đâu rồi?

Hoa Nam vừa lắc đầu liền tỉnh lại, sau đó đến sáng vẫn không ngủ ngon được.

Giấc ngủ không đủ cộng thêm dục cầu bất mãn, Hoa Nam cảm giác cả ngày mình đều không làm gì được, bị đầu bếp phó cầm con chồn đánh vài cái. Cậu cảm giác rất mất mặt cho nên vừa tan học liền chạy đi.

Đã vào thu, trời tối càng ngày càng sớm, lúc Hoa Nam đi ra thái dương đã sắp xuống núi. Cậu vội vàng đi vào trong ngõ, đột nhiên cảm giác sau lưng phát lạnh, giống như có người đang theo dõi mình.

Hoa Nam bước chậm lại, ngẩng đầu chậm rãi nhìn xung quanh.

Xung quanh im ắng, không có lấy một bóng người.

Chỉ cần rẽ ở phía trước là cậu có thể đến chỗ gửi xe máy, Hoa Nam không muốn gây chuyện, thăm nghĩ không quan tâm, chỉ cần nhanh chóng chạy xe rời đi là được. Vì thế thuận tay chỉnh lại quần áo, cầm mũ bảo hiểm sang tay phải, rảo bước về phía trước.

Đi đến trước cửa, Hoa Nam liền nhìn qua song sắt. Ai ngờ vừa nhìn liền thấy ngực tê rần: Chiếc mô tô bảo bối của cậu còn đặt ở chỗ cũ, nhưng phía sau đã bị ai đó dỡ xuống ném sang một bên, thân xe cũng bị cào xước thê thảm, ghế da bị cạo ra, lộ ra lớp đệm mút bên trong.

Hoa Nam xuýt xoa, vừa muốn mở cửa đi vào liền thấy một thanh niên mặc bộ đồ vận động chạy đến. Tay phải người nọ để bên cạnh như là giữ gì đó, đi đến cách Hoa Nam chừng 1 — 2 bước liền nâng vai phải!

Hoa Nam theo bản năng giữ lan can ngã người ra sau, dùng sức ném mũ bảo hiểm vào người nọ. Người kia bị đập trúng nhưng dường như không có cảm giác, thanh gỗ như trước mang theo tiếng gió, nhắm thẳng vào mặt cậu!

24. Chương 24

Dù Hoa Nam tránh được mau nhưng vẫn chậm một bước, nửa mặt bên phải của cậu bị cạnh bên của thanh gỗ đập trúng, tai ù lên, mắt phải đau xót không nhìn rõ, mắt trái cũng chảy nước mắt.

Hai mắt cậu nhắm lệ theo bản năng dùng sức chống trả, cậu nhảy lên một bước, dùng mũ bảo hiểm một lần nữa đập vào người nọ, đập trúng cũng không dám đánh tới, ném mũ đi, híp mắt bò theo tường sắt tìm một lối rẽ khác chạy đi.

Chỉ chạy trong chốc lát, tiếng bước chân phía sau càng lúc càng nhiều, một người xông lên đập vào sau gối cậu, Hoa Nam lao đảo vài bước, lại cẩn rằng tiếp tục chạy, không được vài bước liền có một người đuổi theo, lướt qua người nện cho cậu một đấm vào bụng.

Hoa Nam và Lương Sênh từng luyện chiêu này, theo bản năng cậu ôm lấy cánh tay người đẩy, dùng sức ném người nọ ra sau để ngăn cản những người khác vài giây, bản thân chạy vào ngõ nhỏ.

Tiếng bước chân sau lưng quả nhiên chậm lại, nhưng không được bao lâu lại bắt đầu rầm rầm đuổi theo, họ cũng không sốt ruột đề lại cậu mà cách một lát lại có một người đuổi lên đánh cậu một cú, tất cả đều là vào mặt, vào bụng.

Ban đầu Hoa Nam chỉ biết dựa vào bản năng chạy nhanh về phía trước, nhưng sau khi ăn phải mấy đấm, đầu óc cậu lại dần dần tỉnh táo. Cậu cẩn rằng, những người này chắc chắn là đang chơi mèo vờn chuột với cậu! Trước tiên đánh cho cậu đầy mặt máu me để người khó nhận ra cũng không dám can vào, lại buộc cậu chạy phía trước, bọn họ từng người một đuổi đánh, chỉ cần đánh cho cậu một chết liền xong!

Mặc dù nghĩ vậy nhưng cậu cũng không dám mạo hiểm dừng lại nói mình không chạy nữa, các người muốn làm gì thì làm, chỉ phải chịu đựng đau đớn tiếp tục chạy.

Phía trước là một dãy nhà trệt mái ngói, Hoa Nam trước đây không ít lần nhảy nhót chỗ này, giờ nhìn thấy không khác gì gặp lại người thân, lập tức ra sức chạy nhanh vài bước, hai tay chống mái hiên trèo lên.

Hoa Nam chạy như điên qua các mái nhà, những người khác chỉ có thể chạy theo sau.

Nhưng chạy trên nóc nhà cần phải có kỹ thuật, cần biết đặt chân đúng chỗ, không thì bước nhảm chỉ có thể rơi xuống chạy lại. Đám người Đồng Nhân chỉ chơi đùa dã chiến trên đường phố, chưa chơi super maria bao giờ. Bọn họ cố hết sức chạy theo, không còn tâm sức đâu mà đánh lén, ai nấy trong lòng đều tức giận, chỉ ngóng trông nhanh chóng chạy hết chỗ này, đến khi tìm được chỗ vững vàng, lại bắt được liền đánh cho dập mặt.

Hoa Nam cũng vội, mắt thấy sắp chạy hết dãy nhà này, phía trước là một đoạn đường chính, trên đường xe đến xe đi, nói không chừng liền có một chiếc xe chỉ đợi cậu nhảy xuống liền đâm vào mình. Dù cho không có, người phía sau đuổi theo cũng có thể dễ dàng vây lấy cậu lại đánh cho một trận.

Nhưng là xung quanh không có chướng ngại vật có thể giúp cậu đuổi được kẻ địch, không có biện pháp khác, cậu chỉ có thể chạy mau vài bước, cẩn thận nhảy xuống, chạy tới con đường đối diện.

Biết lão đại nhà mình gấp đến mức muốn phun lửa, A Hồng vẫn cứ lái SUV như lái chiến hạm trên biển, phối hợp với đèn cảnh sát xanh đỏ trên đầu, chiếc xe thét gào vượt mọi chông gai, xông qua vài chiếc đèn đỏ, lại quẹt vài chiếc xe con, tiếng phanh xe rít gào trên đường, tất cả đều phải rẽ sóng dạt đi.

Lương Sênh chỉ để ý chấm xanh trên màn hình, chấm xanh lựa chọn một lối rẽ, anh liền vạch ra kế hoạch trong đầu, đợi đến khi bọn họ cách tiệm cơm chưa đến 5 phút chạy xe, Lương Sênh đã có thể xác định được địa điểm hai người gặp mặt, hướng dẫn chi tiết cho A Hồng.

A Hồng nghe theo, nhanh chóng bật nhan chuyển hướng về phía bên phải.

Ai ngờ lúc này chấm xanh lại đột nhiên giống như mọc cánh, lướt qua vô số nóc nhà, chạy thẳng về đường chính, Lương Sênh vội vã rống to: “Quay lại! Đi thẳng!”

May mắn trình độ của A Hồng không kém, anh nhanh chóng vòng xe lại, đạp ga trở về đường chính, tiếp tục phóng lên phía trước.

Lương Sênh vừa lao xuống xe liền thấy một bóng đen nghiêng ngả lao đảo nhảy xuống, sau một trận run rẩy lại tiếp tục chạy vào giữa đường.

Lương Sênh lúc này bị dọa ra mồ hôi lạnh, anh vội vã chạy đi ôm lấy eo người kia, lạnh lùng nói: “Hoa Nam! Em muốn chết sao!”

Hoa Nam còn chưa nhận ra, theo bản năng nâng khuỷu tay, Lương Sênh chặn lại, cả giận nói: “Đến lão tử cũng không nhận ra sao!”

Còn muốn mắng tiếp thì đám cũng Đồng Nhân đuổi theo đến đây, Lương Sênh lập tức che Hoa Nam sau người, lạnh lùng nhìn mấy người kia: “Tất cả dừng nhúc nhích!”

Vài người nhìn thoáng qua nhau, làm bộ muốn tiến lên, Lương Sênh cười lạnh: “Ai muốn đánh nhau, lão tử phụng bồi!”

Trong đó có một người nhận ra Lương Sênh, tiến lên một bước nói: “Ngũ thiếu gia.”

Lương Sênh nhả mặt gật gật đầu: “Tôi sẽ dẫn người đi gặp lão gia, các người có thể rút!”

Khi nói chuyện, vào anh em ở xung quanh đang tìm người đã được A Hồng gọi đến, từng chiếc xe tải dừng lại, xếp thành hình cung bao vây lấy mọi người, lẳng lẳng chờ đợi mệnh lệnh của Lương Sênh.

Người chào hỏi nọ nhú mày, xoay người ẩn lố tai thấp giọng nói vài câu, một lát sau, ba chiếc SUV cũng lẳng yên chạy đến ngoài vòng cung.

Lương Sênh nở nụ cười: “Hừ, không tệ, 16 tráng sĩ Lang Nha Sơn.”

Anh lấy điện thoại ra gọi cho lão gia, mở loa ngoài, ngữ khí nhẹ nhàng: “Chúng con đang chơi đuổi bắt trên đường này, người của con lát nữa sẽ mang súng đến. Ngài cảm giác mấy mạng người thì đủ?”

Bên kia trầm mặc trong chót lát, rành mạch nói: “Giải tán đi.”

Mấy người vâng lệnh, lùi ra sau vài bước, nhanh chóng lên xe rời đi.

Lương Sinh thở phào một cái, xoay người nhìn Hoa Nam, anh sờ trán cậu: “Bọn họ còn đánh em chỗ nào?”

Hoa Nam oán hận: “Bọn họ đập mô tô của em!”

Tay Lương Sinh cứng lại, sau đó anh kéo mạnh cậu vào lòng, kéo cậu ngửa đầu lên, hung hăng hôn cậu.

Dù cho trước mặt nhiều người như vậy, lão tử vẫn phải làm!

Lương Sinh nghĩ.

Không thì lão tử liền trực tiếp đánh chết người này.

25. Chương 25

Lương Sinh hung hăng hôn Hoa Nam, trên mặt cậu vừa có máu lại mồ hôi, hương vị trong miệng vừa mặn lại vừa đắng, nhưng anh cảm giác lại tuyệt vời hơn tất cả mọi hương vị mình từng biết.

Em còn sống, còn ở bên cạnh anh, Lương Sinh nghĩ, may mắn lần này anh đến kịp.

Trong lòng nghĩ như vậy, trên người liền có chút chột dạ, ngoài miệng anh lại cắn Hoa Nam hung ác hơn.

Từng chiếc xe tải một nối đuôi nhau rời đi, Lương Sinh lại ôm Hoa Nam một lúc lâu mới kéo người vào trong xe ngồi, mở đèn trong xe, cầm túi cứu thương bên trong, dùng khăn sạch lau mặt cậu sạch sẽ.

Trên mặt Hoa Nam có rất nhiều vết thương, trừ hai quả trứng gà trên trán do miếng gỗ đập phải thì hai má, khóe miệng đều tím bầm. Có lẽ vài người trên tay còn được gắn móng vuốt, rất nhiều vết thương đều giống như bị rạch.

Lương Sinh mím môi không nói lời nào, yên lặng lau mặt cậu sạch sẽ, dùng băng cứu thương dán miệng vết thương, kiểm tra mắt, khớp xương, cuối cùng vén áo cậu, nhẹ nhàng xoa ấn vùng bụng.

Hoa Nam nhe răng pha trò: “Em không sao đâu Sinh ca, đây đều là vết thương ngoài da, xương cốt và nội tạng không có vấn đề gì cả! Em đánh nhau đâu phải lần đầu, biết có thể bị thương ra sao, chỗ nào không nên đụng vào, em thật sự không sao cả. So với...” Nhìn sắc mặt của Lương Sinh, cậu nuốt hai chữ mô tô của mình xuống bụng. Muốn hỏi một chút những người kia là ai, lại cảm giác nếu bọn họ nhắm vào mình, Lương Sinh bị nhắc nhở chắc chắn sẽ đánh cho mình một trận, nếu nhắm vào Lương Sinh, lúc này mà hỏi anh, mặt mũi anh lại không được.

Hoa Nam không biết nên nói cái gì, đành phải ngậm miệng.

Lương Sinh mặc kệ cậu, lại bình tĩnh kiểm tra một lần nữa, sau khi chắc chắn trên người cậu chỉ là vết thương ngoài da anh mới kéo cậu vào lòng, ôm cậu không nói lời nào.

Một lúc sau Hoa Nam mới do dự ôm lại eo anh.

Hai người bọn họ bình thường không ôm như vậy, có cảm giác liền làm, làm xong liền sách vai nằm, hút thuốc trò chuyện, cho nên Hoa Nam còn chưa quen được với tư thế này.

Một lát sau, Hoa Nam lại thử thăm dò an ủi anh: “Anh đừng giận, em thực sự không sao. Chỉ...”

“Chỉ có cái mô tô kia của em, bị đập đúng không?” Lương Sinh mở miệng, giọng nói rất thấp, nghe kỹ mới thấy được hơi run run.

“Mô tô không có anh lại mua cho em một chiếc giống nhau như đúc, chỉ cần em muốn, 10 chiếc 20 chiếc tùy em. Nhưng nếu em xảy ra chuyện, ai trả lại anh giống như đúc? Em cho rằng anh nói mang súng đến là giả

sao? Nếu vừa nãy lão tử không tìm được em liền chuẩn bị đến cửa liều mạng với cha anh em biết không! Mô tô tính cái gì!”

Anh đập mạnh vào cửa xe.

Hoa Nam sững sốt trong chốc lát, rồi ôm chặt lấy anh hơn.

Lương Sênh ôm chặt người vào trong ngực, cúi đầu cắn vai cậu, ngực run rẩy.

Lão tử nhận. Anh nghĩ.

Lương Sênh nhìn về phía tiểu lưu manh lúc này chỉ còn lại hình bóng mờ mịt, anh cười khỏ, đưa tặng một nụ hôn, bái bai ngài, lão tử sắp sửa nhảy vào một hố mới chôn mình đây.

Sau một lúc lâu, Hoa Nam liếc nhìn ngoài cửa sổ: “Sênh ca, đây không phải là đường về biệt thự.”

Lương Sênh gật đầu: “Đúng, không phải.” Anh giữ chặt tay Hoa Nam, hai bàn tay đan vào nhau, “Lão tử muốn dẫn em đi gặp người nhà.”

Lương lão gia coi Tào Tháo là thần tượng của mình, cả đời cũng tận lực tận sức đắp nặn bản thân thành một đấng anh hùng nho nhã mà lại bị ỉm không biết xấu hổ, thể hiện ra bên ngoài chính là nơi ở có rừng trúc có ao hồ, ngày ngày làm bạn với trà đạo.

Khi con trai ông đan tay đi vào cùng một kẻ mặt mũi bầm dập, ông đang pha trà. Ông ngẩng đầu nhìn vị trí dính lấy nhau của hai người, trong lòng lập tức nhảy lên một chuỗi từ thô tục: Mẹ! Đ! Sh! F!

Trên mặt lại nở một nụ cười hiền lành: “A, đã đến rồi hả? Aish, đây là làm sao vậy? Trên đường gặp chuyện gì thế này?” Lại không đợi Lương Sênh nói chuyện ông đã nhiệt tình gọi hai người, “Đến đến đến, mau ngồi xuống! Trên đường khá không? Lão mới pha ấm trà ô long, cùng lão nếm thử.”

Lương Sênh nhìn ông không tỏ vẻ gì, kéo Hoa Nam ngồi xuống, hai tay người vẫn nắm chặt.

Lão gia cẩn thận chăm chú nhìn người đã bị đánh không còn mặt người, nhìn ánh mắt sưng đến mức biến hình mang theo chút mờ mịt hoảng hốt, trong bụng lại chửi thô tục mấy lượt nữa, mẹ nó lão tử làm to chuyện như vậy là muốn hai chúng bay tách ra, sao mi có thể rộng lượng đến vậy hả! Vừa mới bị tấn một trận đã đến gặp lão tử, mi cho rằng lão tử họ Khâu hay họ Nguyệt?

Trên tay lại nhanh nhẹn rót nước pha trà, đổ đi nước lần đầu tiên, pha nước thứ hai, bưng hai chén trà đổ ra trước mặt hai người.

Lương Sênh khoát tay cản lại: “Con không đến uống trà. Giới thiệu với cha một chút, đây là nhà con. Chuyện hôm nay, xem như ngài là cha con nên thôi. Lần sau ngài còn dám động đến, con mà điên lên cũng không dễ đối phó đâu.”

Mí mắt lão gia nhảy dựng, ông thổi thổi nước trà, chậm rãi uống một ngụm, mãi sau mới nói: “Trà ngon.” Lại liếc mắt nhìn Lương Sênh: “Cậu chắc?”

Lương Sênh dừng một chút mới nói: “Nói thẳng cho ngài biết đi, đợi đến sau này con 80, 90 tuổi trên người không còn chỗ nào cứng rắn con còn muốn ngủ với người này, chờ cả hai chúng con chết, tro cốt cũng phải trộn vào với nhau.”

Hoa Nam bắt an xoay người.

Lão gia giao hoát chỉ chỉ Hoa Nam: “Tôi xem đứa nhỏ này hình như có ý tưởng khác, có phải là từ một phía cậu không?”

Lương Sênh hếch cằm: “Cha đừng quản.”

Lão gia không nói gì, cụp mắt uống trà.

Lương Sênh cứ thế ngồi đợi bên cạnh, thỉnh thoảng lại nắm chặt tay Hoa Nam lấy làm an ủi cậu an tâm chỗ nóng vội.

Lão gia uống hai chén trà, cho người thu dọn, rồi mới ôn hòa nói chuyện với Hoa Nam: “Vết thương trên mặt cậu vẫn là nên sớm xử lý thì tốt hơn, bác sĩ riêng của lão ở bên cạnh, nếu tiện thì đi băng bó trước?”

Hoa Nam nhìn Lương Sinh, Lương Sinh buông tay cậu ra, gật đầu: “Đi thôi, lát nữa anh tìm em.”

Lão gia lấy ra hộp thuốc lá, cầm ra hai điếu xì gà, đưa một điếu cho Lương Sinh.

Lương Sinh nhướn mày, cầm lấy hút một hơi: “Nói đi, cha muốn dạy bảo gì con?”

Lão gia đập nhẹ vào gáy anh: “Mẹ, đừng có được voi đòi tiên, cậu là cha hay tôi là cha hả?”

Lương Sinh đứng dậy đến bên cửa sổ: “Cha vừa đến địa bàn của con, đem người của con đánh một trận, cha còn muốn con diễn vở phụ tử tử hiếu? Năm đó cha biết con chơi đàn ông cũng đâu phản ứng lớn như bây giờ? Con chó con nhà con làm gì chọc giận đến cha?”

Lão gia hút mấy hơi, híp mắt: “Ai quan tâm mẹ gì cậu chơi đàn ông, chỉ cần cậu không thật lòng, cậu chơi đàn ông hay đàn gì tôi cũng không quan tâm. Nhưng chỉ cần thật thì không bàn nữa. Tôi hỏi cậu, về sau cậu định làm gì với người ta? Khóa trong phòng hay mang ra làm cấp phó?”

Lương Sinh hút xì gà, không trả lời.

Lão gia tiếp tục nói: “Sắp đến nhiệm kỳ mới, các phe phái đều đang tranh ghế, cái tên cậu đi cùng tuy rằng lý lịch và thành tích đều đủ để đi lên, nhưng hần ta quá sắc bén, rất nhiều người không muốn hần lên. Cậu thay hần làm quá nhiều việc xấu, cậu thử hỏi liệu người ta có thật cậu trước không? May mà sáu anh em của cậu có chút tiền đồ, nhìn mặt mũi bọn họ, người khác cũng không dám quá làm càn, tôi muốn giữ mạng nhỏ của cậu không khó. Nhưng là người khác về sau nếu dùng thằng nhóc kia uy hiếp cậu, cậu định làm như thế nào? Vì thằng nhóc đó mà cái gì cũng làm? Nếu vậy tôi cũng không giữ cậu được, hai người sớm hóa thành bướm bướm đi thôi.”

Lão gia dựa vào ghế vờn eo: “Dù cho hai người các cậu qua được đoạn ngày này, thằng nhóc đó vẫn là đàn ông, còn là thằng đàn ông từng làm đàn em của đàn em cậu, nó có thể chịu đựng việc bị cậu nuôi mãi? Nhìn địa vị của cậu, nó có thể không động tâm sao? Dù có không động tâm, người khác chẳng lẽ sẽ không lấy nó làm cái cớ sao? Nếu có chuyện ấy xảy ra, cậu có dám đem nó trừ khử không? Tôi vừa nghe nói cậu thu được người như tiểu lưu manh hồi xưa liền biết cậu chắc chắn sẽ hỏng, vốn định thừa dịp cậu chưa kịp nhận ra tôi giúp cậu dọn dẹp, không nghĩ tới vẫn chậm một bước.”

Lương Sinh nhìn ông một cái.

Lão gia gật đầu: “Đúng vậy, chính là cậu Tướng Tài đặc lực của cậu, tôi tra tấn cậu ta một trận, thừa dịp nằm viện liền hack laptop.”

Lương Sinh nhin không được mắng: “Lão khốn nạn!”

Lão gia vui vẻ: “Cậu mới gặp tôi ngày một ngày hai chắc?” Lại thở dài một hơi, ông lắc đầu, “Nếu cậu nói muốn giữ mạng của thằng nhóc kia tôi liền mặc kệ, ta sẽ không động. Tôi đã nói rõ với cậu rồi, nếu cậu còn muốn chơi đùa tìm cảm giác khác lạ, tôi không cản, nhưng nhớ rõ để lại đường lui cho mình, đừng thật sự ném cả mạng vào trong đấy.”

Lương Sinh hút xì gà, chậm rãi phun ra khói trắng, anh quay đầu nhìn ông nghiêm mặc nói: “Người mà con nhìn trúng con biết rõ, cậu ấy không phải người như cha nói, cậu ấy cũng có năng lực của mình. Con đã nhận liền sẽ không hối hận, con vui vẻ làm, chỉ cần cha không xen vào, về sau xảy ra chuyện gì con đều nhận.”

Nói xong, anh dụi tắt xì gà, đi ra ngoài không thèm quay đầu nhìn lại.

26. Chương 26

Lương Sinh đi ra khỏi phòng của lão gia quá nhanh, Hoa Nam còn chưa băng bó xong. Bác sĩ đang chậm rãi làm hết nhiệm vụ của mình, Lương Sinh tựa vào cửa chờ, Hoa Nam thấy anh đến đây liền xuyên qua vải thưa và vết thương nhe răng cười.

Lương Sênh cũng cười lại, lão gia nói tính cái gì, dù cho trời có sập xuống con chó con nhà anh thấy anh vẫn cứ nhe răng vui vẻ.

Nghĩ nghĩ liền lại gần, đứng dán bên người Hoa Nam, lúc có lúc không xoa bóp đầu tóc cậu.

Bác sĩ băng bó xong, theo lệ thường dặn dò vài vấn đề cần chú ý rồi tiễn khách. Lương Sênh kéo Hoa Nam lên xe, lại kéo người vào trong ngực: “Để lão tử ôm một lát.”

Hoa Nam cười cho anh ôm, phía sau lưng còn hơi cứng ngắc.

Lương Sênh cười: “Bị dọa?” Tạm dừng một lát anh mới nói, “Anh nói với ông ta là thật sự, ngay từ đầu lão tử đã tính toán sống cả đời với em, nhưng lúc ấy không nghĩ là sống cả đời với một mình anh.”

“Nghĩ như vậy là vì anh rối rắm. Lúc trước lạnh lùng với em, tìm người khác làm này làm nọ cũng là vì nhất thời không suy nghĩ cẩn thận, về sau anh sẽ không thế nữa. Về sau chỗ này,” Anh kéo tay Hoa Nam, đặt trước ngực, “——Và chỗ này,” Lại chuyển xuống phía dưới, “——Đều là của mình em. Vì xã giao, những người bên ngoài không thể bỏ xuống, nhưng anh cam đoan, về sau sẽ không lên giường của người khác nữa.”

Anh vỗ vỗ mông Hoa Nam: “Em không cần lo lắng gì hết, anh làm như vậy vì anh thích, không cần em nhất thiết phải đáp lại gì cho anh. Anh tự làm của anh, em coi như không biết, chờ đến khi em thực sự muốn cùng với anh cả đời lại nói với anh.”

Hoa Nam bất an đổi tư thế, lại cách một lúc mới cân nhắc mở miệng: “Sênh ca, trước đây em chưa từng có mối tình nào cả, tình yêu gì đó em thực sự không hiện. Trong lòng em hình như có gì đó, nhưng em không dám chắc, em sợ lúc này em nói gì đó, về sau lại thấy không phải, như thế rất không được. Anh cho em thêm thời gian để em suy nghĩ, chờ em suy nghĩ xong sẽ cho anh một câu trả lời chắc chắn.”

Lương Sênh cười nheo mông cậu: “Được rồi, em cứ từ từ mà nghĩ. Lão tử còn có cả đời với em cơ mà, chút thời gian ấy có là gì?”

Hoa Nam gật đầu, một lúc lâu sau mới nhỏ giọng thì thầm vào tai anh: “Sênh ca anh đừng chơi mông em, em ngại lắm lắm, cứng rồi.”

Lương Sênh bật cười, lại đùa dai đem bàn tay vói vào trong quần cậu nheo mắt mấy cái mới làm bộ như không có việc gì rút về, ôm cậu bình tĩnh như Liễu Hạ Huệ.

Trở lại biệt thự, Lương Sênh kéo người vào phòng tắm cởi hết, tự nhận giúp cậu tắm rửa, một tay giơ vòi hoa sen, một tay tay đi tới đi lui trên người Hoa Nam, nơi chăm chút nhất vẫn là xung quanh mấy nốt nhạc anh yêu thích.

Tiểu Hoa không phụ sự kì vọng đứng nghiêm chào hỏi. Lương Sênh lại vờ như không phát hiện, tắm rửa sạch sẽ còn thuận tay coi Tiểu Hoa như móc treo phơi khăn mặt lên đấy, vỗ vỗ vai cậu bảo đừng nhúc nhích, rồi mới xoay người ra ngoài lấy thuốc.

Đến khi anh trở về, Hoa Nam còn buồn bực đứng yên tại chỗ, Hoa Nam vẫn ở nguyên tại chỗ thành một góc 750.

Lương Sênh vui vẻ, vỗ đầu cậu khen ngợi: “Ngoan!” Sau đó vẫn không để ý đến khăn mặt, chỉ nhếch môi thay cậu phun thuốc.

Hoa Nam nhìn anh, dấu môi nhỏ giọng than thở: “Xem như anh đã phạt rồi, về sau cũng không thể lòi ra nữa!”

Lương Sênh hỏi lại, Hoa Nam một lần nữa giải thích: “Hôm nay anh mang nhiều người đến cứu em như vậy, còn gấp gáp vô cùng, em chỉ bị thương ngoài da không có vấn đề gì cả, nhưng về sau anh còn phải thu dọn rất nhiều việc. Em phải cho anh tìm cân bằng, để anh thoải mái hơn.”

Tim Lương Sênh tựa như bị chó con cào một cái, vừa chua lại vừa ngứa, anh nhanh chóng phun xong thuốc, cất khăn mặt rồi kéo người về phòng ngủ, ném lên giường kéo dạng hai chân.

Hoa Nam nằm chình ịch trên giường, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn anh: “Gần 2 tháng không làm, đi vào sẽ hơi khó một chút.”

Lương Sinh cười: “Lão tử không cảm thú đến vậy, hôm nay anh phục vụ em một lần.”

Nói xong cúi người xuống, thổi một hơi vào Tiểu Hoa, trong bụng còn ra vẻ phát biểu tuyên ngôn: Đây là một bước nhỏ của quan hệ giữa hai chúng ta, nhưng đây là bước lớn nhất trong tình cảm của riêng lão tử.

Nhưng con chó con này không cần phải biết.

Lương Sinh há miệng ngậm Tiểu Hoa vào miệng.

Hoa Nam lập tức run rẩy cất cao tiếng hát.

Anh lại phun ra nuốt vào vài lần, đầu lưỡi dùng sức liếm Tiểu Hoa.

Hoa Nam quát to một tiếng, đẩy mạnh Lương Sinh ra.

Tiểu Hoa đập vào bụng Hoa Nam, một mũi tên màu trắng bắn ra thành hình vòng cung, nhắm ngay mặt Hoa Nam, liên tục vài cái liền.

Lương Sinh sửng sốt, sau đó nhanh chóng rút mấy tờ khăn giấy lau mặt cho cậu, tránh cho mấy thứ kia chảy vào miệng vết thương, vừa lau anh còn nhin không được cười: “Hai tháng không thấy sao đã bị bệnh sớm tiết thể này?”

Hoa Nam mệt mỏi liếc mắt nhìn anh: “Em ăn chay những hai tháng rồi, vậy mà anh vừa đến liền kích thích như thế, sao em chịu được.” Đến khi dần lấy lại sức cậu mới nói tiếp, “Anh để em nghỉ một lát, mệt quá.”

Lương Sinh cười, lấy khăn ướt lau cho cậu một lần, lại bôi thuốc, hôn hôn lên mí mắt cậu: “Hôm nay cứ vậy đã. Nghỉ ngơi cho tốt, chờ em có tinh thần anh lại làm tiếp.”

Nói xong anh nằm xuống kê bên cậu, đắp chăn cho hai người, lại đem một cánh tay ôm lấy cậu thành tư thế úp thìa (spoon): “Ngủ đi, đừng lộn xộn, hai chúng ta còn phải nằm thế này cả đời cơ mà, em phải tập quen dần vào.”

Từ nay về sau Lương Sinh liền cấm rẽ tại biệt thự. Mỗi ngày dù cho muộn đến mấy, bận đến mấy anh vẫn sẽ trở về, rón ra rón rén lên giường, lại kéo Hoa Nam cùng úp thìa ngủ, buổi sáng mới kéo cậu hoạt động thể thao, trước khi rời khỏi cửa nhất định kéo đầu cậu hôm một cái.

Hoa Nam cảm giác như vậy rất tốt, về phần tốt chỗ nào, cậu còn cần phải suy nghĩ.

27. Chương 27

Qua gần 1 tuần, vết sưng trên mặt Hoa Nam đã xẹp xuống gần hết, vết xước cũng đã kết vảy, nhưng cả người vẫn tím bầm. Bởi vì sức lực khác nhau, thời gian khôi phục cũng khác nhau, điều này khiến cho trên mặt cậu đủ loại màu sắc.

Hoa Nam nhìn gương mình rõ không thôi, than thở bỏ qua cơ hội này liền sẽ mất hẳn, cần phải nhanh chóng lên lịch đi thăm hai tai họa nhà mình mà khoe ra vết thương.

Lương Sinh nghe chưa nói cái gì, đáp ứng lời mời giúp cậu ngậm ra hai vết đỏ giả vờ làm vết thương, vỗ vỗ đầu cậu dặn đừng đùa quá trớn rồi mặc kệ cậu muốn làm gì thì làm.

Hoa Nam lại vẫn cảm giác như vậy không đủ, trước khi đi lại chạy vào toilet, đánh kem đánh răng vào khóe miệng, dùng keo xịt xịt vào mắt, cuối cùng còn phun thuốc giảm đau sức nức như phun nước hoa.

Trang điểm xong, mặt cậu giống như củ khoai lang, khóe miệng nổi mẩn, hai mắt đỏ bừng, cả người đều là vị thuốc, nhìn thê thảm vô cùng.

Hoa Nam rất hài lòng với hình tượng này, soi gương chớp mắt, cười mô tô mới mà Lương Sinh mua cho ra cửa.

Ai ngờ vừa đến bệnh viện tâm thần, bác sĩ chủ nhiệm của cha cậu liền khách khách khí khí mời cậu đi ra ngoài. Nói là đang làm tâm lý trị liệu cho cụ, cần phải tránh mọi kích thích tâm lý từ bên ngoài, nói rằng khuôn mặt của cậu rất kích thích, sợ sẽ xảy ra ảnh hưởng gì đó không thể đánh giá được, kiểm cũi ba năm thiêu một giờ.

Hoa Nam vừa mới lên chiến trường đã bắt lợi, chỉ phải chuyển sang trung tâm cai nghiện.

Trung tâm cai nghiện Lương Sênh tìm cho em cậu là của tư nhân, bên trong phần lớn là những cậu công tử nhà giàu trượt chân sa ngã, trang trí không khác gì viện an dưỡng, sau phòng ở có một khoảng sân rộng, phòng nghỉ chung còn có đàn dương cầm, giá sách, sofa.

Vì Hoa Nam lần đầu tiên đến nên nhân viên phải dẫn cậu đến phòng, vừa đi vừa giới thiệu tình huống. Hoa Nam ngoài miệng hừ hừ ha ha cùng, trong bụng lại mắng thầm: Tên chết tiệt này sống được quá thoải mái! Lão tử biết thế liền không xin Lương Sênh! Lão tử nên ném mày vào cùng một đồng người mới đúng!

Cậu mắng thầm từ cổng lớn đến cửa phòng ngủ, Hoa Nam vẫn cảm thấy không đủ, gã nhìn mặt miễn cưỡng cảm ơn nhân viên, đẩy cửa vào, liền thấy được thằng em nhà mình ăn mặc ngay ngắn chỉnh tề, hai tay ôm đầu gối cuộn tròn trong sofa, nghiêng đầu, im lặng nghe người ta đọc sách.

Người đọc sách ước chừng 20 tuổi, mặc áo caro quần bò, nhìn như thể học sinh. Đọc xong một đoạn lại nâng tay sờ tóc thằng em cậu, trong mắt hiền lành có thể vắt ra được sữa bò.

Hoa Nam nhìn không được khụ khụ mấy cái.

Cậu rất tức giận, tức giận đến mức hận không thể lập tức phun lửa thiêu cháy hai thằng oắt này.

Mẹ nó lão tử bán mông cứu mày mà mày còn ở đây dễ chịu tới mức sấm được cả tình nhân?

Càng nghĩ càng giận, cậu lại hừ một tiếng, mang theo sát khí vọt vào phòng ngủ, dựa người vào giá sách không nói lời nào.

Đáng tiếc trên mặt cậu có quá nhiều màu sắc, tuy rằng vẻ mặt dữ tợn nhưng cũng chỉ làm cho củ khoai lang thêm chút màu mè mà thôi.

Hai người ngồi trên sofa vội vã đứng dậy, thằng em cậu có lẽ là vì vẫn thường xuyên dùng thuốc nên phản ứng và động tác đều có chút chậm. Cậu chậm rãi đứng dậy, hai mắt mờ mịt nhìn Hoa Nam, sau đó nước mắt chậm rãi trào ra: “Đại ca...”

Nước mắt cậu ngược lại không chảy chậm, chỉ vài giây khuôn mặt liền giàn dụa nước mắt, lại giang tay, dùng một động tác quay chậm nhào vào Hoa Nam: “Em xin lỗi...” Còn chưa kịp nói nốt tiếng anh đã bị Hoa Nam đập vào bụng, mông một lần nữa ị vào sofa.

Cậu thanh niên kia nhìn xuống tiếng hô kinh ngạc, cười vươn tay về phía Hoa Nam: “Anh là Hoa Nam có phải không? Tôi là Mạc Thanh, bạn của Hoa Dương.”

Hoa Nam nheo mắt nhìn người đối diện: “Bạn kiểu chọc cục hoa nhau chứ gì?”

Mạc Thanh hơi hơi xấu hổ: “Tuy rằng hai chúng em còn chưa đến giai đoạn đó, nhưng... đúng là kiểu bạn này.”

Hoa Nam lại nhanh chóng đá một cước, đem Hoa Dương vốn đang lặng lẽ đứng dậy chậm rãi phác tới được một lần nữa trở về sofa, cậu cau mày mắng to: “Đại ca đưa mày đến trại cai nghiện là để cai nghiện, như thế nào lại nẩy nòi ra cái thói thấy đàn ông liền nhào vào hả? Có phải người ở đây có vấn đề không?” Vừa mắng vừa liếc nhìn Mạc Thanh.

Trước ngực Mạc Thanh cũng mang thẻ nhân viên.

Mạc Thanh quay đầu nhìn Hoa Dương, thấy cậu không có việc gì mới nhẹ giọng giải thích với Hoa Nam: “Hoa Dương vừa đổi thuốc mới, cảm xúc không ổn định, tác dụng phụ phải sau 1 – 2 tuần mới biến mất. Trước đây cậu ấy vẫn thường nói chính mình làm hại đến đại ca, cảm giác có lỗi với anh, hiện tại thấy anh đến thăm mới khó tránh khỏi kích động một chút.” Vừa nói anh hơi nghiêng người về phía cửa, “Lát nữa sẽ đến giờ Hoa Dương uống thuốc, chờ cậu ấy uống thuốc xong sẽ bình tĩnh một chút. Nếu đại ca không vội, chỉ bằng ra ngoài khuôn viên nói chuyện với em một chút?”

Hoa Nam nhướn mày, thẳng oắt con này nhận người thân nhanh ra phết, lại ghét bỏ liếc nhìn mặt Hoa Dương nước mắt ngập ngụa, do dự một chút, gật đầu cùng Mạc Thanh ra khỏi cửa.

Mạc Thanh vừa đi vừa giới thiệu bản thân.

Cậu nói mình là đàn anh trên một khóa với Hoa Dương thời trung học, hai người lúc trưởng thành từng có một thời gian mối tình đầu ái muội, sau này Mạc Thanh đỗ đại học liền không liên hệ nữa. Lúc Hàn Tổ đưa Hoa Dương đến đây tìm trong di động của Hoa Dương có rất nhiều tin nhắn nháp định gửi cho Mạc Thanh, vì vậy liền gọi điện cho cậu hỏi có đồng ý đến chăm sóc Hoa Dương không. Nghe được tình hình của Hoa Dương cậu liền nghỉ việc, bay đến đây xin làm nhân viên tạm thời, vừa lúc chăm sóc cho Hoa Dương.

Sau này hai người liền một lần nữa nói lại tình xưa, cùng nhau hướng về tương lai tốt đẹp.

Hoa Nam nghĩ nghĩ mới nhớ ra Hàn Tổ từng gọi điện thoại nói cho cậu biết việc này, hóa ra là có cả lịch sử với nhau, lại buồn bực thẳng oắt con này thoát nhìn đâu có ngốc, làm sao lại đắm đầu vào cái tai họa này?

Hoa Nam nói thẳng: “Em tôi dính phải thuốc phiện từ 5 năm trước, tôi đưa nó đi cai nghiện 3 lần, nó tái nghiện 3 lượt. Vì chút bột trắng này cái gì nó cũng từng làm, còn bán mông cho bọn buôn thuốc, uống nước tiểu. Cho nên dù bây giờ cậu nhìn nó hiện giờ trông giống người tốt, đến khi ra ngoài không đến 3 tháng liền sẽ lại dính phải. Cậu ở chung với nó sớm muộn gì có một ngày so với tôi còn thảm.” Nói xong cậu liền chỉ mặt mình.

Mạc Thanh mỉm cười: “Đại ca yên tâm, em cũng không phải anh hùng gì, nếu em quyết định chung sống với Hoa Dương thì trước đó cũng đã suy xét mọi khó khăn cả rồi. Em có thể cam đoan với anh, chỉ cần có em ở đây, Hoa Dương tuyệt đối sẽ không tái nghiện.”

Hoa Nam xì một tiếng, không cho là đúng.

Mạc Thanh lấy di động ra, mở một phần mềm cho Hoa Nam xem.

Trên màn hình là một chuỗi con số và bảng tính nhìn hoa cả mắt, con số phần lớn trên dưới 70, bảng chia theo 24 giờ.

Mạc Thanh nói: “Em làm ngành kĩ thuật số, trên cổ tay Hoa Nam có thiết bị đo lường nhịp tim, số liệu sẽ được gửi trực tiếp đến di động của em để phân tích. Đến khi em ấy ra ngoài, em sẽ thêm vào phần mềm định vị và thuốc mê, hoặc là điện giật.”

Hoa Nam tưởng tượng cảnh thẳng em mình bị điện giật nằm bẹp xuống đất run rẩy, không nhịn được cười lên, cầm điện thoại trả cho cậu ta: “Được rồi, em tôi là của cậu. Nhưng tôi nói trước cho cậu biết, nếu nó gặp phải chuyện không may, cậu phải phụ trách tất cả, nếu nó chết, cậu phải chôn cùng nó. Tôi nói được làm được.”

Mạc Thanh lập tức gật đầu: “Vâng.”

Hoa Nam thấy cậu ta đồng ý quá nhanh, trong bụng lại không nhịn được nói thầm, lập tức lòi hết chuyện xấu của hai vị nhà cậu ra hỏi xem cậu ta giải quyết như thế nào. Mạc Thanh trả lời trôi chảy như thể Doraemon nhập vapf người, mỗi lần nói ra đều có một thiết bị công nghệ cao làm đối sách, giống như là máy vạn năng. Hoa Nam nghĩ nghĩ khoa học kĩ thuật quả nhiên là đi đầu mọi ngành nghề, dùng nắm đấm không thể thắng được mưu mô, người này hẳn là biết trị hai vị kia hơn cậu.

Hoa Nam lại đột nhiên hỏi: “Tính tình của em tôi cậu còn muốn sống cả đời với nó? Cậu thấy nó tốt chỗ nào chứ?”

Mạc Thanh suy nghĩ trong chốc lát mới trả lời đầy ý thơ: “Em thấy, khi thích một người, còn có thể nói ra thích người ấy chỗ nào, thích người ấy xinh đẹp, thích người ấy dịu dàng, thích người ấy tài hoa. Nhưng khi yêu phải một người, tuy rằng cũng có thể nói ra người ấy tốt chỗ nào, nhưng trong lòng ta biết, dù cho người ấy không có những ưu điểm đó ta vẫn sẽ yêu người ấy. Hai người ở với nhau chắc chắn sẽ có đau khổ, nhưng nếu khiến em phải rời bỏ Hoa Dương, em sống cũng sẽ chỉ như một cái xác không hồn. Cảm giác này em đã từng trải qua, Hoa Dương cũng từng trải qua, cho nên sau này dù cho có nhiều khó khăn đi chăng nữa, hai chúng em vẫn có thể cắn răng chịu đựng, bởi vì luôn có hi vọng.”

Hoa Nam xì một tiếng: “Thật đúng là buồn nôn. Cậu không biết nói gì thực tế hơn được sao!”

Mạc Thanh nheo mắt cười: “Thực dụng nhất, chính là em xem Hoa Dương liền kiên định, em muốn ở cùng Hoa Dương cả đời, muốn đối tốt với cậu ấy, muốn mỗi tối đều cùng cậu ấy ngủ, buổi sáng cùng cậu ấy tỉnh, chờ hai chúng em chết, phần mộ cũng cùng một chỗ.”

Hoa Nam không nói lời nào, một lúc sau cậu đứng lên duỗi eo, đi bộ ra ngoài.

Mạc Thanh ở phía sau gọi: “Đại ca, lại vào xem Hoa Dương đi!”

Hoa Nam chỉ khoát tay không quay đầu lại: “Của cậu cả đấy! Lão tử từ nay về sau không quan hệ gì đến nó nữa! Khi nào hai cậu chết thì gọi tôi một tiếng, tôi xây mộ chung cho hai cậu!”

Mạc Thanh ở phía sau cười nói vâng, lại gọi: “Cám ơn đại ca!”

Hoa Nam bước vội về phía trước, trèo lên mô tô, cậu trừng mắt nhìn đám mây trên trời thở dài một hơi, hai cục nợ rốt cục cũng vứt được một, ai lại đến rước ông già nhà cậu? Gọi mẹ kế cha kế cũng không có vấn đề gì, chỉ cần trị được lão già là được.

Mở chìa khóa nổ máy, lại hí mắt nghĩ, liệu vấn đề của lão tử cũng nên cân nhắc ra đáp án không nhỉ?

28. Chương 28

Lương Sênh cảm giác Hoa Nam từ sau khi nhìn em trai về cả người liền có vẻ dờ dờ ương ương.

Cậu bắt đầu cố ý mà tỏ vẻ vô tình nhìn anh, 10 lần thì có đến 9 lượt vẻ mặt đăm chiêu. Hỏi làm sao cậu liền lấy cố có lệ anh, hoặc là nói đầu bếp yêu cầu rất cao, hoặc là nói đang học thực đơn.

Lương Sênh bị có lệ nhiều liền cảm giác không thoải mái. Đến nói dối cũng không nói cho tốt, chẳng lẽ trên mặt anh treo biển Mãn Hân toàn tịch sao? Nhưng anh lại không muốn tìm người điều tra, chỉ có thể nhìn chằm chằm sau lưng Hoa Nam yên lặng vận khí: Nhóc con đừng làm cho lão tử bất được, nếu để lão tử biết em đang làm cái gì thì sẽ có chỗ trên người em gặp hạn lớn đấy.

Hoa Nam đương nhiên không biết lòng mình lại bị theo dõi, vẫn tiếp tục vụng trộm nhìn anh. Lương Sênh mắt lạnh nhìn, cũng không hỏi lại, chờ chính cậu thẳng thắn xin khoan.

Cũng vì Lương Sênh biết rõ tính cách con chó con nhà mình, Hoa Nam ghen 4 – 5 ngày rốt cục chuẩn bị xong cảm xúc, ngồi xổm trước mặt Lương Sênh, ánh mắt sáng ngời nhìn anh: “Sênh ca, mô tô em mới mua còn chưa đánh dấu đầu.”

Lương Sênh liếc nhìn cậu: “Muốn đánh dấu?”

Hoa Nam gật đầu, ánh mắt ngoài dự định ra dường như còn mang theo vài phần tính kế.

Lương Sênh thở dài, trong lòng không quan tâm con chó con này muốn gì, chẳng lẽ lão tử có thể không cho sao? Anh kéo Hoa Nam lại gần, vừa cần vừa ôm người vào gara. Hai người gấp ghềnh xuống cầu thang, sau đó bắt đầu vật lộn, quần áo lộn xuống ném vương vãi khắp nơi, thật vất vả đến được gara thì cũng chỉ mình Lương Sênh còn lại caravat trên cổ.

Hai người vội vã lật vải che mô tô ra, dọn ra tư thế, làm lên với nhau một lần lại một lần.

Sau khi xong việc, Hoa Nam nằm lên mô tô, quay đầu nhìn Lương Sênh: “Sênh ca, anh từng nói anh đánh dấu chính là của người đấy đúng không?”

Lương Sênh nhìn cậu gật gù đầu, cảm giác cậu muốn nói gì.

Cậu dính lên thứ của mình vẽ loạn lên thân xe: “Xe này em đánh dấu, là của em.” Lại kéo tay Lương Sênh, ấn về phía sau mình, “Chỗ này anh cũng đánh dấu nhiều lắm rồi, về sau liền là của anh.”

Cậu nhìn Lương Sênh: “Sênh ca, anh có thể để em cũng đánh dấu được không?”

Lương Sênh nhìn cậu trong chốc lát, nhảy xuống mô tô, một mình lên lầu.

Hoa Nam đợi một trong chốc lát mới lau mặt nhảy xuống xe, vừa đi theo bậc thang vừa nhặt quần áo của hai người lên.

Nhặt quần áo đến tận phòng ngủ, cậu liền nhìn thấy được Lương Sênh đứng bên cửa sổ hút thuốc. Anh cũng không mặc lại quần áo, chỉ có chiếc caravat trên cổ, nghe thấy tiếng động liền xoay người lại nhìn cậu, vẫy tay: “Lại đây.”

Hoa Nam ném quần áo chạy theo.

Lương Sênh xoa đầu cậu: “Muốn làm anh?”

Hoa Nam do dự, cuối cùng gật đầu.

Lương Sênh rút điều thuốc, kéo tay Hoa Nam lại cùng một chỗ, tháo caravat xuống buộc vào cổ tay cậu, sau đó cầm một đầu kéo cậu lên giường: “Lão tử trước kia chưa từng dùng đến, về sau cũng không muốn khai phá công năng mới. Vị trí hiện tại của hai ta đều rất thích, không cần phải đổi lại, khiến cả hai đều mất tự nhiên.” Anh đẩy người xuống giường, nhìn Hoa Nam, “Nhưng nếu em muốn, lão tử liền cho em.”

Nói xong liền kéo tay Hoa Nam lên đỉnh đầu, buộc lại trên đầu giường: “Nhưng cũng chỉ có một lần duy nhất, về sau liền dừng nghỉ. Em không kinh nghiệm, tất cả để cho lão tử làm giúp, nắm chặt thời gian mà hưởng thụ đi.”

Lại búng cổ tay cậu: “Đừng lộn xộn, nếu nút thắt này mà bị thả ra, lão tử liền trở mặt.”

Hoa Nam liên tục gật đầu. Cậu cố gắng nhắm mắt, nhưng trong mắt đã hiện ra ánh sáng. Lương Sênh nhìn cặp mắt kia liền tức giận cười lạnh, con chó con có ngoan cỡ nào cũng là một con sói thuần hóa được, thấy mặt trắng to to liền phải hú mấy cái, thấy cột điện liền muốn thả chút nước. Bản năng là không thể ngăn lại được, thay vì mất công ngăn đón còn không bằng sớm thuận theo.

Anh cúi đầu đánh dấu lên ngực Hoa Nam, lại vỗ vỗ mặt cậu, cầm đầu bơi trơn đi vào phòng tắm.

Bởi vì Sênh ca vẫn ở phía trên, khí thế cũng không thay đổi cho nên nói phản công thì có chút chột dạ, nhưng Tiểu Hoa quả thật muốn lên chiến trường một lần! Thật sự!

Lương Sênh một tay đỡ bồn tắm, một tay làm trơn cho mình.

Phòng ngủ và phòng tắm chỉ cách một tấm kính mờ, Lương Sênh có thể thấy được Hoa Nam nằm dài trên giường. Anh cố gắng đưa vào từ một ngón tay, hai ngón tay đến ba ngón tay, bóng dáng kia giống như được vẽ trên thủy tinh, không nhúc nhích một chút nào.

Lương Sênh không khỏi cười, nhóc con này đúng là ngốc, không cho lộn xộn liền thật sự không động đậy. Như vậy hiện giờ nói muốn đánh dấu anh có phải thật sự đã nghĩ thông không?

Động tác trên tay anh lại nhanh hơn một chút, cảm thấy đủ rồi mới ra khỏi bồn tắm, cầm theo đầu bơi trơn đẩy cửa đi ra.

Hoa Nam lập tức ngẩng đầu nhìn anh, hai ánh mắt giống như hai ngọn đèn pha công suất lớn, mang theo ánh sáng và độ nóng tập trung trên người Lương Sênh, Tiểu Hoa đứng thẳng lên chào lãnh đạo, lò xo cũng không nhanh bằng nó.

Lương Sênh không nhiều lời, anh trèo lên giường, nhắc chân hơi khóa lên người Hoa Nam, lại nặn ra thêm một chút dầu bôi trơn, bôi hờ lên Tiểu Hoa vài cái rồi đỡ nó chậm rãi ngồi xuống.

Cả người Hoa Nam căng thẳng, ánh mắt khép hờ rên rỉ một tiếng.

Tuy rằng đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng khi bắt đầu vẫn là không thể tránh khỏi hơi chặt. Lương Sênh chịu đựng, chậm rãi ngồi xuống đến cùng, duy trì tư thế này trong chốc lát mới thử co lại cơ vòng.

Hoa Nam căng bụng lên hừ hừ vài tiếng, âm điệu so bình thường còn hay hơn.

Lương Sênh bị Hoa Nam hừ ra cảm giác, anh xoa xoa phía trước, một tay chống lên ngực Hoa Nam, bắt đầu chậm rãi đứng lên ngồi xuống.

Hoa Nam nghẹn cổ hít thở, khó chịu cọ cọ vài cái, híp mắt nhìn Lương Sênh đầy khát vọng.

Lương Sênh cắn răng tăng nhanh tốc độ.

Hoa Nam lúc này chuyển sang âm cao. Lương Sênh nghe thấy tiếng kêu quen thuộc, trong lòng chửi bậy, đây không phải là tiếng lão tử làm cậu sao!

Nghĩ như vậy, phía dưới lập tức tiến vào trạng thái sung sức nhất. Lương Sênh vươn người thả tay Hoa Nam xuống, đặt vào phía trước của mình ra lệnh: “Giúp lão tử!” Bản thân kẹp lấy hai điểm đỏ trước ngực Hoa Nam, vừa động đây vừa kẹp.

Hoa Nam hừ càn lớn, cả người kéo căng ra hết cỡ, nóng bừng. Trên tay cậu sờ loạn lên người Tiểu Lương, sờ soạng trong chốc lát lại đi xoa eo Lương Sênh, sau đó tiếp tục sờ lên trên. Khi cậu sờ đến mặt anh, đột nhiên quát to một tiếng như phát điên lên, Tiểu Hoa cũng lớn thêm một phòng.

Lương Sênh phối hợp ngồi lên xuống hết cỡ hai lần, sau đó yên lặng chờ Hoa Nam giao hàng.

Thẳng đến Tiểu Hoa mềm nhũn đi ra Lương Sênh mới nằm đè lên người Hoa Nam, vỗ nhẹ vào mặt cậu, cười hỏi: “Thích không?”

Hoa Nam mờ mịt gật đầu.

Lương Sênh giữ chặt đầu cậu hôn sâu, một lúc lâu mới ngẩng đầu cười: “Thích là được, anh đi tắm rửa.”

Nói rồi anh bò xuống giường, bước chậm vào phòng tắm.

Lương Sênh qua loa móc dị vật ra khỏi người, ngồi vào bồn tắm, mở vòi nước ra.

Hoa Nam gõ nhẹ cửa phòng tắm, thò đầu vào nhìn anh, thấy anh không nói chuyện liền đi vào ngồi xổm bên chân anh, tách đầu gối anh ra, cầm Tiểu Lương nhìn nhìn, sau đó chậm rãi ngậm vào.

Mặc kệ là vì phía trước phía sau hay là vì không khí, Lương Sênh vừa rồi vẫn có cảm giác. Hiện tại Hoa Nam vừa ngậm vừa giương mắt nhìn anh, trong ánh mắt còn mang theo gì đó khó tả, ngực Lương Sênh căng lên, không vài cái liền bắn ra.

Hoa Nam nuốt trọn vào bụng, cũng ngậm đến khi Tiểu Lương mềm hẳn mới buông ra, cậu nâng tay sờ lên mặt Lương Sênh, nói như mộng du: “Sênh ca...”

Cậu quỳ gối trước mặt Lương Sênh, vươn tay ôm lấy cổ anh, hôn lên lông mi, lên trán, lên khóe mắt, miệng, vừa hôn vừa nhỏ giọng gọi: “Sênh ca, Sênh ca...”

Lương Sênh không khỏi cười: “Ừ, anh đây.”

Nước đã đầy bồn tắm, Hoa Nam giúp anh xoay người ngồi vào, bản thân ngồi đằng sau anh, ôm Lương Sênh không buông tay. Hôn xong mặt cậu lại bắt đầu hôn vành tai, xương quai xanh, hôn một cái liền gọi Sênh ca một tiếng, Lương Sênh cũng đáp lại một câu, trên người bị hôn vừa ẩm vừa ngứa, trong lòng cũng vừa ngứa vừa ẩm.

Hai người ngồi trong bồn tắm cần nhẫn nửa ngày mới bò ra lau người, trở lại giường nằm.

Hoa Nam nắm chặt lấy tay Lương Sênh không buông, sau một lúc lâu mới xoay người, tựa cằm lên ngực Lương Sênh, nhìn anh: “Sênh ca, em đánh dấu anh rồi.”

Lương Sênh xoa xoa đầu cậu, ừ một tiếng, chờ cậu nói tiếp.

Hoa Nam nói: “Mấy ngày nay em nghĩ rất nhiều, em thấy, em rất thích sống qua cả đời này với anh, nhưng trong lòng em lại thấy chột dạ, sợ ngày nào đó anh chán, đi tìm người khác.”

Cậu giật giật: “Em biết mình khác người, em cũng biết nếu em không thay đổi, về sau hai ta chắc chắn sẽ gặp chuyện không may, nhưng em không qua được. Hai ta đều là nam, không đăng kí kết hôn được, cho nên em mới muốn cũng đánh dấu anh. Có cái dấu này, anh chính là của mình em. Về sau hai ta sống với nhau, anh đi đâu em theo đấy, chết cũng chết cùng một chỗ.”

Lương Sênh kéo cậu lên, xoay người đè lấy cậu, hung hăng hôn lên môi cậu, một lúc lâu sau mới thở hổn hển buông ra, giọng nói khàn khàn: “Ừ, anh đi đâu em theo đấy, em dám bỏ anh chạy anh liền bắt em về đánh một trận, buộc vào thắt lưng giắt lên người.” Rồi anh lại cười, “Anh chạy cũng làm như vậy.”

29. Chương 29

Ngày hôm sau Lương Sênh tỉnh lại, trên giường chỉ còn mình anh, Hoa Nam sớm không biết đi đâu, đến ổ chăn cũng lạnh.

Lương Sênh thầm mắng con chó con này ngốc, hôm qua hai ta tốt xấu gì cũng là hẹn thề đến cuối đầu, sáng nay dù là giả bộ cũng phải giả bộ đến khi lão tử cần tỉnh cậu đến làm một phát chứ? Không thể cho lão tử một cơ hội quân vương từ nay về sau không lên triều sớm được sao!

Mắng vài câu lại thật sự nghĩ đến hoảng, anh chỉ phải bắt đắc dĩ xoa xoa tóc, rời giường đi xuống thu thập người.

Dù sao cũng rèn luyện mỗi ngày, Hoa Nam lại không kiên trì bao lâu liền xong cho nên lượng vận động tối hôm qua đối với Lương Sênh mang đến ảnh hưởng không lớn. Anh đứng làm vài động tác, sau đó liền chạy khắp phòng tìm người.

Cuối cùng anh tìm được trong phòng bếp. Khi Lương Sênh đi vào, Hoa Nam đang để chân trần đun cà phê, quần bò rộng rãi cùng với áo sơ mi trắng, không cài một nút thắt nào, bắp thịt căng phồng thoải mái lộ ra bên ngoài.

Lương Sênh thầm huyết sáo, đại tiệc đã sớm dọn ra đĩa, không ăn lão tử thực sự quá xin lỗi đảng. Nghĩ vậy liền xông lên ôm lấy Hoa Nam, đem nụ hôn buổi sáng suýt chút nữa bị ế toàn bộ bán sỉ cho cậu, lại ấn người ngồi lên bàn nấu ăn, cởi khóa quần cho cậu: “Nâng mông lên, anh sắp đói điên rồi.”

Hoa Nam phối hợp chống tay xuống bàn: “Đừng lâu lắm, em còn phải làm bữa sáng cho anh đâu.”

Lương Sênh mừng rỡ không thôi, nhanh chóng đồng ý, cúi đầu cắn môi cậu: “Thích chết anh!”

Cái gọi là người có việc vui tinh thần liền phấn khởi, hai người tuy nói tốc chiến tốc thắng nhưng vẫn là làm loạn hết phòng bếp mới tiếc nuối mà dừng lại.

Lương Sênh kéo mấy cái khăn giấy lau cho cả hai người, vỗ vỗ mông Hoa Nam: “Làm bữa sáng tình yêu cho anh?”

Hoa Nam đắc ý cười, xoay người mở lò nướng, cầm ra thịt nguội đã được làm ấm ra, lại cầm hai quả cà chua rửa, dùng dao nhỏ xoẹt xoẹt vài cái liền làm ra hai bông hoa hồng đặt trên đĩa, cầm ấm cà phê đưa cho anh: “Nhớ kĩ nhé, lần đầu tiên tặng hoa là em tặng anh!”

Lương Sênh lại cười, vươn người ra hôn cậu một cái: “Rồi, anh sẽ ghi lại trong sổ hản hoi, sau này già đi liền đầu xem ai đạt được thành tựu nhiều hơn.”

Nói xong liền cúi đầu nghiên cứu thịt nguội.

Trên đĩa ngoại trừ hoa hồng Hoa Nam vừa mới mang lên còn có rất nhiều trái tim, mỗi trái tim phía dưới cùng là bánh mì nướng, phía trên là chân giò hun khói hình trái tim, trên cùng là hai phần trứng gà ghép lại thành một trái tim, tính cả lòng đỏ trứng thì tổng cộng có 4 tầng màu.

Những trái tim lại được xếp thành hình cánh quạt, phần đuôi quạt trông giống như mông chồn hay mông chim cánh cụt gì đó. Có lẽ là khắc từ củ cải trắng, nhìn còn rất đáng yêu.

Lương Sênh cố gắng tưởng tượng, cảm giác thứ này hẳn là khổng tước hoặc phượng hoàng.

Liên quan đến vấn đề mặt mũi của bữa sáng tình yêu, Lương Sênh nhanh chóng ném ra một đồng lời hay, cái gì mà trong suốt trong sáng nhìn mà thương xót, đáng về ngày thơ đáng yêu như trẻ nhỏ, tinh xảo khí phách không gì sánh kịp. Khen mãi Hoa Nam mới ngẹn cười hỏi: “Sênh ca, em khắc cái gì?”

Lương Sênh do dự giữa hai con vật một lúc: “Khổng tước?”

Hoa Nam cười to: “May mà anh không cầm tinh con rắn, không thì thật đúng là không có khẩu vị ăn cơm!”

Lương Sênh lúc này mới giật mình hiểu ra, hóa ra là lão tử suy nghĩ nhiều, thì ra là một con chuột nằm giữa đồng phân mà thôi!

Nghĩ lại cảm giác rất hợp lý, đây mới là thuyết minh hoàn mỹ cho việc “Trong lòng em chỉ có mình anh”, mới phù hợp với tên gọi Bữa sáng tình yêu, sức tưởng tượng của anh quả thật quá kém.

Lương Sênh cười xoa đầu Hoa Nam: “Con giáp không đặc sắc, lần sau anh khắc chó con làm đáp lễ cho em. Trong lòng anh, chỉ có con chó con là em trông cửa cho anh, những người khác đều bị em đuổi đi rồi.”

Hoa Nam nhìn anh đầy cổ quái, lẩm bẩm: “Em đâu có cần ai.”

Lương Sênh lúc này vui vẻ hỏi: “Nghe em nói chẳng lẽ lão tử trong lòng em cũng là chó? Là loại gì?”

Hoa Nam do dự một lát mới nói: “Ngao Tạng.”

Lương Sênh đập nhẹ cậu một cái, cười mắng: “Mẹ, gặp Tạng Ngao nào đẹp trai như anh chưa hả?”

Hoa Nam chân thành nói: “Thực sự rất giống, Sênh ca anh có khí thế bá vương.”

Lương Sênh nghĩ nghĩ, gật đầu: “Cũng được, hai ta là một đôi cẩu nam nam, ai cũng không mệt.”

Nói xong lại khen nức khen nở Bữa sáng tình yêu của Hoa Nam, hai người chia nhau trái tim ăn. Khi dọn đĩa, Lương Sênh thuận miệng hỏi cậu sau này tính thế nào, lấy đầu bếp làm một nghề hay làm sở thích.

Hai người đều biết rõ, Hoa Nam lúc trước là vì muốn 5 năm sau có bát sất mới đi học đầu bếp, giờ khác với lúc trước, đương nhiên cần thay đổi kế hoạch.

Hoa Nam cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát: “Em cảm thấy rất hay, muốn học tập cẩn thận. Đợi sau này em mở nhà hàng, để cho anh một phòng riêng, bao giờ anh không muốn làm thì đến lượt em nuôi anh.”

Lương Sênh cười kéo người vào lòng, dùng sức xoa mấy cái: “Ừ, anh chờ.”

30. Chương 30

Nếu Hoa Nam đã tỏ thái độ, đương nhiên tiếp tục học nấu ăn.

Bởi vì di chứng của chuyện lão gia lần trước, cũng vì kéo người lại gần, đầu bếp dạy học được Lương Sênh khách khách khí mời về gần địa bàn chính của anh mở chi nhánh, tiền thuê miễn phí, trang trí trọn gói, trợ cấp khác tính sau.

Lão gia đang chuẩn bị vỡ mộng rồi đi nghe vầy liền vươn tay đập vào đầu anh: “Tiểu tử cậu giờ không khác gì Đường Minh hoàng cả, cẩn thận có ngày mất mạng, Dương Quý phi nhà cậu cũng không hay ho! Đờng có mà vội vàng suy nghĩ cho nửa người dưới của cậu, chú ý tình hình bây giờ đi!”

Lương Sênh nghiêng đầu tránh thoát, trong lòng thì cho rằng lão tử hai tay đều bắt, nửa người dưới tốt xấu không chia làm 4 phần, có bận rộn mấy thì trong lòng cũng vui vẻ.

Nhưng anh vẫn dựa theo chỉ thị của lão gia, dặn các anh em chuẩn bị sẵn sàng, gió thổi cỏ lay nhớ lên tiếng sớm, đỡ phải bị người ta phá hỏng.

Nhưng đây dù sau cũng là chuyện lâu dài, bọn họ làm trộm ngàn năm vẫn phải đề phòng cướp, có thể nghĩ sẽ có chút hỗn loạn, đề phòng đề phòng liên cái gì cũng phòng. Lương Sênh dù sao không vội, hàng ngày anh đều cùng Hoa Nam đi ra khỏi cửa lại cùng nhau về nhà, buổi tối cùng ôm lấy nhau, cuộc sống thoải mái vô cùng, chỉ hận không thể qua một đời.

Chớp mắt liền đến cuối năm, Hoa Nam và Lương Sênh đây là cái tết đầu tiên hai người ở cùng nhau. Hai người tục tề cùng lên kế hoạch, cuối cùng dựa theo tục lệ cũ, ở nhà ăn sủi cảo xem Xuân văn, ăn cơm tất niên xong rồi đốt pháo.

Cơ bắp niên và sủi cỏ đều do Hoa Nam nhận thầu. Trải qua gần một tháng huấn luyện khẩn trương, năng lực tạo hình của cậu đã nâng cao, gói xong sủi cỏ với kiểu dáng bình thường xong liền chuyển sang những hình dạng khác, có con nhím con lợn con thỏ, còn có hai con chó con béo mũm mĩm.

Trong tivi sắp đến đêm ngược, Hoa Nam đổ sủi cỏ vào nôi, chỉ vào hai con chó cười với Lương Sênh: “Đợi lát nữa anh ăn con bé, em ăn con to.”

Lương Sênh nghiêm túc gật đầu: “Ừ, sau này hàng năm chúng ta đều phải làm như bây giờ.”

Bên ngoài tiếng pháo nổ vang, Hoa Nam không nghe rõ Lương Sênh nói gì, nghiêng đầu hỏi lại. Lương Sênh nhìn đồng hồ, xoay đầu cậu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vài giây sau, pháo hoa màu hồng nổ ra trên bầu trời, biến thành hình trái tim. Một lát sau, trái tim thứ hai cũng chậm rãi nở rộ.

Lương Sênh cười ha hả ghé vào lỗ tai cậu rống lên: “Anh không khéo tay bằng em, nhưng bông hoa này lại là hình trái tim, có thể ghi vào sổ chúng ta được đúng không?”

Hoa Nam rống lên đương nhiên rồi, sau đó ôm lấy cổ anh, dâng lên nụ hôn đầu năm.

Hai người đang chuẩn bị đem nụ hôn đầu năm tiến thêm bước nữa thì điện thoại của Lương Sênh đột nhiên rung lên bần bật. Anh nhìn mình hình, nghe điện thoại, giọng nói của bí thư thị ủy vang lên không rõ, nói mấy câu không liên quan sau mới đi vào đề tài chính: “Tiểu Lương, cậu giúp tôi coi chừng một người, sống hay chết cũng không được thả người đó đi.”

Bí thư muốn Lương Sênh coi chừng một cán bộ văn phòng, không phải nhân vật tai to mặt lớn cho lắm. Nhưng theo như bên bí thư nghe lên được, người này mấy ngày trước vừa chạm mặt với cán bộ cấp trên, nói muốn báo cáo bí thư tham ô nhận hối lộ, bao che xã hội đen, còn liệt kê vài ví dụ.

Theo nội dung hành động, nếu người này thuận lợi nộp tài liệu lên, bí thư nếu muốn còn ngồi được ở chỗ của mình sẽ rất khó khăn.

Bí thư nói, không biết hẳn ta giấu chứng cứ ở đâu, không biết có đồng lõa hay không, không biết nếu hẳn xảy ra chuyện gì thì còn có ai giúp đỡ không. Để tránh đánh rắn động cỏ, ông chỉ có thể tìm Lương Sênh giúp đỡ, theo dõi chặt chẽ lại không để người khác nhìn ra được có liên hệ với Thị cục.

Lương Sênh cúp điện thoại liền gọi Tướng Tài đến nhà, chuyển đạt chi tiết yêu cầu của bí thư, cắt cử anh phụ trách toàn bộ. Tướng Tài bởi vì bị cha của lão đại nhà mình đánh cho tơi bời vào viện lưu lại bóng ma không thể xóa nhòa cho nên sau khi xác nhận chuyện này Lương lão gia không có khả năng nhúng tay vào mới than thở một câu tại sao những lúc làm chuyện xấu mới nhớ đến mình.

Sự thật cho thấy, Tướng Tài dù có bóng ma thì vẫn là viên tướng tài. Còn chưa đến nguyên tiêu, người kia liền vì tranh cãi với vợ mà xin về nhà nghỉ ngơi, trong lúc đó còn té xỉu ở khu nghỉ dưỡng một lần, kéo dài thời kỳ nghỉ. Vừa về nhà, Tướng Tài lại để người tìm lý do, giống trống khua chiêng náo loạn một trận. Sau khi làm loạn, Thị cục lập tức phối hợp tuyên bố, bởi vì tạo ra ảnh hưởng xấu, trưởng phòng tạm đình chỉ chức vụ ở nhà kiểm điểm. Tướng Tài nhân cơ hội đem người coi chừng triệt để, ngăn cách tất cả với bên ngoài, thỉnh thoảng dắt người đi ra ngoài dạo một vòng.

Nhiệm vụ hoàn thành thuận lợi, Lương Sênh rất hài lòng, bí thư cũng rất hài lòng, Tướng Tài càng là tìm lại được tự tôn trên người trưởng phòng, ai nấy đều hoan hỉ.

Chuyện này qua đi, thời gian nhảy đến hai tháng sau, hôm nay Lương Sênh và Hoa Nam cùng ngồi xe về nhà, đi đến một ngã tư, A Hồng vừa lái xe đến giữa đường liền thấy phía bên trái có hai xe vận tải lao đến ầm ỹ, một chiếc xe nhắm vào đầu xe, một chiếc nhắm vào đuôi xe.

A Hồng lập tức phanh gấp, bắt chấp tính mạng vòng sang phía bên phải.

Dù cho anh phản ứng nhanh, xe vận tải đang trước vẫn nhiệt tình cán vào. Trong lúc gấp gáp, Lương Sênh một tay giữ chặt ghế trước, một tay theo bản năng vươn về phía Hoa Nam đỡ cho cậu. Cùng lúc đó, một cánh tay cũng nhanh chóng chặn đầu Lương Sênh.

Lương Sênh nảy lên cao, cánh tay Hoa Nam va vào đỉnh xe rồi lại bật trở về, bên tai vang lên tiếng nổ vang. Anh ngắt đi chừng 1 – 2 giây mới miễn cưỡng mở mắt, xem xét tình huống xung quanh.

Hoa Nam ngắt xiú ở bên cạnh, ngoại trừ mặt bị vụn thủy tinh vạch ra vài vết thương thì không có vết thương lớn nào. Xe đã bị hỏng, túi khí ở vô lăng bắn ra, A Hồng bị kẹp thành hamburger gục đầu vào túi khí, mặt đầu máu.

Lương Sênh ôm lấy Hoa Nam, vừa định gọi điện thoại thì cửa xe lại bị người kéo mạnh ra, một chiếc súng lục túi om chỉ thẳng vào gáy anh: “Sênh ca, xuống dưới đi cùng chúng tôi một chuyến?”

Vừa dứt lời, cửa xe bên kia cũng bị bật ra, tiếng súng lên đạn rất rõ ràng: “Sênh ca, đến nào!”

Lương Sênh cười cười, hai tay mở ra ý bảo sẽ không phản kháng, vừa muốn nói chuyện thì người đầu tiên đã lôi Hoa Nam ra xách trên tay, hòng súng chỉ vào thái dương cậu: “Đây là tình nhân của Sênh ca nhỉ? Chúng tôi mang theo luôn, đỡ cho Sênh ca một mình tịch mịch.”

Lương Sênh dừng một chút, tùy ý gật đầu: “Cũng được, cho tôi nửa phút.”

Anh lấy tay đè động mạch của A Hồng, lại đẩy đẩy bả vai, nhẹ giọng hỏi: “Tổ Tổ, cậu thế nào?”

Mí mắt A Hồng giật giật, Lương Sênh lại gọi vài tiếng Tổ Tổ, người phía sau cười mắng: “Đúng là buồn nôn. Được rồi dừng đấy nữa. Tên tình nhân này không chết được! Tay để ra đằng sau, hai ngón cái đặt cùng nhau.”

Lương Sênh nghe theo, người nọ dùng dây trói chặt hai ngón cái của anh lại, Hoa Nam cũng tương tự. Hai người đàn ông nhanh chóng đi vào một chiếc SUV đen sì, chụp túi thức ăn McDonald lên đầu Lương Sênh, nhanh chóng rời khỏi hiện trường tai nạn.

Xe dừng lại sau một nhà xưởng, Lương Sênh mang theo đầu mùi sốt cà chua gặp lại ánh sáng. Anh liếc mắt nhìn Hoa Nam, phát hiện tuy rằng nhắm mắt nhưng mí mắt lại hơi run run. Lương Sênh biết con chó con này đã tỉnh, không khỏi thở nhẹ một hơi, sau đó tùy ý hai người kia kéo bọn họ đi vào trong.

Đường đi thẳng không có lối rẽ, người lái xe cũng không xuống, trừ hai người áp giải bọn họ ra, Lương Sênh còn thấy được 6 người đàn ông khác, hai người một gác hai bên đường, ai nấy đều cầm súng đứng nghiêm chỉnh.

Nói cách khác, Lương Sênh và Hoa Nam nếu muốn chạy trốn liền phải dùng tính mạng mình chạy qua 8 boss.

Lương Sênh thầm nghĩ hẳn là cố ý làm cho lão tử xem, để lão tử ngoan ngoãn phối hợp còn tranh thủ điều kiện.

Hai người bị áp giải vào một phòng chỉ có một chiếc quạt thông gió ra bên ngoài, người đàn ông áp giải Lương Sênh lui ra phía sau một bước, tiếp tục chỉ súng vào anh, thoải mái nói: “Đều là người sáng khoái, tôi cũng không vòng vèo. Chúng tôi bắt Sênh ca đến là muốn anh thả tự do cho trưởng phòng Lý.”

Trưởng phòng Lý chính là người không hay ho bị Tướng Tài giam lỏng.

Lương Sênh hơi lùi ra sau, dựa vào góc tường ngồi xếp bằng, nhìn chăm chăm người kia: “Anh em, tôi trông giữ người kia hai tháng trước mà giờ mới có phản ứng, nhanh nhẹn nhỉ?”

Anh vừa nói một bên ôm đầu ngón tay móc lưỡi dao phẫu thuật khảm trong dây đồng hồ ra, kẹp giữa đầu ngón tay, cắt dây trói.

Tốt xấu cũng là người của xã hội đen, nếu bên người không có vài thứ vũ khí bí mật, đi ra đường nào có không biết xấu hổ mà chào hỏi với người ta?

Người đàn ông làm như không nghe thấy, cầm điện thoại liên tục bảo anh thả người. Lương Sênh bình tĩnh nói chuyện, từ đạo nghĩa đến ích lợi, lại nói giờ muốn tôi thả người để chuyện này truyền ra chẳng phải tôi rất mất mặt, cuối cùng chủ đề thăng hoa, nói đội ngũ của lão tử kỉ luật nghiêm minh, giết chết tôi còn có người phía sau, các người làm việc này còn không bằng thử vọt vào trong cứu người.

Người đàn ông bị nói đến đau đầu, vỗ vỗ bàn gọi anh cầm miệng, dừng một chút, đột nhiên cười: “Nghe nói Sênh ca đối xử với cậu tình nhân này không sai, nếu tôi giết hắn thì sao nhỉ?”

Lương Sênh không hề để ý nhún nhún vai: “Anh thích một chiếc bình gốm mua về với giá cao, nếu một ngày lọ bình hoa ấy bị nứt mẻ, hoặc là vỡ nát, anh còn có thể chạy theo âu yếm sao? Lão tử đến cả tính mạng đều không muốn, còn có tâm tư quản người khác?”

Trong bụng lại nói, tổ tông nằm yên cho anh, trăm ngàn đừng có lên cơn gốc lúc này.

Người kia bị ghen, giơ súng đập anh vài cái, Lương Sênh bị đập nằm xuống đất, lát sau lại tự mình ngồi dậy, phun một ngụm máu, cười hỏi: “Anh em lúc trước học mát xa hả? Động tác được ra phết.”

Lúc này người khác nói chuyện: “Còn chưa đủ đau đây mà, trước tiên gọt tai, sao đó lại cắt tay, cắt hết tay liền móc mắt, rồi sẽ có lúc ngoan ngoãn.”

Người kia cười khen ý kiến hay, chuyển súng sang tay trái, tay phải rút dao ra.

Lương Sênh giương mắt, mỉm cười nhìn hắn, lưỡi dao trên tay cũng di chuyển càng nhanh. Đáng tiếc chất lượng dây trói rất tốt, tay anh lại khó dùng sức, cắt mãi cũng không thấy lỏng ra.

Hoa Nam đột nhiên thét lớn, cả người run rẩy trên mặt đất.

31. Chương 31

Lương Sênh sững sốt, rồi lập tức kêu to: “Mau! Mau cứu cậu ấy! Nếu cứu tôi sẽ thả người! Nếu để cậu ấy chết tôi sẽ khiến tất cả đều phải chôn cùng!”

Hai người kia cũng hoảng sợ, lại vẫn cò kè mặc cả: “Gọi điện thoại trước.”

Lương Sênh cắn răng: “Cứu cậu ấy trước, rồi tôi gọi điện, chỉ cần cậu ấy còn trên tay các người tôi cũng không dám xằng bậy!” Lại kêu “Nhanh đi! Cậu ta bị động kinh! Mau đè cậu ấy lại!”

Hai người nhìn nhau, Hoa Nam lại giật giật rên lên, tiếp đó khụ ra một ít nôn. Ngực Lương Sênh lúc này chợt lạnh, chẳng lẽ lúc này anh đoán nhầm, con chó con này thật sự gặp chuyện không may? Lại nghĩ đến đứa nhỏ này vừa nãy xảy ra tai nạn chỉ lo che đầu mình, chẳng lẽ bản thân lại bị chấn động não, không khỏi thực sự bắt đầu sốt ruột, trong lòng nổi sóng không ngừng, kêu to: “Còn không đi mau!”

Hai người sững sốt, lại nhìn nhau. Người canh Lương Sênh gạt đầu, hướng đến gần Lương Sênh một bước, hòng súng chỉ thẳng vào đầu anh, người còn lại đè súng ở bên chân, dùng mũi chân đẩy giúp Hoa Nam xoay người, đẩy vài cái phát hiện không được, liền ngồi xuống giúp cậu xoay người.

Hoa Nam run rẩy chuyển thành nằm nghiêng, cả người cuộn lại, vẫn tiếp tục co giật không ngừng. Người nọ nhấc chân giẫm bả vai cậu, quay đầu hỏi Lương Sênh: “Có cần phải nhét đồ vào miệng cho cậu ta cắn không?”

Đúng lúc hắn ta quay đầu, Hoa Nam đột nhiên cuộn tròn chân, đem hai tay bị buộc ở đằng sau đổi sang đằng trước, lại theo đà này chụm hai tay lại đâm vào hắn ta, cả thân mình đè lên, khuỷu tay dùng sức ấn cổ hắn.

Người canh Lương Sênh nghe thấy tiếng động quay đầu nhìn mới phát hiện xảy ra chuyện, lập tức lấy hòng súng chỉ vào đầu Hoa Nam, Lương Sênh nhân hội cắn răng tránh khỏi dây trói, đâm người nọ, lại cướp súng dùng báng súng gõ vào đầu, sau đó chạy đi giúp Hoa Nam.

Người còn lại bị Hoa Nam ghì đổ bingham mặt, cắn răng cuối cùng dùng báng súng đập vào đầu Hoa Nam. Hoa Nam vốn đang choáng váng, lúc này xem như hết sức chịu đựng, chút thức ăn còn lại trong dạ dày trào ra toàn bộ rơi vào mặt hắn.

Người nọ lại càng khó thở, giãy dụa vài cái, cuối cùng ngất xỉu.

Lương Sênh nhanh chóng cướp lấy súng, dùng lưỡi dao cắt dây trói cho Hoa Nam, chân thành ca ngợi: “Giải lắm, người rất linh hoạt!”

Hoa Nam hừ một tiếng: “Tối nào cũng bị anh làm, không linh hoạt sao được!” Còn chưa nói xong đã tiếp tục nôn.

Vừa nãy Hoa Nam đã nôn hết thức ăn lên người kia, giờ nôn ra chỉ có mật xanh mật vàng. Lương Sênh lấy súng giao cho Hoa Nam, bản thân tha hai người kia vào góc tường để cho người vào cửa không lập tức phát hiện, mà một khi hai người kia tỉnh táo, anh và Hoa Nam cũng có đủ thời gian đánh chóng tiếp.

Lương Sênh xoa xoa mặt cho cậu: “Thế nào?”

Hoa Nam tựa vào cửa, ngồi xổm: “Còn hơi choáng, nhưng vẫn chịu được.”

Lương Sênh gạt đầu, hỏi cậu lấy di động, nhìn không có tín hiệu liền nhủ mày.

Vừa nãy anh gọi A Hồng thành Tố Tố, không phải muốn gọi Hàn Tố đến mà là nhắc nhở A Hồng, điện thoại anh còn có phần mềm có thể theo dõi điện thoại Hoa Nam, có thể nhanh chóng tìm được vị trí để cứu hai người.

Nhưng hiện tại không có tín hiệu, phải biết đi đâu mà tìm?

Anh cười với Hoa Nam, thấp giọng hỏi: “Biết dùng súng không?”

Hoa Nam lắc đầu. Lương Sênh cầm súng, làm mẫu một lần, nói: “Sức chiến đấu hai ta hiện tại không được, đi ra ngoài rất bị động, còn không bằng canh ở cửa, người nào vào liền đánh người đấy. Tận lực không nổ súng, đỡ phải nghe thấy động tĩnh, cả 6 người còn lại đều lao tới.

Lại hỏi: “Giết người bao giờ chưa?”

Mặt Hoa Nam trắng bệch: “Nếu em có kinh nghiệm thì cũng không bị anh thu về.”

Lương Sênh xoa đầu cậu: “Anh cũng chưa tự tay giết qua, nếu hai ta ai làm trước nhớ viết vào sổ biết chưa?”

Hoa Nam không bằng lòng: “Làm thế sao được, sổ của em không thể viết tên người khác!” Lại nhìn Lương Sênh, nghiêm túc nói: “Anh đừng sốt ruột, mọi người chắc chắn có thể tìm được chúng ta, dù không tìm được, cũng là chúng ta nằm với nhau cùng một chỗ trước thôi, không mất gì cả.”

Lương Sênh tức giận trừng cậu: “Nhóc con không được ỷ rờ như vậy! Hai ta mệnh còn dài, muốn nằm xuống cùng nhau còn phải 70 năm nữa.”

Hoa Nam nhếch miệng cười, lại không nhịn được nôn khan: “Vậy anh đều thành lão yêu tinh. Nhưng dù đến lúc đó anh nhất định cũng là lão yêu tinh đẹp trai nhất.”

Lương Sênh nhìn cậu, đột nhiên muốn nói gì đó, lại cảm giác nếu nói lời này sẽ không may mắn cho lắm, vì thế chỉ cười cười, hai người đứng ở hai bên cửa, lắng lắng đợi động tĩnh bên ngoài.

10 phút, 20 phút.

Cứ một lát Lương Sênh lại nhìn di động, mong chờ nó đột nhiên có sóng. Nhưng dù anh chờ đợi cỡ nào, vạch tín hiệu vẫn là không.

Qua 20 phút sau, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng mở khóa.

Lương Sênh ra hiệu cho Hoa Nam, thay đổi báng súng nhắc tay đề phòng.

Cánh cửa bị kéo ra, người bên ngoài không đi vào, chỉ đứng ở cửa gọi: “Sênh ca? Hoa Nam? Đừng đánh em nhá, em cũng không rắn chắc như A Hồng đâu.”

Lương Sênh bỏ súng xuống: “Hàn Tố?” A Hồng thực sự gọi được Hàn Tố đến?

Hàn Tố vịn tay vào cửa, thò đầu: “Ngoài em còn có ai phụng chỉ vào cứu giá nữa! Ở đây tín hiệu bị cản, bọn em dựa theo vị trí cuối cùng tìm đến gần đây, may mà không làm chậm.” Lại nhìn thoáng về hai người

ở góc tường chồng lên nhau, không khỏi bật cười, phất tay gọi đàn em tha người đi, “Em liền biết hai người có thể giải quyết được. Xe cứu thương sắp đến rồi, cần đi bệnh viện kiểm tra không?”

Lương Sinh gật đầu, sau đó ôm chặt lấy Hoa Nam, nói thầm vào lỗ tai cậu: “Anh nghĩ chúng ta cùng có thể ghi vào sổ, từ này do anh nói trước. Anh yêu em.”

Chỉ một chốc sau xe cứu thương liền đến, hai người được đưa vào bệnh viện xử lý vết thương. Bởi vì Hoa Nam bị chấn động não khá nặng nên cần ở lại quan sát 3 ngày, Lương Sinh liền biến phòng bệnh thành phòng khách sạn, mang đến một chiếc giường lớn xa hoa cho hai người cùng nằm.

Hai người sống sót sau tai nạn, hiện tại trên người đều hơi choáng váng cho nên chỉ cố gắng tắm rửa rồi liền gục trên giường, tay nắm tay sống vai nằm.

Lương Sinh bất mãn đẩy cậu: “Tuy rằng anh là người đầu tiên, nhưng em cũng phải đáp lại một chút đi chứ?”

Hoa Nam từ từ nhắm mắt, không để ý nói: “Ừ, em yêu anh.”

Lương Sinh tức giận: “Con chó con ý vào lúc này anh không nỡ đánh em có phải không? Nói nghiêm túc cho lão tử một lần!”

Hoa Nam quay đầu nhìn anh: “Sênh ca, em cảm giác hai ta nếu đã muốn sống chết cũng phải ở cùng nhau, lại nói yêu không yêu liền không quan trọng. Kì thật em rất thích một câu nói của anh, muốn buộc em lên thất lưng mình, mỗi lần nghĩ đến em liền cảm giác kiên định. Nói thật em vẫn tưởng anh bay trên trời em vẫn dùng sức chạy theo anh, anh ở trong nước trong lửa em cũng sẽ không đợi ở trên bờ.”

Lương Sinh trầm mặc trong chốc lát, rồi kéo đầu cậu ôm vào lòng mình. Thiếu chút nữa quên con chó này không bao giờ đi con đường bình thường, lời nói tán tỉnh bình thường sao có thể phù hợp với anh, cần phải có những lời vô cùng đặc biệt lại vô cùng chân thật mới có thể khiến anh thỏa mãn.

Quả thật, lão tử cũng thấy con chó con nói những lời này dễ nghe hơn câu ‘anh yêu em’ của lão tử.

Lương Sinh xoa đầu cậu: “Lão tử bị em nói high, em phải chịu trách nhiệm. Vì em đang choáng cho nên lần này được khất, chờ em khỏe lại, anh lấy lãi gấp 3 bù về.”

Tướng Tài gõ cửa: “Có phải tôi nghe được chuyện gì đó không nên nghe không?”

Lương Sinh nhìn anh cười mắng: “Lão tử quang minh chính đại, cậu cảm giác mình không nên nghe thì tự đi mà rửa tai!” Mắng xong cũng biết Tướng Tài tìm mình có chuyện cho nên mới hôn Hoa Nam một cái rồi xuống giường ra khỏi phòng bệnh, cùng Tướng Tài đến khu nghỉ ngơi, gọi hai chén cà phê vừa uống vừa nói chuyện.

Tướng Tài liếm hết kem ở bên trên: “Trưởng phòng chết. Không phải do người chúng ta giết, bí thư nghe nói anh bị trời liền gọi điện bảo tôi tránh đi một chút, đến khi tôi trở lại trưởng phòng đã chết, nhìn như là phát bệnh tim.”

Lương Sinh giật mình, mắng một tiếng. Xuống tay còn rất nhanh, lão tử còn đang suy nghĩ giúp đỡ một tay thì đã chạy theo giặc!

Trong lòng anh không thoải mái liền tùy tay ném cà phê vào góc tường, chén cà phê đổ ra đầy đất.

Vừa muốn đập thêm đồ, di động vang lên, người gọi chính là vị bí thư hai người đang nhắc đến.

Lương Sinh tức giận nghe điện thoại.

Giọng nói của bí thư vô cùng mệt mỏi, chỉ an ủi Lương Sinh vài câu rồi đi thẳng vào vấn đề chính: “Tiểu Lương, Lão Trương chạy. Là do tôi nhầm phương hướng, Lão Lý kì thật là do Lão Trương tung hỏa mù, người bắt cóc cậu cũng là người của Lão Trương. Hôm nay chuyện rất lớn, nhân lúc xảy ra chuyện hấn ta trốn đi. Đến lúc này hấn ta hấn là đã liên lạc được với ủy ban kiểm tra kỉ luật trung ương, như vậy liền không cần giữ lại Lão Lý nữa. Tôi cho cậu 3 ngày, đưa người kia của cậu đến chỗ Nhị ca cậu đi, hai chúng ta lên trận nhẹ nhàng thôi, chỉ còn 5 tháng cho chúng ta cố hết sức.”

32. Chương 32

Lương Sênh trầm mặc nghe bí thư nói chuyện xong, rồi mới chậm rãi nói: “Bí thư, hai ta ngồi cùng thuyền với nhau đã hơn 8 năm. Có ngài chăm sóc, một đường đề bạt tôi đến đây, ở trên thuyền này tôi cũng nhận được không ít lợi. Giờ thuyền gặp phải băng trôi, tôi cũng đã chuẩn bị cùng chìm với thuyền. Ngài yên tâm, không quan tâm tôi có đưa người đi hay không, tôi cũng sẽ giúp ngài sửa thuyền, tuyệt đối sẽ không làm nó hỏng thêm.”

Nói xong cúp điện thoại, đi loanh quanh mấy vòng, trở về phòng bệnh gọi Hoa Nam tỉnh lại, giơ hai ngón tay trước mặt lắc lắc: “Đây là mấy?”

Hoa Nam chớp mắt: “Sênh ca là nhị.”

Lương Sênh cười: “Xem ra còn chưa ngốc. Đứng lên, anh thương lượng chuyện này với em.” Nói xong kể lại chuyện với bí thư một lần, lại nói tình hình thực tế cùng những chuyện quan trọng, tiện thể thông báo gia sản của bản thân, nói rõ dù cho đến phút cuối, người ta xem mặt lão gia cùng vài anh em khác cũng sẽ không khiến anh chết. Cuối cùng hỏi, “Em đợi cùng anh hay đi chỗ Nhị ca tránh một chút trước cho anh tập trung xử lý? Hai bên đều có lợi có hại, anh cũng không quyết định được, cho nên liền xem quyết định của em.”

Hoa Nam liền nói: “Không phải em vừa nói cả sao, anh ở đâu em ở đấy. Em bị anh làm không có nghĩa là em thành đàn bà cần anh che chở, trước kia em vẫn luôn là người xông lên trước người khác, về sau em cũng không muốn tránh đằng sau anh. Em cũng lặn lội một thời gian, biết chuyện có nặng có nhẹ, em ở lại bên cạnh anh, dù cho không thể giúp anh bày mưu tính kế nhưng lần sau anh có bị người ta uy hiếp cắt tai cắt mắt em còn có thể giống như hôm nay nổi điên.”

Lương Sênh cười xoa đầu cậu, mũi đột nhiên cay cay: “Vây được rồi, hai ta liền như vậy mua một tặng một đi. Nhưng lão tử tuy nói thế cũng không thể tùy tiện mà đặt mạng sống chúng ta vào được. Ngày mai chúng ta đi làm thị thực, nếu cuối cùng thật sự không trụ nổi thì đi nương tựa bên nữ thần Tự Do đi.”

Hoa Nam cười: “Nghe nói quan hệ của bí thư rất tốt, chuyện lần này không chừng chỉ dọa dọa nhau? Chúng ta không thể thua trước ở khí thế được.”

Lương Sênh xoa đầu cậu nói đồng ý, trong lòng thầm nghĩ lão tử giúp chữa trị tàu titanic là việc nên làm, cuối cùng cứu không được tàu chìm thì vẫn phải giữ cho hai chúng ta áo cứu sinh đúng không?

Nếu nói trưởng phòng Lý là USB thì lão Trương chính là một phần cứng di động, lượng tin tức lớn không chỉ vài lần. Bí thư tuy nói muốn sống mái một phen, nhưng kì thật trong lòng ông không hẳn không biết, chuyện này xem như không đề xuống được nữa. Kết quả tốt nhất chính là nhận xử phạt, lớn chuyện thì mất chức, nói không chừng còn phải truy cứu trách nhiệm hình sự.

Vì thế Lương Sênh vừa giúp chữa thuyền, vừa phải sơ tán hành khách. Nếu anh không có đường lùi cho người ta thì người ta sẽ phá mất đường lùi của anh. Đều đã nhiều chuyện như vậy, nếu vì đấu tranh nội bộ mà lật thuyền thì không còn gì có thể nói được.

Anh đã nói trước với bí thư, để Tướng Tài phân phát người dựa theo công lao tư lịch, lại để cho những anh em cùng gây dựng ban đầu biết chuyện này nhanh chóng làm thị thực, ở đâu không quan trọng, chỉ cần vừa xảy ra chuyện liền có thể nhanh chóng chạy đi mà sống sót là được. Lương Sênh và Hoa Nam cũng nhân cơ hội làm thị thực, hai người một là thương nhân một có nghề tinh, thủ tục làm thị thực cũng không bị làm khó dễ.

Sau khi thu xếp bản thân xong Lương Sênh mới bắt đầu bận rộn bên phía bí thư, kì thật nói trắng ra là một người vai ác một người vai tốt, bí thư liên lạc mượn sức, Lương Sênh cường bức áp chế, nếu thật sự không thể đồng ý liền khách khí mà giam lỏng người ta lại. Giết gà dọa khỉ một con là đủ rồi, nếu nhiều quá chỉ sợ con khỉ liền biến thành Tôn Ngộ Không.

Trong lúc bận rộn việc này, Hoa Nam vẫn ở bên người Lương Sênh, khoảng cách giữa hai người trong khoảng thời gian này luôn không cách quá độ dài của một cái thắt lưng, có thể thấy được Sênh ca nói được làm được.

Nhưng mà kế hoạch hoàn mỹ cỡ nào cũng không ngăn cản được biến cố xảy ra, hôm nay hai người đang trở về nhà thì đột nhiên Lương Sênh nhận được điện thoại của Nhị ca.

Lương Lão Nhị luôn mang phong cách thần bí đơn giản, Lương Sênh vừa nghe máy liền để lại đúng chín chữ: “Đi xe sang bên phải, mở cửa kính ra.”

Lương Sênh bảo A Hồng làm theo, một lát sau, một đoàn xe từ bên trái vượt qua, xe ở trung gian đi song song với xe anh. Một lát sau, cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, Lương Lão Nhị mang theo kính râm che khuất hơn nửa khuôn mặt điển trai của mình, nhắc nhở nhìn Lương Sênh: “Đến đây tán gẫu.”

Hai đoàn xe đi thành hai đoàn song song nhau, Lương Sênh đổi sang xe của anh trai, hỏi: “Chuyện gì khiến anh già của tôi lặn lội đường xa tự mình đến tìm tôi thế này? Ở trong xe đeo kính vào còn thấy được em anh không?”

Lương Lão Nhị tháo kính xuống, mở tủ lạnh, rót rượu cùng với đá cho hai người: “Anh không đến, chú không yên tâm.”

Lương Sênh nhướn mày ý hỏi vì sao, vừa muốn mở miệng di động lại vang lên. Lúc này là bí thư gọi đến, nói cuối tuần có hoạt động trao đổi thương vụ, muốn Lương Sênh cùng ông đến Thâm Quyển. Một là vì diễn trò, thứ nữa là vì kéo giao tình với chiến hữu cũ.

Lương Sênh lập tức đồng ý, sau khi cúp điện thoại, anh hỏi Lương Lão Nhị: “Tôi yên tâm cái gì?”

Lương Lão Nhị cười cười, lấy di động của mình ra, mở một file âm thanh.

Đây là ghi âm một cuộc trò chuyện. Bí thư đang thảo luận với một người địa điểm bắt quả tang. Bí thư nói phép vua thua lệ làng, Thâm Quyển vừa lúc có hội nghị, trong vùng cảnh sát dày đặc, không khiến Tiểu Lương dễ dàng nghi ngờ.

Ghi âm chỉ có 2 phút, Lương Lão Nhị phát xong lại mở một video chừng 10 giây: “Lão ta chấp nói được với Ủy ban kiểm tra kỷ luật (Kỷ ủy).”

Lương Sênh chửi một câu, ngửa đầu uống cạn whisky, đặt mạnh cái chén xuống.

Càng là thời khắc nguy cấp càng sợ đấu tranh nội bộ, nửa tháng này Lương Sênh quả thực cùng tồn tại với bí thư, bình thường trừ trấn an các anh em ra đều là để hướng về bí thư tỏ vẻ anh tuyệt đối không vi phạm đạo nghĩa bán mọi người. Ai biết trước mặt ra vẻ hoàn toàn tín nhiệm, xoay người liền bán anh!

Tại sao lúc trước anh lại cho rằng người này nghĩa khí trọng tình cảm, là chỗ dựa vững chắc?

Lương Lão Nhị vỗ vai Lương Sênh: “Chú phải đi một cách chính danh ngôn thuận, không thể để cho người trên đường chê cười. Đến Thâm Quyển, lão gia ở Hongkong giúp, chờ ông ta có động tác rồi chú đi.”

Rồi anh lại nói: “Lão gia còn nói, cho Dương Quý phi chạy trước. Hộ chiếu anh cầm, Hàn Tổ đi Mỹ cùng quý phi, đợi ở sân bay rồi. Xe của chú theo tôi nửa đường, nửa được còn lại tôi tự mình hộ tống, chú yên tâm.”

Mặt Lương Sênh tối sầm lại: “Bên người của tôi có người của anh?”

Lương Lão Nhị bình tĩnh lắc đầu: “Lão gia gửi tư liệu cho.” Tư liệu của lão gia đương nhiên là hack được ở chỗ Tướng Tài.

Lương Sênh yên lặng học máu.

Lương Lão Nhị ném cho anh một cái túi nhỏ, một cái đồng hồ: “90 phút, nhanh lên.”

Lương Sênh mở túi nhỏ ra, bên trong là dầu bôi trơn và một hộp áo mưa, không khỏi lại học máu một lần nữa.

Lương Lão Nhị đeo kính lên, nói: “Đừng làm quá, dù sao cũng là ban ngày tuyên ***.”

Lương Sinh ra lệnh cho A Hồng cùng đi theo xe trước, mặt mũi bình tĩnh ngồi trở lại trong xe của mình, Hoa Nam nhìn nhìn, cầm tay anh hỏi: “Làm sao vậy Sinh ca?”

Lương Sinh cười khở một tiếng, kể hết chuyện Lương Lão Nhị vừa kể cho anh, nâng tay sờ đầu cậu: “Em đi ra ngoài chờ anh trước, cùng lắm là một tuần anh sẽ đến gặp em.”

Hoa Nam nhìn anh trong chốc lát: “Liệu có thể có chuyện không?”

Lương Sinh lắc đầu: “Em cũng từng lẫn lộn, nên biết chúng ta không có gì là bảo đảm cả. Nhưng dù có chuyện gì xảy ra, nếu anh làm lão đại, cũng hưởng thụ chỗ tốt của nó nhiều năm như vậy, nên làm được gì liền làm. Ông ta bất nhân, anh không thể bắt nghĩa.”

Hoa Nam trầm mặc một lát mới nói: “Vậy được rồi, em đi trước. Nhưng em chỉ chờ anh 1 tuần, nếu anh không đến, em liền trở lại tìm anh, nếu báo thù thì vẫn cùng đi hết với nhau, anh đừng hòng mà bỏ lại em.”

Lương Sinh cười gật đầu: “Ừ, 1 tuần.” Nói xong liền mở kính cách ly, cầm túi nhỏ ra cho cậu xem: “Chúng ta còn chưa làm trong xe bao giờ nhỉ? Phải ăn chay lâu lắm đây, chúng ta cộng dồn trước được không?”

Hoa Nam nhìn anh trong chốc lát, đột nhiên nhào lên cắn anh, cởi quần áo của anh một cách thô bạo.

Lương Sinh ngậm môi cậu cúi đầu cười: “Chậm một chút chậm một chút nào! Chó con của anh đói muốn điên rồi à?”

“Từ từ! Lát nữa hai ta còn phải xuống xe cho người ta xem!”

.....

“Ôm chặt anh, đừng làm cho xe rung lên như vậy.”

.....

“Cởi áo đi, lại một lần nữa.”

.....

“Còn 20 phút, đừng làm phí thời gian.”

.....

“... A, học anh cái gì không học lại đi học cắn người hả?”

Hoa Nam xoa xoa dấu răng trên ngực Lương Sinh, ngẩng đầu nhìn anh: “Cắn anh làm dấu để anh nhớ kĩ, chỉ 1 tuần. 1 tuần sau, dù có trên trời dưới đất em cũng đến tìm anh.”

Lương Sinh ôm người vào ngực, cúi đầu nói: “Anh nhớ kĩ.”

33. Chương 33

Lương Sinh mang theo một chút vật dụng cá nhân cùng bí thư đi Thâm Quyến.

Tối đêm đó liền có người nhét một tờ giấy qua khe cửa cho anh, bên trong viết chi tiết tuyến đường trốn chạy và các địa điểm chuẩn bị, người phụ trách là một người anh quen biết.

Lương Sinh ghi nhớ tuyến đường rồi đốt tờ giấy đi, ngày hôm sau vẫn theo kế hoạch cùng bí thư đi xung quanh “khảo sát”, vào lúc ban đêm trở lại khách sạn, phía dưới khe cửa lại là một tờ giấy mới, tuyến đường hoàn toàn mới, ngày thứ ba lại đổi một cái khác.

Sáng ngày thứ tư, bí thư đột nhiên gọi anh lại, vẻ mặt ôn hòa cười: “Nghe nói ở đây có một nhà hàng xoay tròn rất nổi tiếng, chúng ta mang ít người đến xem thế nào?”

Lương Sinh biết là lúc này. Anh sớm có chuẩn bị, bình tĩnh gật đầu.

Bí thư và Lương Sênh cùng lên xe. Đi được nửa đường, bí thư đột nhiên nói: “Nhà hàng xoay tròn không có vấn đề gì cả, là khách sạn.”

Lương Sênh quay đầu nhìn ông.

Bí thư mỉm cười: “Đi đến nước này, tôi cũng biết là không còn cách cứu vãn nữa. Lúc thuyền chìm, thuyền trưởng có nghĩa vụ hy sinh vì mọi người, phó thuyền trưởng cũng không cần đợi đến giờ phút cuối. Cậu đã làm hết sức rồi, đi thôi, đừng mất thời gian ở đây.”

Lương Sênh sững sốt trong chốc lát mới hiểu được: “Ông cố ý chấp nối với Kỷ ủy, cho tôi lấy cớ rời đi?”

Bí thư lắc đầu: “Thủ hạ của tôi cũng có không ít người, khai báo việc câu kết với xã hội đen có thể đổi chút điều kiện ưu đãi, cậu cũng có thể thoát ra, xem như là giúp đỡ một phen.” Ông dừng một chút, “Tiểu Lương, tôi có thể nhờ cậu một chuyện cuối cùng được không?”

Lương Sênh gật đầu: “Ông nói đi.”

Ông nhẹ giọng nói: “Tư liệu của con tôi cậu đều có. Nhờ cậu về sau mỗi khi đến một thành phố liền mua một miếng dán tủ lạnh có chứa đặc sắc của địa phương, tích góp đến ngày sinh nhật của nó gửi đến, xem như thay tôi đưa quà sinh nhật.”

Lương Sênh gật đầu nói vâng.

Bí thư trịnh trọng cúi thấp người: “Cảm ơn cậu.”

Xe quẹo vào tầng hầm ngầm của nhà hàng, Lương Sênh đi xuống theo góc chết của camera, đi thang máy đến tầng cao nhất, tìm đến gian cuối cùng bên tay trái của toilet nam tìm được quần áo và giấy chứng nhận được gói kín trong két nước. Anh trực tiếp tròng áo phông vào người, đội mũ lưỡi trai, đổi sang giày thể thao, học theo kiểu hiphop ôm lấy cổ áo đi ra ngoài, đi bộ đến cửa khẩu hải quan, đưa ra giấy thông hành vượt qua.

Lão gia nhìn anh từ trên xuống dưới vài lần, rồi mới vỗ nhẹ vào đầu cậu: “Đến cùng cậu không nhìn nhầm người, bớt cho lão tử không thiếu phiền toái.”

Lương Sênh một lần nữa đổi sang trang phục bình thường, do lão gia thừa dịp buổi tối tự mình đến sân bay.

Trong đoạn đường vip, Thập Bát đồng nhân thay chiều dài viên xếp hàng hai bên chào đón anh, đi theo sau lão gia. Lão gia cầm tay anh, câu được câu không dặn: “Đợi vài năm sau chuyện lắng xuống cậu mang Dương Quý phi về thăm lão tử. Lấy một cậu vợ về cũng không phải không được, ít nhất so với nửa nam nửa nữ thuận mắt hơn. Nhưng lão tử vất vả làm ra được nén hương không thể để cậu dụi tắt nó đi được. Lão tử cũng không phải người cổ hủ, đứa nhỏ kia nhìn không tệ lắm, nếu hai cậu định sống cả đời với nhau thì sớm đi làm thụ tinh ống nghiệm cho tôi một đứa cháu còn ôm, cháu phải là họ Lương, gọi cậu là cha nhớ chưa!”

Lương Sênh nghe được mà toát mồ hôi hột, vội vã gọi ông dừng lại trước khi ông kịp tưởng tượng ra đến đứa cháu siêu nhân tương lai của mình: “Chuyện hai người chúng con tự thương lượng với nhau, cha đừng xen vào! Lúc cậu ấy nghe điện thoại liền thấy không thoải mái, con phải đến dỗ dẫu, cách thái bình dương cha đừng gây chuyện cho con được không!”

Lão gia hừ một tiếng, quay mặt đi đầy buồn bực, lát sau mới quay lại: “Cậu đi Mỹ, địa bàn của lão xem như có thể mở chi nhánh ở chỗ chú Sam, cậu nhớ làm cho tốt, đừng chỉ nghĩ đến nửa người dưới của mình!” (Uncle Sam – US)

Lương Sênh tắc lưỡi: “Sao cha lúc nào cũng có mỗi câu này vậy?”

Lão gia then quá thành giận, cả người cuồng hóa tấn cho Lương Sênh một trận, đẩy anh vừa cửa đăng kí.

Lương Sênh phủ sạch sẽ dấu giày ở mông mình, đi vào đăng kí. Vừa muốn đóng điện thoại, một tin nhắn xa lạ gửi đến: “Sênh ca em là Tổ Tổ, biết được thời gian anh đến em với Hoa Nam ở sân bay đón anh.”

Lương Sênh cười, vừa muốn trả lời thì một tin nhắn khác hiện ra: “Sênh ca, em nhìn sao trời, cảm giác chuyện giữa hai người chỉ sợ sẽ có biến số, anh phải chuẩn bị tâm lý trước.”

Lát sau lại có một tin mới: “Em nhầm, ở đây vẫn là ban ngày, không có sao trắng gì cả.” Trong tin nhắn còn gửi kèm một hình điện thoại, Hàn Tổ giơ ngón tay chữ V, đeo kính đen nhìn trời xanh.

Lương Sênh cảm thấy thật đúng là ở gần hai người dở hai, biết rõ Hàn Tổ đang nói đùa, nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi lo lắng. Do dự một lát, cuối cùng anh gọi điện thoại cho số này, bên kia điện thoại vang lên lại bị từ chối, gọi lần nữa vẫn bị từ chối, trước khi anh kịp gọi lần thứ 3 thì một tin nhắn chen vào trước: “Tiểu Hoa không có việc gì, là tâm bệnh, đã bị lộ, đừng gọi nữa.”

Tiếp viên hàng không mỉm cười mời anh đóng điện thoại cùng các thiết bị thông tin điện tử khác, Lương Sênh nhìn di động cười khổ, thật đúng là chuyến bay này anh không bình tĩnh được.

Trải qua hơn 20 tiếng giày vò nội tâm, Lương Sênh rốt cuộc đến sân bay Kennedy. Vội vã làm thủ tục hải quan, vừa đi ra liền thấy một thân ảnh quen thuộc, anh liền gọi: “Hoa Nam!”

Hoa Nam xoay người nhìn anh, Lương Sênh bước vài bước chạy đến, ôm người lên, sống mũi cay cay: “Anh không lừa em, đúng 1 tuần anh liền đến.”

Hoa Nam ưỡm một tiếng, tránh khỏi anh lùi ra sau vài bước.

Lương Sênh vội đuổi theo cầm lấy tay cậu: “Làm sao vậy? Sao tay em lạnh thế?”

Hoa Nam nhìn chăm chăm anh, lại lùi vài bước, mở miệng, giọng nói khàn khàn: “Một tuần, cả ngày lẫn đêm em đều nghĩ anh như thế nào, nghĩ đến cả người đều đau, sợ gọi điện thoại không đúng thời điểm làm ảnh hưởng đến anh, nhịn xuống không liên hệ. Ngày hôm qua anh gọi cho em suýt chút nữa thì em khóc.”

Cậu lại lùi một bước, nhẹ giọng nói: “Em cảm giác, mình cần khác người một chút.”

Lương Sênh đứng sững lại, nhìn Hoa Nam lại một bước, bỗng dưng cảm giác tay mình cũng phát lạnh.

Hoa Nam nhìn anh, sau đó chậm rãi quỳ một gối xuống, lấy từ trong túi áo một chiếc hộp nhỏ màu đen, mở ra để lộ hai chiếc nhẫn bạch kim.

Trên nhẫn không có bất kì châu báu nào, chỉ có một hình cuộn sóng cách điệu ở giữa, một hướng về bên phải một hướng về bên trái, hai hình đan vào nhau tạo thành một trái tim.

Lương Sênh nheo mắt, chỉ tiếc vừa nãy quá kích động nên không phát hiện ra con chó con này mặc vest.

Hoa Nam cầm hộp, gấp ghềnh giải thích: “Hôm qua cúp điện thoại xong em liền đi mua nhẫn, tiền mua nhẫn là tiền em tích góp được lúc còn chưa ở với anh, xem như là tiền để cưới vợ. Sênh ca, anh... anh...” Ấp úng mãi mới nhớ được câu quan trọng. “Giu iu ma ri mi?” (Will you marry me)

Lúc này xung quanh hai người đã tụ lại một đồng quần chúng từ đủ các quốc gia, nghe Hoa Nam rất cực hởi, mọi người ồn ào: “Yes! Yes! Yes!!!”

Lương Sênh thở ra một hơi, vươn tay trái ra cho cậu: “Cầu hôn cũng dọa anh nửa cái mạng già, em trời sinh đúng là để khắc anh.”

Hoa Nam cười hì hì đeo nhẫn vào ngón áp út của anh, rồi đứng lên vươn tay cho Lương Sênh giúp cậu đeo cái còn lại, rồi sau đó hai người nắm tay nhau, đắc ý giơ ra cho người xung quanh xem.

Mọi người cổ động hoan hô ầm ỹ, đi lên ôm bọn họ, dùng đủ loại ngôn ngữ chúc họ hạnh phúc.

Qua một hồi lâu hai người mới thoát ra được, tay nắm tay đi ra ngoài.

Hoa Nam vừa đi vừa nói chuyện: “Sênh ca, nghe nói New York mới cho phép kết hôn đồng tính, hay hai ta đến đấy đi!”

Lương Sênh lập tức gạt đầu đồng ý.

“Là em cầu hôn, chuyện này trừ viết trong sổ ra thì về sau anh cũng coi như là vợ của em đúng không Sênh ca?”

Lương Sênh nghĩ nghĩ: “Được thôi.”

Hoa Nam được một tắc lại muốn thêm một thước: “Vây buổi tối lại để em đánh dấu đi?”

Lương Sinh nghiêm mặt liếc nhìn cậu một cái.

Hoa Nam nhìn lại anh đầy chờ đợi.

Lương Sinh thở dài, xoa đầu cậu: “Hàng năm kỉ niệm ngày kết hôn để em làm, thế nào?”

Hoa Nam mừng rỡ, ôm lấy cổ anh: “Em đồng ý!”

Lương Sinh nhếch môi, tay cầm tay cùng Hoa Nam ra khỏi sân bay, Hàn Tổ nhanh nhẹn khởi động xe, chạy đến bên cạnh hai người. Sau xe còn dán lên hai chữ tiếng Anh được viết kiểu Trung: Just married. Bên dưới là chữ tiếng Trung: Hoa & Lương.

Lương Sinh vào trong xe, đập vào gáy Hàn Tổ một cái: “Hai người thông đồng lừa giỡn tôi đúng không?”

Hàn Tổ kêu ầm ĩ: “Sênh ca mình giám, là kế hoạch của Tiểu Hoa Tinh nhà anh hết, em chỉ dạy câu tiếng Anh thôi!”

Hoa Nam nhìn Lương Sinh cười vui vẻ: “Là Sênh ca dạy em, nhận sai còn phải nhận phạt. Anh chỉ nói với em một câu liền chạy 1 tuần không có động tĩnh gì. Em không dám đánh anh, chỉ có thể dọa, sau đó cài anh vào thất lũng.” Nói xong lại vươn nhần ra.

Lương Sinh tức mà không biết làm sao, cười hôn cậu, một lúc lâu mới thở hổn hển buông người ra: “Vậy đã xem như xong chưa?”

Hoa Nam cũng thở hổn hển: “Xem như xong.”

Lương Sinh xoa đầu cậu: “Vậy chúng ta phải sống hạnh phúc với nhau, tranh thủ làm ngọt chết đám quần chúng vô tội.”

Hoa Nam gật đầu: “Đương nhiên!”

Ô tô chậm rãi chuyển bánh, tài xế nghiêm túc hoạt bát chở hoàng tử và hoàng tử, cùng nhau đi về phía cuộc sống hạnh phúc đến không biết xấu hổ.

[chính văn hoàn]

34. Chương 34: Phiên Ngoại 1 : Chuyện Nam Chuyện Bắc Của Đôi Cẩu Nam Nam

Trên đời này lúc nào cũng có vài người kì lạ, bọn họ giống như chiếc nam châm bị uốn thành hình chữ B, tuy rằng cũng có hai cực N, S. Nhưng cái bọn họ bày cho người khác xem vĩnh viễn là mặt NB, mà chỉ có người thân cận mới biết được, người này căn bản là SB.

Cực N

Vào lúc vợ chồng Kane cảm biến bán đi căn nhà của mình, bà Taylor thậm chí khóc đi ra.

Bà quá yêu căn nhà này, hàng rào con con màu trắng, thảm cỏ chẵn chu cùng với bức tường đầy hoa hồng nở rộ rực rỡ mê người. Chỉ cần nghĩ đến không lâu nữa, sân vườn xinh đẹp này sẽ dần dần suy tàn, ngực bà Taylor liền cảm giác như bị nện vào.

Bà lo lắng nhìn mỗi vị khách đến qua cửa sổ phòng mình, cầu nguyện sẽ có một vị chủ nhân có thể toàn tâm toàn ý chăm sóc căn nhà này.

Bà không cầu nguyện bao lâu, khi những đóa hồng nở rộ lần thứ hai, căn nhà này liền chào đón chủ nhân mới của mình.

Gia đình mới là một cặp đôi đồng tính người Châu Á. Hai người chỉ lái một chiếc xe dán tấm biển “just married” chuyển vào, ngày hôm sau mới ra khỏi cửa mang về vài thùng sơn cùng rất nhiều công cụ khác.

Bà Taylor hơi lo lắng, bà quyết định biểu đạt thiện ý của mình đối với hàng xóm mới, tiện thể nhờ bọn họ chăm sóc vườn hoa.

Bà nướng bánh ngọt mang đến, ấn chuông cửa 3 lần.

Chàng trai nhìn có vẻ tao nhã hơn mở cửa cho bà: “Mời vào!” Chàng trai nhiệt tình đón tiếp, “Xin lỗi, nếu là vì chúng tôi trang trí lại nhà gây ra tiếng động quá lớn, chúng tôi sẽ chú ý thời gian.” Trong lúc nói chuyện, người yêu của chàng trai đã đi tới, đứng phía sau mỉm cười gật đầu với bà.

“Không, không phải như vậy.” Bà Taylor vội vã phủ nhận, bưng bánh ngọt lên, “Đây là quà mừng hai cậu đến đây.”

“Oh, thật là tuyệt vời.” Chàng trai nhận lấy bánh ngọt, thành khẩn ca ngợi và cảm ơn thành ý của bà, lại cười nói, “Người yêu của tôi là đầu bếp làm đồ Trung Quốc, nhưng cậu ấy cũng không biết làm bánh ngọt như thế này, nếu có thời gian mong bà có thể dạy cho cậu ấy.”

Bà Taylor kinh ngạc cùng anh chuyện trò, hỏi người yêu của anh làm việc ở đâu, lại tiếc nuối nói, tuy rằng bà rất yêu thích đồ ăn Trung Quốc, nhưng quanh đây lại không có nhà hàng nào ngon cả.

Chàng trai cười: “Thật là may quá, chúng tôi chuẩn bị mở một tiệm cơm Trung Quốc ở quảng trường, giờ mới đang chuẩn bị, đến lúc hoàn thành chúng tôi nhất định mời bà đến dự.”

Bà Taylor liên tục cười nói nhất định, chàng trai lại kéo vị người yêu cũng diễn trai không kém của mình lên một bước, dạy cậu nói cảm ơn bằng tiếng Anh đối với bà.

Bà Taylor lại trò chuyện vài câu rồi mới về nhà, đến khi cửa đóng lại mới ảo não phát hiện, bà quên nhắc nhở họ chuyện khu vườn.

Bà kéo bức màn ra một góc, vụng trộm quan sát sân của bọn họ.

Thăng đến buổi chiều hai người mới ra khỏi nhà, phối màu sơn, bắt đầu sơn lại nhà.

Bọn họ chọn màu vàng nhạt. Hai người rõ ràng có thể mỗi người sơn một bên nhưng lại lựa chọn đứng song song với nhau, thỉnh thoảng vỗ vỗ lưng người kia, hoặc là dùng móng nhẹ nhàng chạm vào đối phương. Sau vài lần đụng chạm, động tác của hai người trở nên khoa trương hơn, một lát sau liền ném chổi quét sơn, đuổi nhau trong sân.

Đến khi chàng trai trò chuyện với bà rốt cục ẩn người yêu xuống đất, xoa tóc người yêu, bà Taylor đỏ mặt khép màn lại, mỉm cười nghĩ, hai người yêu nhau như vậy, nhất định sẽ khiến cho sân vườn càng thêm đẹp nhỉ?

Cực S

Lương Sênh đặt bánh ngọt lên bàn cơm, phết bơ lên ném thử: “Bánh ngon ra phết.”

Hoa Nam lấy hai cái thìa ra: “Giữa trưa không kịp nấu cơm nên là ăn tạm bánh này đi, buổi tối em làm mì thịt bò cho.”

Lương Sênh nhướn mày nhìn cậu, đột nhiên anh cười: “Chỉ ăn ngọt không rất ngấy, lại đây.” Anh kéo người đến, lau bơ lên người Tiểu Hoa, “Xúc xích ăn với bơ. Món Đức nổi tiếng đấy.” Rồi ngậm vào miệng.

Hoa Nam hít vào một hơi, tựa vào bàn bếp sau lưng: “Đừng ngậm, làm việc đứng đắn cái đã nào!”

Lương Sênh ậm ừ đồng ý, lại dùng sức hút vài cái mới nhả ra. Anh bắt đầu bôi bơ vào phía sau Hoa Nam, làm trơn vài cái rồi tiến thẳng vào, vừa làm vừa hỏi: “Xúc xích của anh ăn ngon không?”

Đáng tiếc là trong mắt này, Lương Sênh là phái hành động, còn Hoa Nam là phái ca hát, xúc xích vừa đi vào cậu cũng chỉ còn biết hát pavarotti, nào còn để ý đến anh nói gì. Lương Sênh cũng không đòi hỏi nhiều, đề nghị người ta hát hết khúc này đến khúc khác, đánh dấu hết nhà mới rồi mới miễn cưỡng dừng lại, cùng Hoa Nam chia nhau bánh ngọt, lại cùng nhau tắm rửa một cái rồi mới vui vẻ ra ngoài sơn tường.

Khi sơn tường, Lương Sênh lại không nhịn được lăn vài cái dầu sơn lên móng Hoa Nam, Hoa Nam cũng không khách khí, bị lăn bao nhiêu liền lau lại gấp bội. Chơi đùa liên không dừng được, hai người liền ném

chối quét sơn chạy đuổi nhau quanh sân, cuối cùng vẫn là Lương Sênh ý vào vũ lực cao hơn trấn áp Hoa Nam dưới mặt cỏ, cúi đầu muốn cắn người, hai bàn tay bắt đầu không thành thật.

Hoa Nam ho khan một tiếng: “Trước công chúng, anh chú ý đến ảnh hưởng quốc tế xem nào!”

Lương Sênh xoa đầu cậu, khí thế lão đại một lần nữa trở lại giang hồ: “Địa bàn của lão tử, lão tử muốn làm gì thì làm, bọn họ không nhìn được thì tự đi mà rửa mắt mình!”

Có thể đoán được, những hộ gia đình của con phố này trong vài thập niên tới đều sẽ dựa vào thuốc rửa mắt, làm ra công hiến to lớn cho ngành công nghiệp nước rửa mắt của nước Mĩ!

35. Chương 35: Phiên Ngoại 2 : Chuyện Nam Chuyện Bắc Của Đôi Cầu Nam Nam

Trên đời này lúc nào cũng có vài người kì lạ, bọn họ giống như chiếc nam châm bị uốn thành hình chữ B, tuy rằng cũng có hai cực N, S. Nhưng cái bọn họ bày cho người khác xem vĩnh viễn là mặt NB, mà chỉ có người thân cận mới biết được, người này căn bản là SB.

Cực N

A Nhạc dạo này mới xin vào làm việc ở một nhà hàng kiểu Trung mới khai trương.

Nhà hàng có phong cách khác hẳn với nhà hàng khác, bởi vì ông chủ mở một bàn nấu ăn ngay giữa phòng ăn. Mỗi khi đến cao điểm của bữa trưa hoặc bữa tối, bếp trưởng điển trai sẽ đến bàn bếp đó, ngay trực tiếp chế biến thức ăn cho khách hàng.

Động tác của anh nhẹ nhàng tiêu sái như một hiệp khách, còn có thể thuận tay điêu khắc một vật nho nhỏ trang trí thêm cho đĩa ăn, có khi là hoa cỏ, có khi là động vật nhỏ, mèo...

Đương nhiên, nhà hàng này rất nổi tiếng, có khi cần phải đặt chỗ trước 1 tuần mới có thể đặt được một bàn với tầm nhìn tốt.

Mà mặc kệ hàng người chờ đợi có dài bao nhiêu, vị trí tốt nhất bên tay trái bếp trưởng lại vẫn thuộc về ông chủ cửa hàng, nếu ai không cẩn thận ngồi liền phải chịu đựng áp lực từ hai cặp mắt giết người đầy khủng bố.

Nói thật ra, thực sự không có mấy vị khách có trái tim và con mắt đủ mạnh để chịu đựng được.

Nhưng là, cùng với danh tiếng của nhà hàng càng lúc càng lớn, khách hàng mới đến không biết cũng ngày càng nhiều. Có lẽ bếp trưởng cảm giác trừng người khác nhiều quá rất hại mắt cho nên liền khắc một tấm thẻ, đặt ở giữa mặt bàn.

Trên bàn khắc chữ “Chỗ V.I.P” bằng tiếng anh, phía dưới là chữ Trung được khắc: Chỉ yêu mình P.

A Nhạc không ngừng nhắc nhở bản thân mình không được hiểu sai. Cậu vẫn tin chắc rằng, ông chủ tuy rằng thoát nhìn kém hơn bếp trưởng một chút, nhưng ông chủ chắc chắn là người ở trên! Cậu dám lấy tính mạng của Togashi (Yoshihiro) làm tiền đặt cược!

Ông chủ nhìn cười cười, một ngày nọ, chữ P bị đổi thành chữ H.

Chỉ yêu mình H? Nhìn đến đây, suy nghĩ của A Nhạc càng lúc càng chạy xa.

Cậu ôm ngực lão đạo chạy trốn khỏi tầm mắt ngọt chết người của hai người kia, cắn khấn tay ai điều cho phán đoán sai lầm của mình, cùng với tiền đặt cược quá mức vội vàng thả đi.

Cực S

Buồng cửa sắt xuống, Lương Sênh đặt Hoa Nam lên bàn bếp đã được chà lau sạch sẽ, cắn cắn lỗ tai cậu: “Biết lúc anh nhìn em nấu ăn, anh vẫn nghĩ gì không?”

Hoa Nam nhìn Lương Sênh, cúi bả tạp dề, hai tay chống bàn hỏi anh: “Cái này đúng không?”

Lương Sênh kêu lên một tiếng, vội vả thả Tiểu Lương ra ngoài, cố gắng nhẫn nại giúp Hoa Nam chuẩn bị vài cái rồi luống cuống bơi đầu tiên thẳng vào cấm địa: “Hôm nay anh phải chết trên người em một lần!”

Hoa Nam ưm một tiếng, nâng eo nhìn anh.

Lương Sênh biết ý, thả người nằm xuống bàn, chính mình đứng giữa hai chân của Hoa Nam, mỗi tay giữ lấy một chân của cậu, cúi đầu theo từng nhịp mà hôn lên chân cậu, vừa hôn vừa nói: “Xem đi, mặc kệ vẻ mặt anh như thế nào thì đều bị em làm hỏng hết!”

Hoa Nam ôm lấy cổ anh, hung tợn ngậm lấy môi anh.

Khi bọn họ rốt cục xong việc, bàn bếp đã bị họ làm cho bữa bọn không chịu nổi.

Hai người lười biếng nằm xuống sàn hút thuốc, Lương Sênh thuận tay nhặt lên tấm bảng “Chỉ yêu mình P” xem, anh xoa đầu Hoa Nam: “Tấm bảng này khắc không đúng, không thể vì tiểu tiết mà làm hỏng hết được, đổi thành H, chỉ yêu mình Hoa. Mông (P) em anh yêu, chỗ khác của em anh cũng yêu muốn chết.”

Hoa Nam lắc đầu: “H không được, P đi, em không ngại.” Tiếng anh của cậu đã học được kha khá, lúc này cũng có thể lý luận một chút.

Lương Sênh hôn cậu một cái: “Human cũng là người đẩy thôi, đừng có mà kì thị chủng tộc! Sửa đi.”

Sau này, tấm bảng một lần nữa vứt bỏ tiểu tiết, có thêm người anh em là “Chỉ yêu mình L”, chuyển sang tiếng Anh chính là Lord, xem như vinh danh những năm tháng làm lão đại của Sênh ca.

36. Chương 36: Phiên Ngoại 3 : Tướng Tài

1 – Làm thế nào để luyện thành danh kiếm

Tướng Tài tên khai sinh đương nhiên không phải là Tướng Tài, anh tên là Mạc Dã, từng là đối thủ một mất một còn của Lương Sênh, vì tranh giành địa bàn mà hai người đánh nhau không biết bao nhiêu lần.

Lương Sênh chính là phái học viện điển hình trong các lão đại, nhìn người rất chuẩn, chỉ cần có tài liền nhận, ân uy làm đủ, quản lý đàn em khăng khăng theo mình, chỉ đâu đánh đấy Mạc Dã lại là điển hình của trường phái “Không hạn cuối, không tiết tháo, tiềm năng không giới hạn”, chỉ bằng sự ngoan cường cùng với sức tưởng tượng phi phàm mà đánh ra được vị trí lão đại. Cho nên, khi hai người đánh nhau, hoàn cảnh không khác gì sao hỏa chạm trái đất.

Lúc đầu anh không đấu lại được Lương Sênh, Lương Sênh vừa có đầu óc lại có vũ lực, Mạc Dã mỗi lần thua cuộc đều thua rất mất mặt, hơn nữa mỗi lần đánh nhau xong, đàn em của anh lại có một loạt phản chiến.

Mạc Dã không cam lòng, tìm đến tất cả các trận chiến kinh điển từ ngày vào xã hội đen của Lương Sênh, thiết kế một kế hoạch cẩn thận mà ngoan độc, tìm mọi thủ đoạn để hạ gục Lương Sênh. Đương nhiên là Lương Sênh bị thua, thua mất hai địa bàn giàu có cho anh, nhưng đàn em của Mạc Dã vẫn chạy mất hơn phân nửa.

Anh càng thêm không cam lòng, bắt một đàn em cũ về để hỏi nguyên nhân, ai ngờ kẻ bị bắt bày ra vẻ mặt hiên ngang anh dũng: “Dã ca, em chạy về phía Sênh ca là em có lỗi với anh. Nhưng nếu cho em lựa chọn một lần nữa em vẫn sẽ làm vậy. Sênh ca rất lợi hại, có nghĩa khí, theo anh ấy em kiên định rất nhiều.”

Mạc Dã tức giận đập mặt người kia, rống to: “Lão tử chỉ ác với người ngoài! Mày lại sợ cái gì!!”

Thắng cũng thiệt mà thua cũng thiệt, địa bàn của Mạc Dã rất nhanh teo tóp lại chỉ còn một con phố. Hôm ấy Lương Sênh tự mình đến tìm anh, cùng anh uống vài chén rượu, hỏi: “Anh muốn hưởng thụ cảm giác nhất hô bá ứng hay muốn khiêu chiến việc khó người khác không xử lý được, nhìn người ta chịu thiệt dưới

tay mình? Nếu là cái trước, tôi không giúp được anh. Nếu là cái sau, đến làm việc dưới trướng của tôi. Bình thường không cần anh quản lý người, lúc cần anh muốn đi đâu cũng được, không có giới hạn.”

Mạc Dã vừa uống rượu vừa chửi thề, lão tử không hạn cuối hẳn lại không có giới hạn, đây là cái gì, là khí độ! Lão tử thua dưới tay người này không mệt!

Rượu uống xong, Mạc Dã liền thành đàn em của Lương Sênh. Bởi vì anh quả thật có chút tài năng, dù cho chơi bởi lêu lổng nhưng anh vẫn là người đứng trên vạn người chỉ dưới một người. Thẳng đến ngày cây bí thư đổ, Lương Sênh trốn chạy, anh bị Lương lão gia dùng Thập bát đồng nhân áp giải đến trước mặt Lương Lão Nhị, Lương Giản.

Lương Giản cười trối cho Mạc Dã, cặp kính vừa to vừa đen phản chiếu khuôn mặt của anh: “Tướng Tài Mạc Dã? Một người hai kiếm, đúng là không khoa học.” Rồi Lương Lão Nhị rót cho anh một ly whisky, “Nếu lão gia cực lực tiến cử tôi liền thử xem, dùng tốt thì nhận.”

Mạc Dã nắm chén rượu, nhìn khuôn mặt tuấn tú của Lương Lão Nhị mang theo vài phần giống với Lương Sênh, cảm khái không thôi, mẹ, bị ông già chà đạp rồi lại đến ông con, bất tự của lão tử nhất định khắc với nhà họ Lương!

2 – Làm thế nào để mở cánh cửa thế giới mới

Bí thư xuống đài ước chừng 1 năm, Tướng Tài phụng mệnh đi Mỹ an ủi hai phu phu Lương gia, một lần nữa chuyển đạt nguyện vọng muốn có cháu của lão gia. Lão gia bí mật ra chỉ thị: Nếu không được thì dùng đến ám chiêu, ám chiêu không được, cẩn thận nằm viện.

Tướng Tài giận mà không dám nói gì, buồn bực mặc cho Thập bát đồng nhân đóng gói đập lên máy bay, chạy đến chỗ Lương Sênh và Hoa Nam dầy da mặt ở lại.

Hai vị đương sự không có ý kiến gì, đều là thể loại không biết xấu hổ, nhìn Tướng Tài không khác gì nhìn con mèo nhà hàng xóm. Nếu muốn làm gì mà thấy Tướng Tài thì cũng chỉ phát phát tay đuổi người: “Tránh ra cái nào.”

Cho nên sau khi ăn nhờ ở đậu 2 tháng, việc mà Tướng Tài làm nhiều nhất chính là đại ra ngắm hoa hồng trong vườn.

Bởi vì hai vị kia thường xuyên vừa làm vừa chuyển trận địa, có lần còn làm lên lầu, khiến cho Tướng Tài không thể không thử chơi trò nhảy lầu.

Có lẽ là hai người có lực kêu gọi rất lớn, cũng có lẽ là Tướng Tài không có hạn cuối, nhìn nhiều lần, cuối cùng anh bắt đầu tự giác vòng sang chỗ khác, ban đêm mộng xuân cũng từ mỹ nhân ngực nhón chuyển sang mỹ nam ngực phẳng. Người trong mộng có hai chân thon dài, đường eo căng đầy, đôi môi mỏng manh khiêu gợi, nhìn khá là quen mặt, lại trông không giống ai mà anh quen biết.

Tướng Tài có chút buồn bực: Chẳng lẽ là hình ảnh kết hợp lại từ nhiều nguồn, muốn chơi cũng phải chơi người thật, mưu ma chước quỷ trong bụng lão tử không phải là để làm như vậy sao? Thẳng thì bẻ cong, có người thì phá, chỉ cần lão tử muốn thì ai cũng phải có được.

Đáng tiếc là mộng xuân của anh không phối hợp. Sau mấy lần làm mộng xuân liên tiếp, mỗi lần đều thích đến mức không muốn dừng, sau khi tỉnh lại càng thêm tịch mịch. Anh thậm chí kêu không được, còn tiếp tục như vậy lão tử liền sẽ vì sản phẩm tượng trưng này thủ thân như ngọc, phải chạy nhanh! Lão gia muốn đánh thì cứ việc đánh, cũng không phải chưa đánh bao giờ.

Hạ quyết tâm, Tướng Tài lập tức thu dọn đồ đạc trốn chạy, lúc gần đi mới gọi điện cho Hàn Tổ chào từ biệt, đầu kia Hàn Tổ trầm mặc trong chốc lát, hỏi: “Hoa Nam tốt xấu gì còn có Sênh ca ngày ngày mời gọi, anh không có bị làm sao, 30 tuổi đến nơi lại đột nhiên bảo mình cong, làm sao bà nghe như phim khoa học viễn tưởng vậy?”

Tướng Tài nhe răng: “Tổ chức quá mạnh, lão tử không cản nổi.”

Hàn Tổ tràn ngập đồng cảm: “Bọn họ kêu rất mời gọi đúng không?”

Tướng Tài chửi một tiếng: “Đừng nói nữa, hại lão tử lại nhớ đến!”

Hàn Tổ chắc chắn thở dài, vẫy khăn tay chúc anh sớm ngày tìm được hoàng tử trong mộng.

Tướng Tài nói hoàng tử không vội, 2 tháng trời chuyện gì cũng không làm được, lão gia nhất định sẽ khiến anh ở trong mộng cảm trại vài ngày.

Vì tránh đi lão gia điên cuồng trả thù, Tướng Tài mua vé máy bay thẳng gần nhất để lợi dụng sai giờ, tuy rằng không nói cho ai biết, thế nhưng vừa xuống máy bay liền bị người của Lương Giản chặn lại: “Đã ca, người của lão gia đang chặn ở bên ngoài, Giản ca đã thu xếp tốt, anh đi theo chúng tôi bên này đi.”

Tướng Tài làm theo, đàn em dẫn anh đi tìm Lương Giản. Có lẽ Lương Lão Nhị vừa xuống khỏi giường ai đó, kính đen không đeo, trên người chỉ mặc áo ngủ bằng lụa, trong tay vẫn cầm ly whisky: “Lần sau nhớ báo trước, đừng làm chúng tôi thêm mệt. Yên tâm, lão gia có thể mượn người nhưng không thể động tay động chân được.”

Tướng Tài ậm ừ vài câu, hai mắt nhìn đôi môi mỏng manh khiêu gợi, lướt xuống đường eo căng đầy, hai chân thon dài, trong lòng lạnh như thể đang ở Siberia. Mẹ nó lão tử mà sử dụng ám chiêu với người này, dù cho Giản ca đại nhân đại lượng thì lão gia chắc chắn vẫn sẽ giết anh.

Liệu có nên tự tìm đến cái chết, đó là một vấn đề.

37. Chương 37: Phiên Ngoại 4 : Tướng Tài

1 – Rượu không say mỗi người tự say

Tướng Tài thật vô dụng không dám làm gì.

Anh không ngừng thôi miên bản thân, tất cả đều là lỗi của Hoa Nam và Lương Sênh, lực tác động của hai người quá lớn, anh lại xuất phát từ đạo nghĩa anh em không thể ý *** đến hoa đã có chủ, bởi vậy mà chuyển rời đến anh em của Sênh ca. Ý nghĩ không thể đánh đồng với sự thật, chờ thêm một thời gian, đợi nó tự lắng xuống, anh liền sẽ thẳng trở lại.

Nhưng là có vài thứ một khi biết liền không thể vờ như không biết, Tướng Tài từ ngày nhắm đến Lương Giản sau liền trượt thẳng xuống hố lửa không quay đầu lại được. Hôm nay anh chú ý đến ngón tay thon dài sống mũi cao cao của Lương Giản, ngày mai anh phát hiện mùi hương trên người Lương Giản mê người không thôi, ngày kế lại cảm giác đến cả giọng nói cũng kêu gọi không ngừng được. Tướng Tài thâm hận không thôi, chỉ cần một tháng nữa thì đến cả cái rắm của người ta anh cũng sẽ cho là tinh hoa của đất trời.

Nhưng lại không thể dừng được việc ngày ngày theo đuổi người ta.

Lương Giản không có dị nghị gì, Tướng Tài muốn cùng liền cho cùng, có chuyện cần Tướng Tài đi làm, Tướng Tài liền vội vã chạy đi ân cần hơn bao giờ hết, hoàn toàn là hình ảnh một nguyệt đánh một nguyệt ai.

Trong lòng Tướng Tài một nửa là biển nước nửa kia là biển lửa, vừa muốn ăn mà không được lại không dừng được việc chảy nước miếng, cả người đều trở nên không bình thường. Lương Giản thấy trạng thái của anh không đúng, liền vỗ vỗ vai an ủi, biết cậu lo lắng bên lão gia, yên tâm, chuyện này qua rồi, cứ đi chơi đi.

Tướng Tài bị vỗ khiến cho cả người run rẩy, cũng vỗ ra quyết tâm.

Anh liếm môi, nói Giản ca, tôi thèm chai whisky mới của anh lâu rồi, nếu đêm nay anh không có việc gì, có thể cho tôi nếm chút rượu sao?

Lương Giản lập tức đồng ý.

Tướng Tài đương nhiên là chuẩn bị làm trò xấu. Trò xấu rất đơn giản, chơi thuốc! Bôi chất lỏng bên miệng chén, bỏ đá vào rồi rót rượu, ai cũng không nhìn ra sở hử được.

Hai người đồng lòng hợp lực uống xong cả chai, Tướng Tài nâng con ma men Lương Giản lên giường, cởi quần áo, lại nặn dầu bôi trơn vào lòng bàn tay, liếc nhìn Lương Giản, hạ quyết tâm, vươn tay ra phía sau lưng.

Lương Giản nằm ở trên giường không nhúc nhích, cặp mắt đảo híp lại thành một khe hở, phía dưới nhờ thuốc mà ngẩng cao đầu.

Tướng Tài dựa theo giáo trình trên mạng khuếch trương phía dưới, chống lên người Lương Giản rồi chậm rãi ngồi xuống. Trong lòng nghĩ, dù sao lão tử cũng làm được một phát, không còn gì tiếc nuối cả. Dùng thuốc với anh là lão tử sai, lão tử giúp anh thiếu chút tội, về sau dù cho chuyện vỡ lở anh cũng bớt hận lão tử một chút.

Lương Giản kêu to, híp mắt sờ soạng xuống đùi Tướng Tài.

Tướng Tài bị sờ đến bủn rủn, vội vã cúi đầu, dùng mọi cơ bắp trên người nâng lên ngồi xuống, nghiêng trái nghiêng phải, dịch trước dịch sau, tóm lại là, bằng mọi giá làm cho Lương Giản thoải mái, bản thân thích hay không không quan trọng.

Đang lúc anh chơi đến quên cả trời đất, Lương Giản đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, xoay người đảo khách thành chủ, mắt nhắm lại tách hai chân Tướng Tài ra tiếp tục làm. Tướng Tài ôm người vui mừng không thôi, rốt cục không giống làm với khúc gỗ nữa, sau đó bên dưới cũng cùng chậm rãi ngẩng đầu.

Lương Giản tốt xấu gì cũng ăn hết cả nam lẫn nữ nhiều năm, kinh nghiệm hơn 10 năm dù cho đầu óc không rõ ràng cũng thuần thục hơn người nửa đường thay đổi như Tướng Tài. Lương Giản xoay người sang hết góc này lại góc khác, bản thân xuất ra hai lần, lại đè anh xuống hung hăng làm thêm một phát nữa, rút ra cuối cùng đè nặng người mà ngủ.

Tướng Tài cắn răng chịu đựng, lão tử chỉ xin nhiệt độ cơ thể của người này một chốc nữa thôi, đợi lát nữa có người đến liền thay mặt đổi đầu.

Anh đợi đến khi Lương Giản phát ra tiếng hít thở đều đặn mới lấy di động ra, gọi điện thoại, sau 3 tiếng chuông liền cúp máy.

15 phút sau, có người ở ngoài gõ nhẹ cửa.

Tướng Tài chậm rãi dịch ra khỏi người Lương Giản, vừa muốn đi xuống, Lương Giản đột nhiên mở miệng: “Sao lại đi?”

Giọng nói thanh lãnh rõ ràng, không khác gì lúc bình thường.

2 – Thợ săn có tài giỏi đến cỡ nào cũng không thoát được pháp sư

Tướng Tài bị tiếng động này làm sợ đến run rẩy, anh lấy lại bình tĩnh, chậm rãi mò xuống giường, xoay người nhìn Lương Giản.

Lương Giản cũng xoay người, tựa vào trên giường bình tĩnh nhìn Tướng Tài, mặt còn hơi hồng, ánh mắt đã tỉnh táo.

Tướng Tài theo phản xạ nhìn về phía chai rượu rỗng tuếch.

Lương Giản hơi nhướn mày, hỏi: “Thuốc kích thích?”

Dừng một chút lại nói: “Nói đi.”

Tướng Tài thâm nghĩ thì ra gặp phải người nhờn thuốc, nhanh như vậy liền vỡ lẽ chỉ có thể trách số mệnh lão tử không tốt.

Anh mang theo mộng trần đứng thẳng bên giường, cúi đầu trong chốc lát, thành khẩn thẳng thắn: “Giản ca, là tôi bị ma quỷ ám ảnh lấy hạ phạm thượng, nếu bị anh bắt tại trận tôi cũng không có gì để nói cả. Anh muốn lập quy củ thế nào tôi cũng nhận, chỉ cần tôi còn một hơi, mệnh của tôi đều là của anh.”

Lương Giản nhìn anh không nói lời nào.

Tướng Tài nhìn Lương Giản, mắt to trừng mắt nhỏ.

Lương Giản nhìn anh trong chốc lát, anh mắt chậm rãi dịch xuống, từ mặt Tướng Tài trượt đến ngực, đến bụng, cuối cùng là giữa hai chân, nơi đó đang có vật thể đi theo tiếng gọi của lực hút của trái đất uốn lượn chảy xuống.

Lương Giản vươn tay chạm vào nó, đưa lên ngắm trên tay, hỏi: “Mới làm ra kế này?”

Tướng Tài thầm nghĩ có người lấy tính mạng của mình vào đặt cược sao, nhưng phía dưới bị chạm vào lại có chút hưng phấn. Anh vội vã lùi ra phía sau một bước nhỏ: “Giản ca, nếu không phải trong lòng tôi sống chết gì cũng chỉ có mình anh thì tôi cần phải làm ra kế hoạch này sao. Nếu vừa rồi anh cảm giác biểu hiện của tôi chấp nhận được, về sau dùng tôi miễn phí tôi cũng vui vẻ nhận.”

Kì thật kế hoạch ban đầu của anh cũng không khác cho lắm, bây giờ ngoài cửa còn có một vị định làm thay thế đứng chờ, điểm khác nhau chỉ là Lương Giản biết hay không biết, có phối hợp hay không mà thôi.

Lương Giản lại giương mắt nhìn anh.

Tướng Tài thầm kêu, nhìn đi nhìn đi, lão tử không hạn cuối cũng không phải ngày một ngày hai.

Nhìn trong chốc lát, Lương Giản chỉ vào bàn nhỏ vừa nãy hai người ngồi uống rượu: “Đi.”

Tướng Tài nhìn Lương Giản một cái, rồi đi.

“Có ngăn tử cạnh chân bàn.”

Tướng Tài cúi lưng mở ngăn tử.

Cái giá vốn để rượu lại đặt một chén thủy tinh, đá bên trong đã tan hết, màu rượu bị hòa tan rất nhiều, màu sắc hơi kì quái.

Tay chân Tướng Tài lập tức nhũn ra, ngực nổi trống đờn đập.

Lương Giản từ phía sau dán lấy Tướng Tài, một tay ôm lấy eo tay còn lại ấn lấy lưng anh không để anh đứng lên: “Cứ nhìn như vậy.” Sau đó liền đâm vào.

Tướng Tài bị Lương Giản làm cho quỵ gối xuống sàn, cặp mắt xéch vẫn nhìn chăm chăm chén rượu, nhìn như thể mình đã uống nó, anh đột ngột xoay người thoát khỏi bàn tay đè nặng lưng mình, đứng thẳng dậy giữa đầu dán sát vào môi Lương Giản, thở hổn hển tiết ra.

Lương Giản dùng sức đâm vài cái rồi cũng tiết ra cùng, giữ chặt lấy cầm anh mà hôn.

Qua một lúc lâu, Lương Giản mới buông người ra, hỏi: “Rõ chưa?”

Tướng Tài gạt đầu, nằm trên mặt đất cười: “Tôi chết đều đáng giá.”

3 – Kết

3 ngày sau, Lương Giản mang Tướng Tài đến chỗ lão gia làm rõ mọi chuyện.

Tướng Tài im lặng xuống xe, yên lặng đi theo sau môn sinh Lương Giản, trong lòng lại bắt đầu tính toán xem mình sẽ bị gây mấy cái xương, lão gia liệu có xuất chiêu học máu hay làm cho nửa người anh không dùng được nữa hay không.

Lúc sắp sửa vào cửa, Lương Giản vươn tay ra sau, bắt chuẩn lấy Tướng Tài, đơn giản an ủi: “Không sao đâu.”

Tướng Tài bị kéo vào cửa, cả người rịn mồ hôi lạnh, xuất hiện với hình ảnh cậu nam nam kiểu này, lão tử nhất định sẽ chết thảm.

Giờ là buổi chiều, lão gia đang kiên trì chơi trà đạo, nhìn đến hai người nắm tay mà vào, ánh mắt nhìn về phía Tướng Tài vô cùng không tốt, có lẽ là đang biên soạn từ ngữ thô tục mới.

Lương Giản kéo Tướng Tài ngồi xuống, gạt đầu nhìn lão gia: “Là người này.”

Ánh mắt lão gia lại lóe lóe vài cái, khóe mắt liếc nhìn Tướng Tài cười lạnh leo: “Không phải cậu cũng học A Sênh cường thường dân nam đây chứ? Tiểu Mạc à, nói thật với lão, cậu đồng ý theo nó sao?”

Tướng Tài kiên trì gật đầu.

Lương Giản sửa lại: “Không phải cường thường, là dụ dỗ. Lúc trước cha đem người đến con liền thích, hiện giờ thời cơ chín muồi.”

Lão gia mím môi dồn khí đan điền, một lúc lâu sau mới nhếch khóe miệng, ngoài cười nhưng trong không cười: “Anh Sênh bên kia tốt xấu gì còn có tiểu lưu manh làm ngọn hải đăng, cậu không có dấu hiệu gì liền vào vòng chung kết, có phải là xúc động nhất thời không?”

Lương Giản tháo kính đen xuống, nghiêm túc nhìn cha mình: “Có khả năng sao?”

Lão gia cũng nghiêm túc nhìn anh: “Vì sao cậu làm vậy?”

Lương Giản tựa vào ghế, một lần nữa cầm lấy tay Tướng Tài: “Chỉ là thích.”

Nhìn mặt lão gia trở nên xanh mét, anh hỏi lại: “Cậu ấy phía trước có thể giúp con, phía sau có thể bảo vệ con, từng khiến A Sênh chịu khổ như thế nào cha cũng biết. Lý do cha phản đối đều không có, còn có vấn đề gì nữa?”

Lão gia hít vào, thở ra, lại hít vào, rồi thở ra, rốt cục vẫn không đề xuống được: “Một cái hai cái đều dắt đàn ông về nói là tình yêu đích thực! Tình yêu đích thực cái của khỉ gì!! Người giống nhau còn có cái gì mới mẻ!! Các cậu không thể ngoan ngoãn cưới vợ để con cho tôi sao!!!”

Ông thở hổn hển một lúc, lại thành khẩn nhìn về phía Lương Giản: “Cha cũng đã 72 tuổi rồi, gần đất xa trời, các cậu không thể không khiến tôi khó chịu, ngoan ngoãn sinh vài đứa cháu cho tôi chơi được sao?”

Lương Giản nghĩ nghĩ, chỉ Tướng Tài: “Mặt mũi cậu ấy như thế nào?”

Lão gia ngẩn người, quay đầu nhìn chằm chằm Tướng Tài như thể đang chọn gia súc, vẻ mặt mất từ nhiên hừ một tiếng: “Còn tạm được!”

Lương Giản gật đầu: “Chuyện về sau lại bàn tiếp, sẽ không để cha thất vọng.”

Lão gia được cam đoan, vẻ mặt rốt cục dễ nhìn hơn một chút, nghĩ nghĩ vẫn cảm giác ghen khuất, vì thế vươn tay chỉ vào mặt hai người: “Hai cậu không được làm to chuyện! Nếu 5 đứa còn lại mà dẫn đàn ông về, lão tử liền tính vào đầu hai cậu! Hai cậu phụ trách dẹp loạn!”

Đến khi hai người có thể trở về xe, Tướng Tài mới lấy lại hồn, quay đầu nhìn về phía Lương Giản: “Lúc trước? Dụ dỗ?”

Lương Giản gật đầu: “Có lẽ là yêu từ cái nhìn đầu tiên, không rõ nữa.”

Sau đó kéo người đến gần, khởi động một công dụng khác của khoang miệng.

Tướng Tài chỉ biết chửi bậy trong lòng.

[toàn văn hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giap-phuong-lao-dai-at-phuong-luu-manh>